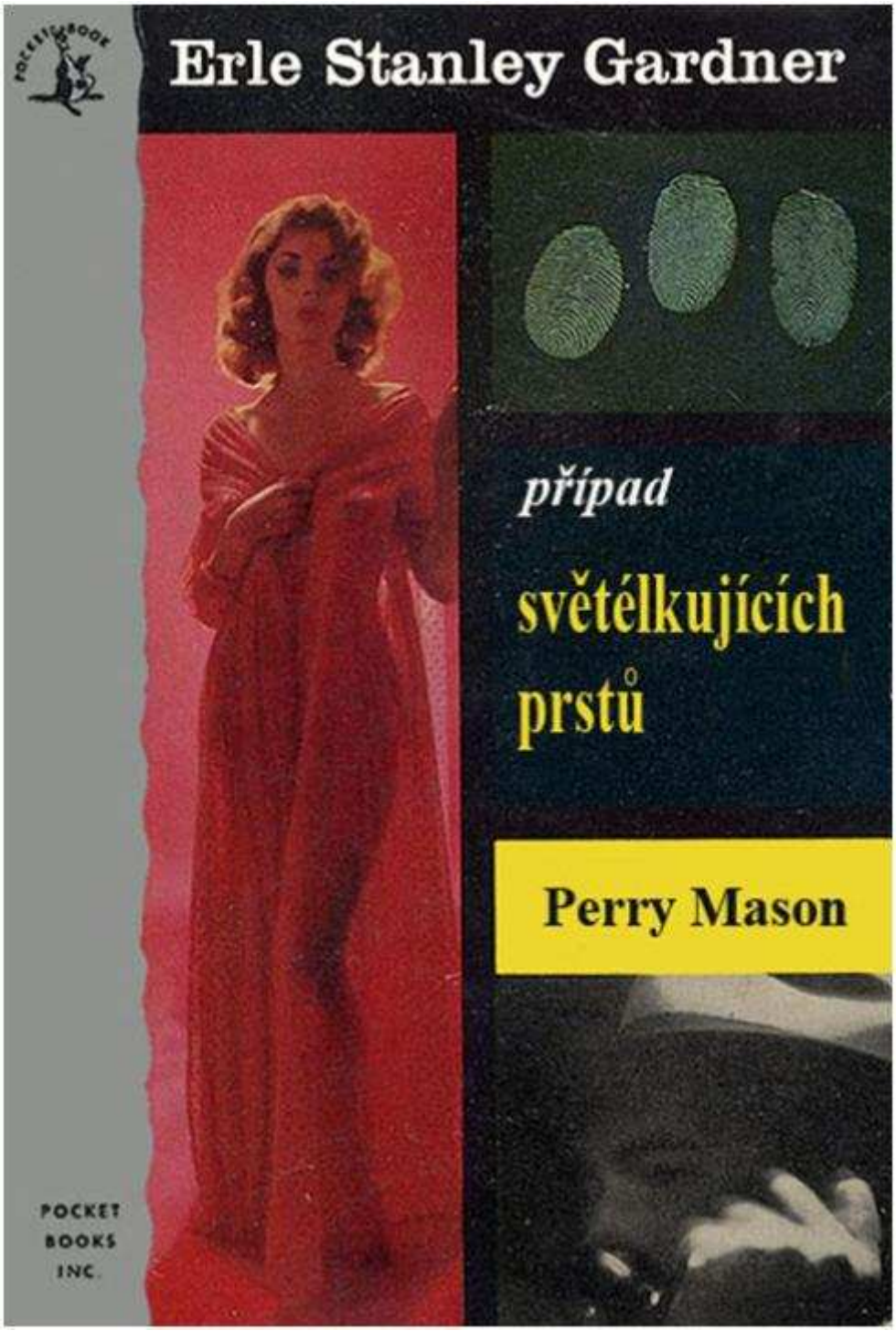

Erle Stanley Gardner
případ
světélkujících
prstů
Perry Mason
POCKET
BOOKS
INC.

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ
světélkujících prstů



Erle Stanley Gardner
The Case of the Fiery Fingers

Copyright © 1951 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1956

KAPITOLA 1

Perry Mason se po dlouhém dni u soudu právě vrátil do kanceláře.

Jeho sekretářka Della Streetová před něj na stůl přistrčila půl tuctu dopisů se slovy: „Čekají na váš podpis. A dřív než půjdete domů, máte tady jednu klientku, s kterou byste měl promluvit. Řekla jsem jí, že ji podle mne přijmete, když počká…“

„Jak dlouho čeká?“ zeptal se Mason, vzal se stolu plnicí pero a začal rychle pročítat dopisy, které Della Streetová napsala a připravila k podpisu.

„Přes hodinu.“

„Jak se jmenuje?“

„Nellie Conwayová.“

Mason podepsal první dopis, Della Streetová podpis zručně vysušila, vzala list, složila jej a strčila do obálky.

„Co chce?“ zeptal se Mason.

„Mně to vykládat nebude, ale tvrdí, že je to naléhavá záležitost.“

Mason se navztekaně zamračil, podepsal druhý dopis a namítl: „Je už pozdě, Dello, byl jsem u soudu celý den a…“

„To děvče v něčem lítá,“ tvrdohlavě pokračovala Della Streetová.

Mason podepsal další dopis. „Jak vypadá?“

„Tak třicet dva až třicet pět, štíhlá, tmavé vlasy, šedé oči a nejneproniknutelnější obličej, jaký jste kdy viděla.“

„Žádný výraz?“

„Hotový kámen.“

„Jak víte, že v něčem lítá?“

„Čistě podle toho, jak jedná. Je v ní nějaké zvláštní napětí, i když se z jejího obličeje nedá nic vyčíst.“

„Nějaké známky nervozity?“

„Na první pohled nic viditelného. Posadila se na židli a tak tam sedí pořád, bez hnutí, tváří se stejně neproniknutelně, jen v očích má trochu života, ale to je všechno. Nečte si, jen tam tak sedí.“

„Ale nijak zvlášť si nehoví, co?“ zeptal se Mason.

„Hoví si asi tak jako kočka, co sedí u myší díry a čeká, až myš vyleze. Neudělá pohyb, který byste mohl postřehnout, ale máte pocit vnitřního napětí — vyčkávání.“

„Docela jste mě zlákala,“ přiznal Mason.

„Myslela jsem, že se mi to podaří,“ připustila Della upejpavě.

Mason hbitě podepsal zbytek dopisů a už se je vůbec nenamáhal číst.

„Dobře, Dello, zavolejte ji sem. Podívám se na ni.“

Della Streetová vzala poštu, přikývla, odešla do vedlejší místnosti a vmžiku se vrátila s klientkou.

„Nellie Conwayová, pan Mason,“ řekla rázně.

Mason návštěvnici pokynul, aby se posadila na měkkou, pohodlnou židli, kterou měl v kanceláři jen proto, aby se na ní klienti ukolébali do klidu, uvolnili se, a on aby pak mohl překlenout jejich vnitřní napětí a přimět je k řeči.

Nellie Conwayová přešla jeho nabídku bez povšimnutí a vybrala si jednu z méně pohodlných dřevěných židlí. Pohybovala se vláčně a tiše, jako by byla vycvičená nedělat žádný zbytečný hluk.

„Dobré odpoledne, pane Masone. Děkuji, že jste mne přijal. Hodně jsem o vás slyšela. Doufala jsem, že se vrátíte dřív. Mám naspěch, protože v šest musím nastoupit do služby.“

„Pracujete v noci?“

„Jsem ošetřovatelka.“

„Kvalifikovaná ošetřovatelka?“

„Školená ošetřovatelka. Pracuji tam, kde si lidé nemohou dovolit hospitalizaci nebo kvalifikovanou ošetřovatelku. Máme delší pracovní dobu a děláme samozřejmě věci, které by kvalifikovaná ošetřovatelka nedělala, a méně nám platí.“

Mason přikývl.

Nellie Conwayová se otočila a pevně upřela šedé oči na Dellu Streetovou.

„Slečna Streetová je má osobní sekretářka,“ řekl Mason. „Zůstane tady při našem rozhovoru a bude si dělat poznámky, když dovolíte. Musí o mých záležitostech vědět tolik, co já, aby udržovala věci v chodu zde v kanceláři. Tak tedy, o čem jste se chtěla se mnou poradit?“

Nellie Conwayová sepjala ruce v rukavicích, obrátila trojúhelníkovitý obličej k Perry Masonovi a zeptala se, aniž by se jí v hlasu nebo v očích projevil sebemenší záblesk rozčilení. „Pane Masone, co má člověk dělat, aby zabránil vraždě?“

Mason se zamračil. „Co já vím.“

„Myslím to vážně.“

Mason ji zkoumavě pozoroval a pak řekl: „No dobrá. Není to ale můj obor. Specializuji se na obhajování lidí obviněných ze zločinu a snažím se dosáhnout toho, aby mí klienti vyšli ze všeho alespoň se zdravou kůží. Jestli ale *vskutku* chcete vědět, jak to navléknout, aby se zabránilo vraždě, řekl bych, že jsou čtyři možnosti.“

„A to?“

Mason natáhl ruku a začal vypočítávat na prstech. „Za prvé,“ řekl, „odstraníte oběť, nebo potenciální oběť, z dosahu nebezpečí.“

Přikývla.

„Za druhé,“ pokračoval, „odstraníte vraha, nebo potenciálního vraha, z místa, kde může s obětí jakkoliv přijít do styku.“

Znovu přikývla.

„Za třetí odstraníte veškeré předměty, kterými se dá zabít, což je pořádná fuška.“

„Zatím by se všechny daly těžko provést,“ řekla, „a čtvrtá možnost?“

„A za čtvrté,“ kývl Mason, „zbývá něco jednoduchého a praktického.“

„Co je to?“

„Jít na policii.“

„Na policii jsem už byla.“

„No a co oni?“

„Vysmáli se mi.“

„Tak proč jste přišla za mnou?“

„Nemyslím, že vy se mi budete smát.“

„Nebudu se smát, ale nepotrpím si na hypotetické úvahy. Nemám času nazbyt. Vy očividně spěcháte, já spěchám. Nemám rád situaci, kdy klient říká, A chce zavraždit B. Začněme už mluvit o skutečných faktech.“

„Kolik mi budete účtovat?“

„Přijde na to, jak brzy přestanete chodit kolem horké kaše.“

„Jsem pracující žena. Nevydělávám zrovna moc peněz.“

„Tím spíš je ve vašem zájmu, aby účet byl co nejnižší,“ řekl Mason.

„Máte pravdu.“

„Takže byste udělala nejlíp, kdybyste mi řekla, co to všechno znamená, a vysypte to rychle!“

„Kolik mi tedy budete počítat?“

Mason přes stůl pozoroval její nehybný obličej. Pobaveně pohlédl na Dellu Streetovou. Pak se znovu zadíval na svou klientku a oči mu změkly úsměvem. „Jeden dolar za radu,“ řekl, „jestliže svou historku vyklopíte za čtyři minuty.“

Nezatvářila se ani trochu překvapeně. Pouze zopakovala: „Jeden dolar?“

„Tak jest.“

„Není to neobvykle málo?“

Mason mrkl na Dellu Streetovou. „Podle čeho tak soudíte?“

Otevřela kabelku a rukama v rukavicích vyndala peněženku. Otevřela ji, vybrala přeloženou dolarovou bankovku, uhladila ji a položila na stůl.

Mason se jí nedotkl. Stále si ženu prohlížel s hloubavou zvědavostí.

Zavřela peněženku, vsunula ji zpátky do kabelky, kterou zaklapla a položila si ji na klín, složila na ni ruce v rukavicích a řekla: „Myslím, že pan Bain chce zavraždit svou ženu. Ráda bych tomu zabránila.“

„Kdo je to Bain?“

„Nathan Bain. Je veřejně činný. Možná ho znáte.“

„Neznám. Kdo je jeho žena?“

„Elizabeth Bainová.“

„Jak to všechno víte?“

„Užívám svých pozorovacích schopností.“

„Bydlíte u nich?“

„Ano.“

„Pečujete tam o někoho?“

„Ano. O paní Bainovou. Elizabeth Bainovou.“

„Co je s ní?“

„Zranila se při automobilové nehodě.“

„Těžce?“

„Obávám se, že hůř než si uvědomuje. Poranila si páteř.“

„Může chodit?“

„Ne, a už nikdy nebude.“

„Pokračujte.“

„To je všechno.“

Mason se zatvářil otráveně. „Ne, to není všechno,“ řekl. „Domníváte se, že ji chce zavraždit. Umíte snad číst myšlenky?“

„Někdy,“ zazněla neočekávaná odpověď, kterou pronesla klidně a nevzrušeně.

„A tohleto jste si vykombinovala tak, že jste si přečetla jeho myšlenky?“

„Tedy, ne tak docela.“

„Jsou zde nějaké další okolnosti?“

„Ano.“

„Jaké?“

„Nathan Bain se chce oženit s jinou ženou.“

„Kolik je mu?“

„Osmatřicet.“

„Kolik je jeho ženě?“

„Třicet dva.“

„Jak stará je dívka, kterou si chce vzít?“

„Kolem pětadvaceti.“

„A co ona, chce si ho vzít?“

„Nevím.“

„Kdo je to?“

„Nějaká žena, která má byt v centru. Nevím přesně kde.“

„Jak se jmenuje?“

„Křestním jménem Charlotte. Příjmení neznám.“

Mason podrážděně řekl: „Musím to z vás tahat jak z chlupaté deky. Jak víte, že se s ní chce oženit?“

„Protože tu ženu miluje.“

„Jak to víte?“

„Dopisují si. Poznal ji na konferenci. Miluje ji.“

„No dobrá,“ řekl Mason, „a co má být? Spousta zdravých osmatřicátníků má nenechavé oči a chuť zalovit si v jiných vodách. Je to nebezpečný věk. Když je necháte být, vrátí se domů. Někdy taky ne. Spousta se jich rozvádí, ale málokdo z nich vraždí.“

Nellie Conwayová otevřela kabelku. „Pan Bain mi nabídl pět set dolarů, jestli dám jeho ženě jistý lék.“

Mason posměšně a poněkud skepticky povytáhl obočí. „Jste si jistá tím, co říkáte, slečno Conwayová?“

„Naprosto jistá. Mám ten lék s sebou.“

„Řekl vám, proč chce, abyste to jeho ženě dala?“

„Neřekl. Jen to, že si myslí, zejí tenhle lék udělá dobře. Nesnáší lékaře své ženy.“

„Proč?“

„Lékař je léta Elizabethiným přítelem.“

„Chcete tím říct, že Bain žárlí?“

„Myslím si to.“

„Podívejte se,“ naštval se Mason, „nedává to žádný smysl. Bude-li chtít mít Bain manželku z cesty, vyplatí se mu, když ji přiměje, aby se s ním rozvedla a vzala si doktora, než aby se jí pokoušel zbavit tím, že by jí podal jed. A jestliže by přece jenom chtěl… ukažte, ať se podívám na ten lék.“

Beze slova mu podala malou skleněnou tubu, v níž byly čtyři tablety o velikosti obvyklých pětigramových aspirinových tablet.

„Měla jste jí je dát všechny najednou?“

„Ano, před spaním — ve chvíli, kdy bere uklidňující prostředky na noc.“

„Zaplatil vám?“

„Řekl, že mi zaplatí, až jí lék dám.“

„Jak se měl dovědět, že jste jí ho skutečně dala?“

„Nevím. Domnívám se, že mi věří. Nelhala bych.“

„Jemu byste nelhala?“

„Nikomu bych nelhala. Nevěřím na lhaní. Oslabuje to charakter.“

„Proč jí ten lék nedal sám?“

„Nemůže jít k ní do pokoje.“

„A proč ne?“

„Lékař mu to zakázal.“

„Chcete říct, že doktor nařídil manželovi, že nesmí jít do místnosti, kde…?“

„Elizabeth ho nemůže ani vidět. Vždycky, když na něho pohlédne, rozčilí se a je málem hysterická. Máme zakázáno vyslovit i jen jeho jméno.“

„Proč takhle reaguje?“

„Zřejmě ve skutečnosti ví, že nikdy nebude chodit. Pan Bain při té automobilové nehodě řídil. Ona se domnívá, že k ní nemuselo dojít.“

„Chcete tím naznačit, že se záměrně pokusil…“

„Nevkládejte mi do úst svá slova, pane Masone. Řekla jsem, že ona si myslí, že k nehodě nemuselo dojít.“

Ve výrazu Masonovy tváře se mísila zvědavost se zlostí.

„Mám za to, že pana Baina nemáte dvakrát v lásce.“

„Je to neobyčejně energický, okouzlující muž. Je mi opravdu sympatický, velice sympatický.“

„Jste sympatická vy jemu?“

„Obávám se, že ne.“

„Takže,“ shrnul Mason, „přichází za vámi a nabízí pět set dolarů, když dáte jeho ženě jed, čímž se vám se vším všudy vydává všanc a má svědka, který by mohl vypovídat v případě, že by se jeho ženě něco stalo… To nedává žádný smysl… Jak víte, že je to jed?“

„Jednoduše to *cítím*.“

„Nevíte, co je to za lék?“

„Ne.“

„Řekl vám, co to je?“

„Ne, jenom, že je to lék.“

„Vysvětlil vám, proč chce, abyste to dala jeho ženě?“

„Domnívá se, že snad pak vůči němu nebude tak zaujatá.“

„Celá tahle záležitost je nějaká divná,“ poznamenal Mason.

Mlčela.

„Šla jste tedy na policii?“

„Ano.“

„Za kým jste šla?“

„Šla jsem na policejní stanici a řekla tam, že chci s někým mluvit ohledně vraždy, a oni mě poslali do místnosti, kde byl na dveřích nápis: Oddělení vražd.“

„A co jste udělala pak?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Někomu jsem tam pověděla o své záležitosti a on se mi vysmál.“

„Vzpomínáte si, jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Holcomb, je to seržant.“

„Ukázala jste mu tuto lahvičku?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Tak daleko jsem se nedostala.“

„Co se stalo?“

„Řekla jsem mu totéž, co vám. Jak si myslím, že pan Bain chce zavraždit svoji ženu, a pokoušela jsem se vysvětlil seržantu Holcombovi proč, ale on se mi smál. Měl velmi naspěch. Musel někam odejít a řekl… no prostě, byl hrubý.“

„Co vám řekl?“

„Že jsem neurotická, ale já nejsem.“

„Kdy vám dal pan Bain tento lék?“

„Včera.“

„Řekla jste mu, že jej dáte jeho ženě?“

„Nechala jsem ho, aby si myslel, že bych mohla.“

„A od té doby nosíte tuto lahvičku s sebou v kabelce?“

„Ano.“

„A občas ji vyndáte, když se chcete dostat k něčemu, co máte vespod?“

„Předpokládám, že ano.“

„Jinými slovy,“ řekl Mason, „teď už na ní nejsou žádné otisky jeho prstů?“

„Nedomnívám se, že by tam byly.“

Mason vzal lahvičku, odzátkoval ji, podíval se, co obsahuje, pak rozestřel list papíru a vysypal na něj všechny čtyři tablety. Pokud se dalo určit pouhým okem, byly všechny stejné. Mason vybral jednu z nich a zbylé tři vrátil do lahvičky.

„Dello, podejte mi prosím dvě čisté obálky,“ řekl.

Della Streetová otevřela zásuvku svého psacího stolu, vytáhla dvě obálky a podala je Masonovi.

Mason sebral tabletu, kterou vzal z lahvičky, vložil ji do obálky, obálku zalepil a na její zadní stranu napsal napříč své jméno. Pak vzal tubu s třemi tabletami, dal ji do druhé obálky, zalepil ji, napsal přes ni napříč své jméno a pobídl Nellii Conwayovou. „Podepište se na obálku tak, aby část jména vám vyšla nad místo, kde je obálka zalepená, a část pod, tak, jak jsem to udělal já.“

Vzala pero a podepsala se, jak jí nařídil.

„Jakou adresu mají Bainovi?“ zeptal se Mason.

„19-20-5 Monte Carlo Drive.“

„Nastupujete do služby v šest?“

„Přesně.“

„Do kdy pracujete?“

„Do osmi ráno.“

„A potom?“

„Přichází denní ošetřovatelka.“

„Máte tedy delší službu?“

„To proto, že noční sestra nemá tolik práce.“

„Proč potřebuje noční ošetřovatelku? Cožpak v noci nespí? Jinak řečeno, nemohla by být ošetřovatelka jenom na telefonu — ?“

„S paní Bainovou je občas poněkud těžké pořízení.“

„Jak to?“

„No, je velice rozrušená. Prožila spoustu trápení a… tedy už to, že nesnese manžela u sebe v místnosti… lékař požaduje, aby u ní sestra byla neustále. Výdaje pro ně nic neznamenají.“

„Kdo má peníze?“

„Ona.“

„Bain pracuje?“

„Vydělává si,“ odpověděla, „ale paní Bainová má peníze. Je to výlučně její majetek. Zdědila je. Měla je, když se vdávala. Proto si ji vzal.“

„Ví paní Bainová o té druhé ženě?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě. Právě od ní jsem se to dozvěděla.“

„Od paní Bainové?“

„Ano.“

„Kdy došlo k té nehodě?“

„Tak asi před měsícem. Byla deset dní v nemocnici, pak přišla domů.“

„Od té doby u nich pracujete?“

„Ano.“

„Koho ještě zaměstnávají?“

„Denní sestru.“

„Je tam stejně dlouho jako vy?“

„Ano.“

„A koho dál?“

„Hospodyni.“

„Jak se jmenuje?“

„Imogene Rickerová.“

„Jak dlouho u nich pracuje?“

„Ach, už dlouho. Je velice oddána panu Bainovi.“

„Má ji paní Bainová ráda?“

„Ale ano.“

„A ona do pokoje paní Bainové chodí?“

„Samozřejmě. Někdy za nás zaskočí.“

„Jak je stará?“

„Nevím. Řekla bych asi tak ke čtyřicítce. Patří k těm podivným, nenápadným ženám, které jako by byly všude a nikde. Nikdy nevíte, odkud se vynoří. Naskakuje mi z ní husí kůže, pane Masone. Viděl jste ty kreslené filmy o strašidelném domě, v kterém sedí vyzáblá ženská s tmavýma očima a nevyzpytatelným výrazem? Tak ona je zrovna taková.“

„Chci se jen dovědět,“ řekl Mason netrpělivě, „zdali jí pan Bain důvěřuje.“

„Ach, myslím, že pan Bain jí naprosto důvěřuje. Pracuje u něho už léta. Byla u něho za jeho prvního manželství, a když jeho první žena zemřela, tak, no, zůstala dál jako hospodyně pana Baina.“

„Jak je to dlouho, co zemřela jeho první žena?“

„Přesně to nevím. S Elizabeth Bainovou je ženatý něco málo přes dva roky, myslím, nebo asi dva roky, a domnívám se, že byl tři roky vdovec. Takže to by bylo… co já vím, tak pět šest let. Proč?“

„A vůbec vám, má milá, nepřipadalo divné,“ řekl Mason, „že si pan Bain vybral zrovna vás, někoho úplně cizího, a zčistajasna vám nabízí pět set dolarů, abyste otrávila jeho ženu, když má v domě hospodyni, kterou zná nejméně tři roky a snad mnohem déle?“

„Ano,“ odpověděla, „připadalo mi to neobvyklé.“

„Neobvyklé,“ opakoval Mason, „to jste řekla neobyčejně mírně. Vychází se svou hospodyní dobře?“

„Jistě, proč ne. Mluví spolu jen zřídka. Ona je velice uzavřená.“

„Romantická?“

„Dobré nebe, to ne. Je kostnatá, má hluboko posazené tmavé oči —“

„Takže na ni paní Bainová nemá proč žárlit?“

„Co vás nemá, pane Masone. Tahleta hospodyně je asi tak přitažlivá jako… jako žížala.“

„Takže by mohla kdykoliv vstoupit do pokoje a podat paní Bainové lék?“

„Samozřejmě, co by ne. Říkala jsem vám, že nás zastupuje, když potřebujeme pár minut oddych.“

„Tak proč si Bain vybral zrovna vás?“

„Nevím, pane Masone. Říkám vám pouze fakta.“

Mason zavrtěl hlavou. „Je to nějaké divné. Spojím se se seržantem Holcombem z oddělení vražd a uvidím, co on na to. Nechte si obálku a lahvičku. Já si ponechám jen tuhle jednu tabletu. Možná, že se s vámi později spojím. Mají u Bainů telefon?“

„Ano.“

„Nebude vadit, když vám tam zavolám?“

„Ne, ne.“

„Jaké mají číslo?“

„West 6-9841.“

„Jinak,“ řekl Mason, „vám radím, abyste si tyto tablety schovala jako důkaz, vyhnula se rozhovoru s panem Bainem a nechala na mně, abych si promluvil se seržantem Holcombem. Když to bude chtít přešetřit, má možnost.“

„Nebude chtít. Myslí, že jsem praštěná.“

„Vaše vyprávění nevyznívá naprosto přesvědčivě,“ poznamenal Mason suše.

„Mohla bych vám dnes později v noci zavolat?“ zeptala se.

„Dost těžko.“

„Mám tušení, pane Masone, že by se něco mohlo stát, až se tam vrátím. Pan Bain se mě zeptá, jestli jsem dala jeho ženě lék a… no a když mu řeknu, že ne, rozvzteklí se a bude mít podezření.“

„Tak mu řekněte, že jste jí ho dala.“

„Pozná, že ne.“

„Jak?“

„Protože jeho žena bude dál naživu.“

„Tohle mi nejde na rozum,“ řekl Mason. „Je to jaksepatří nesmyslná záležitost, nepasuje, ať se na ni díváte z kteréhokoli konce. Vy ale přesto jste o tom všem zřejmě přesvědčená.“

„Samozřejmě že jsem, pane Masone.“

„Poslyšte, uděláme to takhle. Dám vám číslo Drakeovy detektivní kanceláře.“

„Co to je?“

„Mají kanceláře v tomto poschodí. Většinu vyšetřování pro mě dělají oni. Zařídím, abych s nimi byl ve styku, a kdyby se snad stalo cokoliv důležitého, můžete tam telefonovat. Budou vědět, kde mě chytnou.“

„Děkuji, pane Masone.“

Della Streetová napsala telefon Drakeovy detektivní kanceláře na kartičku, vstala od svého psacího stolu a šla ji podat Nelii Conwayové.

„Jsou tam přes noc?“

„Ano, jsou tam čtyřiadvacet hodin denně,“ odpověděla Della Streetová.

„A vy jim o mně řeknete, takže já — ?“

„Řeknu jim o vás,“ ujistil ji Mason a mrkl na náramkové hodinky.

„Nesmírně vám děkuji, pane Masone.“

Zvedla se ze židle, zůstala stát a upřeně zírala na dolarovou bankovku na stole. „Mohla bych dostat stvrzenku?“

Masonovy oči se náhle zúžily. „Ani by mě nenapadlo započítat vám to dvakrát.“

„Raději bych měla stvrzenku. Pokud jde o účty, jsem velice důsledná.“

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Vystavte stvrzenku za poradu, Dello.“

Della Streetová vsunula předtištěný formulář do psacího stroje, přeběhla hbitými prsty po klávesnici a pak podala napsané potvrzení Masonovi. Podepsal je a přisunul k Nellie Conwayové se slovy. „Tady to máte, slečno Conwayová, nebo snad paní Conwayová?“

„Slečna.“

„Výborně. Zde je vaše stvrzenka. My teď máme váš dolar a vy stvrzenku a možná se vám ještě ozvu.“

„Děkuji, pane Masone. Dobrou noc vespolek.“

Obrátila se a šla přes místnost tou svou zvláštní vláčnou chůzí.

„Můžete vyjít tudy,“ Della Streetová rychle vstala a doprovodila ji ke druhým dveřím, které vedly na chodbu. Když za ní zaklaply dveře, Della Streetová se s tázavě zvednutým obočím obrátila na Perryho Masona.

Právník seděl za stolem s nicneříkajícím výrazem a přivřenýma zamyšlenýma očima.

„Takže?“ zeptala se Della Streetová.

„To je přece nápad. To je plán,“ zvolal Mason.

„Jak to myslíte?“

„Všechno bylo v pořádku. Sledoval jsem ji na půl ucha, dokud to nebouchlo. Dokud si neřekla o stvrzenku. To je ono.“

„Obávám se, že vám nerozumím. Já… Co vás to popadlo, šéfe, že jste jí účtoval jenom dolar?“

Mason se zasmál. „Věděl jsem, že tady jen sedí a čeká, že si řeknu deset dolarů nebo pětadvacet, a pak to zkusí uhádat na polovinu, ať už budu žádat jakoukoliv sumu. A tak jsem myslel, že se snad nějak projeví, když ji zaskočím. Teď jen lituju, že jsem si neřekl sto dolarů a nevyprovodil ji odtud.“

„Proč?“

„Protože s ní nechci mít nic společného,“ řekl Mason. „Teď jsme v bryndě.“

„Tomu nerozumím.“

„Podívejte, přepokládejme, že by se paní Bainové skutečně něco stalo. Vidíte, jak si ta malá, drzá potvora všechno pojistila? Všimněte si, do jaké nás dostala situace. Byla na policii. Poradila se se mnou. Má mou potvrzenou účtenku a může to dokázat. Všichni si o ní myslíme, že je trochu praštěná. Jednáme s ní jako s jedním z těch psychopatických cvoků a… Spojte mě s policejní stanicí. Uvidíme, jestli bychom mohli dostat k telefonu seržanta Holcomba.“

„Víte, šéfe, že vám nemůže přijít na jméno.“

„No, že já bych ho měl snad dvakrát v lásce, to ne. Ale chci zkusit tuhle věc ověřit a sám se chci proslavit tím, že se pokusím přimět Holcomba, aby něco dělal. Štípneme ze scénáře Nellie Conwayové stránku a svedeme to na někoho jiného.“

„Už vám rozumím,“ řekl Della Streetová s úsměvem. Přešla k telefonu, pohlédla na hodinky a upozornila Masona. „Je půl šesté. Nejspíš už bude doma.“

„Stejně to zkuste, a když tam nebude, promluvíme si s někým, kdo má službu. Snad by bylo lepší dostat k telefonu poručíka Tragga. Poručík Tragg má mozek.“

„Tragg vás má rád. Vyslechne vás mnohem ochotněji…“

„Je mi jedno, jestli je někdo ochotný,“ řekl Mason. „Chci to mít s krku. Už to nemůžu ani cítit. Celé se mi to nezdá, a čím víc o tom přemýšlím, tím míň se mi to líbí.“

Della Streetová se zkusila napojit na místní ústřednu. „Zdá se, šéfe, že Gertie už šla domů.“

„Zavolejte mu mým soukromým telefonem,“ řekl Mason.

Della vytočila číslo a pak řekla: „Chtěla bych oddělení vražd, prosím… Oddělení vražd? Zde je kancelář pana Masona. Pan Mason by rád hovořil s poručíkem Traggem, jestli je u sebe, nebo

se seržantem Holcombem, jestli… Můžete mne s ním spojit, prosím? … Ano, pan Mason je právě zde… ano, předám vám ho.“

Podala Masonovi telefon se slovy. „Seržant Holcomb.“

Mason přitiskl sluchátko k uchu. „Haló…haló…Holcomb?“

Holcombův hlas zněl studeně. „Haló, Masone, co je to tentokrát? Máte mrtvolu?“

„Nevím,“ řekl Mason. „Přišla za vámi dneska jedna žena? Nellie Conwayová?“

„Jo ta cákla,“ řekl Holcomb.

„Co chtěla?“

„Co já vím, hernajs. Je praštěná. Vykládala o někom, kdo chce někoho zavraždit, a já se jí zeptal, jak to ví, a ona na to, že má tušení nebo něco takovýho, a já jí řekl, že to si teda spletla dveře, že nemá žádný důkaz.“

„Z čeho usuzujete, že neměla žádný důkaz?“

„Neměla, nebo snad jo?“

„Nemyslím, že jste ji nechal povědět všechno.“

„Zatraceně, Masone, nemám čas vysedávat tady celej den a poslouchat zástupy trhloušů… pane na nebi, můžu vám ukázat tisíce bláznivejch dopisů, co nám sem přijdou jen za měsíc, a tak —“

„Tahle žena je ale něco jiného,“ řekl Mason. „To neznamená, že—“

„Čerta starýho to neznamená,“ zavrčel Holcomb. „Je cvok!“

„Tedy,“ pokračoval Mason, „přišla za mnou a snažila se mi celou záležitost vylíčit. Myslel jsem, že bych vám to měl dát vědět.“

„Díky,“ řekl Holcomb. „Vyposlechl jste si ji, zavolal jste mi a jste čistej. Dobrý, takže co?“

„Myslel jsem jen, že bych vám to měl říct, je to situace, která se mi nechce líbit.“

„Spousty věcí se nám nechtěj líbit,“ řekl Holcomb. „Jak se vám zamlouvá daň z příjmu?“

„Zbožňuju ji,“ doznal Mason.

„Jděte do háje,“ uzavřel seržant Holcomb.

„Počkejte chvilku,“ zarazil ho Mason. „Tahle žena vypráví divnou historku divným způsobem. Říká, že manžel ženy, kterou ošetřuje —“

„Slyšel jsem,“ skočil mu do řeči Holcomb, „miluje nějakou jinou holku a chce mít ženu s krku. Tak se jí zeptejte, jak to ví, a ona vám vyjeví, že má předtuchu.“

„Manžel po ní chtěl, aby jeho ženě dala nějaký lék a —“

„Ále, kecy!“ přerušil ho Holcomb. „Povím vám, co si o tom myslím. Myslím si, že tahleta ženská zkouší dostat toho manžela do postele, proto ho chce navízt do nepříjemný situace —“

„Mohlo by to tak být.“

„Vsadím se, že jo. Proč by měl akorát jí dávat lék, aby ho podala jeho ženě?“

„Myslí si, že je to jed.“

„Nojo, manžel si teda zavolá sestru, která ho extra nemiluje, a udělá si z ní svědka, kterej ho pak může tisknout ke zdi… řeknu vám ještě něco. Vím krapet o pozadí tohohle případu. Ten chlapík, co u něho pracuje, je v pořádku. Panička je hysterická, neurotická a tahleta mrňavá práskaná ošetřovatelka…“

„Ano?“ ozval se hbitě Mason, když Holcomb zaváhal.

„Teda, nemyslím, že bych vám měl vykládat všechno, co vím. Byla za vámi jako klientka, co?“

„Ano.“

Holcomb se rozchechtal. „Dobrý, Masone, doufám, že se na ní zazobete — to bude prácička,“ řval smíchy.

„No nic,“ řekl Mason, „oznámil jsem vám to.“

„To je v pořádku. Jste čistej. Tak jděte k čertu a nashle!“ Seržant Holcomb s řehotem praštil sluchátkem.

Masonův obličej zbrunátněl, když pokládal sluchátko do vidlice. „Zatracený Holcomb,“ ulevil si. „Začíná být nějak bystrý. Právě mě obvinil, že zkouším svalit odpovědnost na někoho jiného.“

„A co jste dělal?“ zeptala se Della Streetová se škodolibým zábleskem v očích.

Mason se ušklíbl. „Svaloval jsem odpovědnost na někoho jiného. Proč jinak bych toho chlápka volal?“

KAPITOLA 2

Paul Drake, šéf Drakeovy detektivní kanceláře se pohyboval neohrabaně a při chůzi se klátil, což mohlo náhodnému pozorovateli připadat zdlouhavé a únavné. V tomto muži však ve skutečnosti vězela dvojnásobná zásoba energie, která mu umožňovala zvládnout úctyhodný kus práce a sledovat, kde se co děje, aniž by kdy komu připadalo, že spěchá.

Perry Mason ho občas přirovnával k žonglérovi, který upustí talíř, a když ho bude mít sotva deset centimetrů od podlahy, sehne se a chytí jej, dřív než se rozbije — s gestem tak dokonale načasovaným, že bude působit málem nenucené.

Drake se poskládal do čalouněného křesla, přehodil si nohy přes opěradlo, složil ruce za hlavou a unuděně a lhostejně civěl na Masona, což bylo naprosto klamné zdání.

„Co se mele, Perry?“

„Stojím právě před nejpitomějším zádrhelem, na jaký jsem v celé své kariéře narazil,“

„Co je to?“

„Jedna žena mi sem přišla s pěkné bláznivým tvrzením. Chtěla vědět, na kolik ji přijde rada ode mne, a já, ať mě čert, jí řekl dolar.“

„A co se stalo?“

„Zaplatila dolar.“

„Pořád lepší účtovat si dolar a dostat ho, než si naúčtovat sto dolarů a nevidět ani floka,“ zašklebil se Drake. „A co je s tím případem?“

„Přál bych si, abych ji nikdy nepřijal.“

„Proč jí nevrátíš dolar a neřekneš jí, že pro ni nemůžeš nic udělat?“

„V tom to vězí, Paule. Myslím si že chce, abych udělal zrovna tohle.“

„Co by ses staral, co chce ona? Zkrátka si umyj ruce a zbav se toho.“

„Jsou věci, nad kterými si nemůžeš umýt ruce,“ řekl Mason. „Není to tak jednoduché.“

„Proč ne?“

„Přišla za mnou s úplně praštěnou historkou o manželce v nebezpečí, o manželovi, který ji zkouší přimět, aby otrávila jeho ženu —“

„Není nic lehčího,“ řekl Drake. „Poraď jí, ať jde na policii.“

„Na policii už byla, Paule.“

„A co policie?“

„Vysmáli se jí a vyrazili s ní dveře.“

„Z toho sis měl vzít příklad. Co ti to přišla povykládat?“

Mason mu to řekl.

Když skončil, Drake se zeptal. „Co chceš po mně, abych udělal, Perry?“

Mason podal Paulu Drakeovi obálku s tabletou, kterou vzal z lahvičky, jež mu ukázala Nellie Conwayová. „Nech zjistit, co to je, Paule. Mohl by to být kyanid draselný. To bych pak zavolal svému příteli, seržantu Holcombovi, a nechal ho poskakovat jako kočku za kusem papíru.“

Drake se ušklíbl.

„Háček je v tom,“ pokračoval Mason, „že máme jen jedinou tabletu. Jestliže ji použijeme pro analýzu —“

„To je v suchu, Perry. Mám známého, který má přístup do kriminalistické laboratoře, kde mají jeden z těch nových rentgenových analyzátorů, který pomocí rentgenových paprsků graficky určí molekulární složení substance. Nevím přesně, jak to funguje. Všechno, co vím, je, že to *opravdu* funguje. Můžeš vzít úplně neznámý prášek a za chviličku naprosto přesně znáš jeho složení, a je k tomu zapotřebí mikroskopické množství prášku.“

„Výborně,“ kývl Mason. „Chci mít jistotu, že se ta tableta neztratí ani nezamění. Mám ji v zalepené obálce, na kterou jsem se podepsal. Teď ti ji dám. Vlož ji do jiné obálky, zalep ji, napiš na ni své jméno, nech si ji u sebe a —“

„Budu připraven odpřísáhnout, že je to ta tableta, kterou jsem dostal od tebe, tak jako ty můžeš stejně odpřísáhnout, že je to tableta, kterou jsi dostal od Nellie Conwayové?“

„Přesně tak. Kolik to bude stát, aby tuhle věc rychle otestovali?“ zeptal se Mason.

Drake řekl s úsměvem. „Je to dobrosrdečný člověk. Vždycky vezme v úvahu možnost, že by si vybral honorář jako klient. Nakukám mu, že by ti neměl počítat víc než pětadvacet procent ze sumy, kterou dostaneš za celý případ. Pravděpodobně mu to bude znít líbezně. Hádám, že čtvrtdolar nebude na tebe tak moc, Perry, co?“

Mason potěžkal knihu, jako by ji chtěl po něm hodit, a Drake se přikrčil.

„Tak dělej,“ řekl Mason, „vypadni už, hrome, a dej se do práce. Jak dlouho může trvat, než poznají, co je v té pilulce?“

„Snad bych to mohl mít za hodinu.“

„Povím ti, co uděláme, Paule. My si s Dellou skočíme něco sníst, pak se sem vrátíme, podíváme se k tobě a potom odvezu Dellu domů.“

„Z jeho slov,“ řekla Della Streetová, „byste si myslel, že člověk nikdy nemá schůzku.“

„Omlouvám se,“ uznal Mason. „Co děláte dnes večer, Dello?“

„Tedy,“ řekla upejpavě, „když je to takhle, nemám nic, co bych nemohla zrušit kvůli pořádnému krvavému bifteku, pečeným sladkým bramborám s nádivkou a spoustou másla, opékanému francouzskému chlebu, láhvi chianti a —“

„Zadržte,“ vpadl Drake. „Jinak se z vás zblázním. Já se budu muset spokojit s hamburgerem v jedné ruce a druhou do sebe budu lít hrnek kafe.“

„S tím si nedělej starosti, Paule,“ ušklíbl se Mason. „Má tě, kde tě chtěla mít. Ale k jídlu dostane něco jiného. Vezmu ji do čínské hospody a objednám jí misku rýže. Pojďme, Dello, jdem se najíst.“

Mason u sebe v kanceláři zhasl světlo a podržel Delle dveře. „Zase další den za námi,“ řekl.

Della Streetová sebrala dolarovou bankovku, kterou dala Nellie Conwayová právníkovi, a obrátila se k Paulu Drakeovi. „A zase další dolar!“

KAPITOLA 3

O hodinu a půl později Mason a Della Streetová vystoupili z kabiny výtahu, nenucené vešli do kanceláří Paula Drakea, pozdravili se s dívkou, která měla noční službu v telefonní ústředně, a vkráčeli do Drakeovy soukromé kanceláře.

„Ještě nic nemám," řekl Drake. „Právě něco čekám."

„Kolik jsi z té tablety použil, Paule?"

„Ne moc. Ten chlapík dostal výtečný nápad. Měl vrtáček tenký jako vlas a vyvrtal maličkou dírku přesně v prostředku, takže získal příčný průřez. Měl ještě nějaký jiný materiál, který musel přednostně prozkoumat, proto se všecko zdrželo. On…"

Zazvonil telefon. Drake se natáhl po sluchátku a řekl. „To bude asi ono."

„Haló… Ano, u telefonu Paul Drake… Dobře, co máte na srdci?"

Drake vyslal k Masonovi varovný pohled a pak pokračoval. „Zrovna teď, moment prosím. Počkejte u telefonu. Podívám se, jestli mám číslo , na kterém bych ho mohl zastihnout."

Drake přikryl dlaní mluvítko a řekl. „To je tvoje přítelkyně. Je celá bez sebe. Chce tě teď hned. Tvrdí, že je to nesmírně důležité."

„Aha," řekl Mason, „tu to máme!"

„Co mám dělat? Mám jí říct…?"

„Ne," rozhodl Mason, „pověz jí, že jsem zrovna přišel a že mě zkusíš najít."

Drake spustil do telefonu. „Tedy, nevím, kde právě v tuhle chvíli je. Mám číslo, na kterém bych ho mohl později chytit. Kdybyste mohla… Počkejte chvilku, teď někdo přišel vedle do kanceláře. Myslím, že slyším mluvit Masona… Mason…? To přišel Mason? Řekněte mu, že s ním chci mluvit… Ano, řekněte mu, že má u mě telefon."

Drake pár vteřin počkal a pak řekl. „Už je tady. Počkejte u aparátu. Zavolám vám ho.“

Pokývl na Masona, který si od něho vzal sluchátko a řekl. „Haló.“

Dolehl k němu hlas Nellie Conwayové zostřený rozčilením. „Ach pane Masone, stalo se něho strašného, absolutně strašného.. Musím s vámi okamžitě mluvit.“

„Kde,“ zeptal se Mason, „u mě v kanceláři?“

„Ne, ne. Nemohu odtud odejít. Nedovolí mi to. Prosím vás, nemohl byste přijít rovnou sem? Je to Monte Carlo Drive 19-20-5. Já… ach…!“

S tímto pronikavým výkřikem a beze slova rozloučení zavěsila a přerušila spojení.

Mason se zašklebil na Paula Drakea a podotkl. „No, hádám, že jsem se strefil.“

„Jak to?“

„Je to nějaký podraz.“

„Co teda budeš dělat?“ zeptal se Drake.

„Nejde o to, co budu dělat *já*,“ odpověděl Mason, „ale o to, co budeme dělat *my*. Pojďte, Dello, pojedete s námi. Možná vás zavoláme dovnitř v případě, že budeme chtít někoho přimět, aby vypovídal.“

„Nemám tady počkat na telefon, aby jsme věděli, co je v tý tabletě?“ zeptal se Drake.

„Ta tableta,“ řekl Mason, „bude buď kyanid nebo arzén. A se vší pravděpodobností paní Bainová právě zemřela. Pojď, Paule, půjdeme tam a objevíme mrtvolu.“

„A pak?“

„Pak se zkusím vykroutit z pěkně ošklivé šlamastiky. Nellie Conwayová teď na všechny strany rozhlásí, že mi o celé záležitosti pověděla, ještě když paní Bainová žila. Lidé si pomyslí, co jsem to sakra za advokáta.“

„Nerozumím tomu,“ přiznal Drake. „Nejde mi do hlavy, co tímhle vším tvoje klientka sleduje. Vždyť takhle vypadá jako… v jaké je vlastně situaci, Perry?“

„Celá tahleta mezihra staví Nellii Conwayovou do situace, kdy může obvinit manžela, že jed podal za jejími zády, když odmítla, že mu při tom pomůže. Nevidíš, jak perfektní alibi si připravila? Šla na policii a zkoušela je přimět, aby zabránili vraždě, která měla být spáchána. Přišla za mnou a snažila se mě donutit, abych zabránil vraždě, která měla být spáchána, a nato vražda spáchána byla. Má klientka s neproniknutelnou vizáží si připravila znamenité alibi, nebo je přinejmenším přesvědčena, že si je připravila.“

„Nejspíš se jí to povedlo,“ řekl Drake.

„Tím, že ze mě udělala osla,“ dořekl Mason ponuře. „Tak jdem.“

KAPITOLA 4

Della Streetová svištěla s Masonovým vozem do zatáček, drala se do proudu vozidel a zase z něj co nejrychleji vyjížděla, zřídka brzdila, jen ojediněle přidávala prudce plyn, a tak dokázala navzdory hustému provozu jet značně rychle.

Na zadním sedadle Paul Drake potřásl truchlivě hlavou. „Někdy bych byl radši, kdybys řídil ty, Perry."

„Zase rejpáte, Paule?" zeptala se Della Streetová přes rameno.

„Nerejpám, jenom komentuju," upřesnil Drake.

„Paul není zvyklý na dobré řidiče, Dello. Má řeči, i když řídím já," řekl Mason.

„Je to vůbec možné?" vzkřikla Della Streetová.

„Zrovna jako taxíkáři v Paříži," pokračoval Mason. „Nejdřív jsem měl za to, že jezdí jako všichni čerti. Ale ne. Oni jen nasadí určitou rychlost a tu si udržují. Francouzský řidič ví, že kdykoli se dotkne nohou brzdy, zvýší tím spotřebu benzínu, a totéž platí, když přidá plyn. A tak si pěkně jede těch svých, čtyřicet padesát za hodinu, jedno co má zrovna před sebou."

„A vy myslíte, že dělám totéž?" zeptala se Della Streetová.

„Dobré nebe, to ne," vpadl Drake, „vy si to hasíte osmdesát a čerta se staráte."

Della Streetová zpomalila. „Ale dovezu vás tam za kratší dobu, takže nebudete tak dlouho trpět, Paule. Monte Carlo Drive by už měla být někde tady. Za tou příští…"

„Tady je to," upozornil Mason.

Della Streetová stočila vůz doprava a ještě jela tak rychle, že pneumatiky zaječely, jak se řítila kolem rohu.

Paul Drake si teatrálně zakryl rukama oči.

Della Streetová zastavila před dvouposchoďovým bílým domem s vysokou podezdívkou, kterému trávníky, křoviny a

prostorné verandy propůjčovaly vzhled venkovské usedlosti, přestože byl třicet minut jízdy od středu města.

„Chcete, abych šla s vámi a vzala si notes?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Mason. „Bude se mnou Drake. Navzájem si budeme svědčit. Jak že se to říká, Paule?“

„Za všech okolností.“

„Tak jest,“ přisvědčil Mason. „Počkejte zde, Dello. Nechte motor běžet. Možná odtud budeme chtít svižně vypadnout.“

„Hra na četníky a zloděje,“ řekla Della Streetová s úsměvem. „Nenechte si od nikoho podstrčit žádné zboží.“

„Zkusíme to,“ slíbil Mason a s Paulem Drakem v patách vyrazil po betonovém chodníčku, vyběhl schody na verandu a stiskl tlačítko zvonku po straně dveří.

Světlo na verandě se rozzářilo téměř okamžitě, jak zazněla, zvonkohra, a dveře se zprudka otevřely.

Nevysoký muž, který vyhlížel, jako by na něm šaty měly už už prasknout, řekl: „To jste se sem teda opravdu dostali cobydup.“

Mason opatrně podotkl. „Nikde jsme nařízenou rychlost nepřekročili. Co tady máte za potíže?“

„Tudy, prosím,“ odpověděl muž.

Otočil se a kráčel první přes halu do velkého obývacího pokoje.

Mason studoval mužova záda. Sako měl dobře ušité, ale těsné. Dusal po podlaze rychlými, ráznými, netrpělivými kroky. Podobně jako mnoho menších těžkopádných lidí vzbuzoval dojem, že se neustále pohybuje v ovzduší horečnatých zbytečností a snaží se pouhým nervózním spěchem nebrat v úvahu, jak utíká čas.

„Rovnou tudy,“ zvolal přes rameno. „Tudy, prosím.“

Neohlédl se dokonce ani tehdy, když energicky prošel závěsy do honosně zařízeného obývacího pokoje, kde všechno vypadalo pečlivě a systematicky uspořádané; do pokoje, z něhož vyzařoval vliv bytového architekta. Každá židle měla své přesné místo, tak

aby vyvažovala rozvržení barev a nábytku v místnosti. Ačkoliv v pokoji byly zataženy záclony, na první pohled bylo zřejmé, že vyhlídku tu mají na východ, kde stěnu zabíralo velké okno, po jehož stranách stály židle a otomany.

V jednom rohu místnosti postávala Nellie Conwayová, oči trochu vytřeštěné. Jinak se jí z obličeje nedalo nic vyčíst.

Vysoký, tenký chlapík s ostře řezanou tváří, který jako by zápolil s žaludečními vředy, stál zajednou z čalouněných židlí, předloktím se opíral o opěradlo, z koutku úst mu visela cigareta. Vyhlížel, jako by se ho nic v místnosti netýkalo, obestřený jen svým sobeckým ústraním.

Nejdál ode dveří stála žena neurčitého věku, vyčouhlá, vychrtlá, se zapeklým obličejem. Do pokoje zapadala jedna radost. Uspořádání nábytku s takovou pečlivou přesností a udržení tohoto aranžmá mohlo docela dobře být výsledkem jejího metodického, matematického uvažování.

Pohlédla na Masona, na chvilku se její tmavé nevyzpytatelné oči setkaly s jeho, pak zamířila ke stojící Nellii Conwayové a položila jí uklidňujícím gestem ruku na rameno. „Myslím, že všechno dobře dopadne, drahoušku," řekla. „Nebojte se." Jemně Nellii popleskala, obrátila se a vyšla z místnosti.

„Pane Masone," ozvala se Nellie Conwayová.

„Eh? Co to znamená?" zeptal se tlouštík.

„To je pan Bain, můj zaměstnavatel," pokračovala.

„Ah? Co to znamená? Kdo to sakra je?" zeptal se Bain.

Nellie Conwayová hovořila dál k Masonovi, Nathana Baina si vůbec nevšímala.

„Pan Bain je můj zaměstnavatel," opakovala. „Právě měl tolik drzosti, že mě obvinil z krádeže. Tento pán napravo je soukromý detektiv, který, jak se zdá, už nějaký čas na mém případě pracuje a přitom nemá tolik slušnosti, aby mi o tom něco pověděl, a policie, předpokládám, je už na cestě sem."

„Co to znamená,“ zeptal se Bain a jak na obrtlíku se otočil k Masonovi. „Vy nejste od policie?“

Muž, kterého Nellie Conwayová označila jako soukromého detektiva, s cigaretou stále visící se rtů, bez valného nadšení ošetřovatelčino tvrzení upřesnil. „Slavný právník Perry Mason. S ním Paul Drake, šéf Drakeovy detektivní kanceláře. Dělá většinou pro Masona. Jak se vede, Draku?“

„Neřekl bych, že se známe,“ na to Drake.

„Jim Hallock.“

„Aha, už vím,“ řekl Drake beze stopy srdečnosti.

„Co tady máte za potíže?“ znovu se zeptal Mason.

„Co tady k čertu děláte?“ dotíral Bain. „Volal jsem policii.“

„Řekl jsem si, že sem zaskočím a kouknu se, co tady neklape.“

„Teda, jak vy jste se ke všemu nachomýtl?“

„Nellie Conwayová mě požádala, abych zatelefonoval,“ řekl Mason.

„Nellie?“

„Tak jest.“

„Chcete říct, že vás Nellie Conwayová požádala, abyste sem zavolal?“

„To souhlasí.“

„Kristepane, proč?“

„Protože,“ řekla Nellie Conwayová, „mě už unavuje nechat sebou postrkovat sem a tam. Pokoušíte se na mě nastrčit zločin a já nemám v úmyslu si to nechat líbit. Pan Mason je můj advokát.“

„Teda krucinál,“ ulevil si Bain, zprudka dosedl na nejbližší židli a provrtával Masona očima, jež jako by mu vrstvy sádla, které kolem nich narostly, zatlačovaly hlouběji do lebky.

Jim Hallock se pohnul jen natolik, aby sáhl po cigaretě, a lhostejně oklepával popel na drahý koberec. „Musela Masonovi volat, když říkala, že se chce kouknout nahoru, jak se vede její pacientce,“ vysvětlil Bainovi.

„Mason. Perryho Masona si najme takováhle špinavá zlodějka,“ funěl Bain. „Tomu nemůžu uvěřit. To je nesmysl.“

„Mně je to fuk,“ řekl Hallock Bainovi. „Je to vaše věc, ale myslím, že bych měl upřesnit tu záležitost se ‚špinavou zlodějkou‘. Zatím jsme nic neprokázali a…“

„Starou belu jsme zatím nic neprokázali. Chytili jsme ji při činu.“

Hallock pokrčil rameny. „Také jsem si to *myslel*.“

„Ale je to tak, nebo ne?“

Hallock neodpověděl, jen tam tak stál a předkláněl se přes opěradlo velké, čalouněné židle, jako by se vskrytu smál nějakému vtipu, který mu připadal obzvlášť znamenitý. „Hádám, že jste Masona nikdy neviděl u soudu,“ řekl.

„Ničemu nerozumím,“ ozval se Bain.

„Myslím,“ obrátil se k němu Mason, „že kdyby nám někdo všecko vysvětlil, mohli bychom si situaci vyjasnit.“

„Zastupujete Nellii Conwayovou?“ chtěl vědět Bain.

„Prozatím ne,“ odpověděl Mason.

„Jakže, ale ano, pane Masone. Zaplatila jsem vám přece zálohu. Mám vaši stvrzenku.“

„To bylo v jiné záležitosti,“ upřesnil Mason suše. „Co to máte teď tady?“

„Nemusíte mluvit, když nechcete,“ poradil Bainovi Hallock. „Policie sem přijede. Vezme si to na starost.“

Bain vztekle vyprskl. „Když se mi bude chtít, všechno klidně povím. Najednou to vypadá, že jsem jediný, kdo se má hájit. Moje žena je nemocná, pane Masone. Nellie je noční ošetřovatelka. Není kvalifikovaná, jenom školená. Nedávno se nám ztratily nějaké šperky a peníze. Osobně jsem podezříval Nellii hned od začátku. Ale dříve, než jsem cokoliv podnikl, poradil jsem se s panem Hallockem a najal ho jako detektiva. Chtěl jsem mít důkaz. Velice dobře jsem si uvědomoval, že jakýmkoliv falešným obviněním ze

své strany bych se mohl vystavil nebezpečí. Jistý typ jedinců slídí právě po takové příležitosti.“

„Myslím, že tohle není fér,“ vpadla Nellie Conwayová.

Bain jí nevěnoval pozornost a pokračoval. „Hallock dostal pár dobrých nápadů. Vybrali jsme většinu skutečně cenných kousků ze šperkovnice mé ženy a nahradili je imitacemi. Pak jsme šperkovnici posypali fluorescenčním práškem, takže kdyby se jí kdokoliv dotkl, trochu fluorescenčního prášku by mu ulpělo na prstech. Zařídili jsme to tak, že jsme šperkovnici vzali ze stolu mé ženy a nechali ji na stole, jako bychom ji byli zapomněli dát zpátky. Obsah šperkovnice jsme pečlivě sepsali, pane Masone. Všechny šperky byly imitace, ale šperkovnice je tak luxusní, že by si nikdo nepomyslel, že by tam mohlo být něco jiného než pravé skvosty.

Dnes odpoledne jsme s Hallockem obsah šperkovnice opět prohlédli. Nic nechybělo. Dnes večer, když denní sestře skončila služba, jsme znovu zkontrolovali obsah šperkovnice. Všechno bylo na svém místě.

Asi tak před půl hodinou sešla dolů Nellie, aby připravila pro mou paní trochu horkého mléka, a poměrně dlouho se nevracela. Záměrně jsme jí dali příležitost, aby byla sama a aby ji nikdo nerušil. Když nesla mléko nahoru, vešli jsme sem do pokoje a zkontrolovali obsah skříňky. Chyběl diamantový přívěsek, tak jsme sem zavolali Nellii, zhasli světlo a rozsvítili ultrafialový zářič. Výsledek byl takový, jaký se dal čekat.“

„Nevím, jak se mi to dostalo na prsty,“ řekla Nellie.

„Měla jste fluorescenční prášek na prstech?“ zeptal se Mason.

„Přesvědčte se sám,“ nasupil se Bain a s vědomím vlastní důležitosti, jako aktér, který předvádí osvědčený výstup, připochodoval k vypínači a dloubl do něj palcem. Pokoj se okamžitě ponořil do tmy. Pak cvakl jiný vypínač. Ozvalo se bzučení a po chvilce se místnost naplnila ultrafialovým zářením.

„Ukažte ruce, Nellie,“ přikázal Bain jízlivě.

Nellie Conwayová vztáhla ruce před sebe. Špičky jejích prstů pronikavě světélkovaly zvláštním duhově zelenomodrým odstínem.

„Tady to máte,“ dodal Bain. „Zkuste se z toho vykroutit.“

Vypnul ultrafialový zářič a rozsvítil.

Nellie Conwayová se prosebně obrátila k Masonovi. „Copak nevidíte, že to všechno je jenom, jenom součást toho, o čem jsem vám říkala?“

„Tak abychom měli jasno, prosím. Zastupujete Nellii, je to tak, pane Masone?“ naléhal Bain.

„Požádala mne, abych přišel.“

„A tadyhle ten pán vedle vás je…?“

„Masonův detektiv,“ přerušil ho Jim Hallock. „Varoval jsem vás, Baine.“

„Nevidím žádný důvod, pánové, který by kohokoliv z vás opravňoval se sem proto vetřít,“ řekl Bain. „Budu vás muset požádat, abyste odešli.“

„Je otázka, jestli je slečna Conwayová mou klientkou, Baine, ale nemůžu říct, že by na mne váš postoj udělal zrovna dojem,“ neodpustil si Mason.

„Je mi fuk, jestli na vás můj postoj udělal dojem. Tahle žena je zlodějka a…“

„Moment,“ vpadl mu do řeči Jim Hallock, „jen žádné závěry, pane Baine, když dovolíte. Došlo k několika krádežím šperků. Požádáme policii, aby to vyšetřila. Je naprosto jasné, že slečna Conwayová bude vyzvána, aby podala vysvětlení.“

„Hele,“ skočil mu Bain překotně do řeči, „neříkám tak ani tak, dokud ji nevyslechnou. Jednoduše jsem na ni nastražil past a ona… má to všude na prstech.“

Hallock se skepticky usmál. „To už zní líp, je ale poněkud pozdě, aby to bylo k čemu dobré.“

Bain se otočil k Nellii Conwayové. „Není mi jasné, co jste myslela, že tím získáte, Nellie. Přesto jsem ochotný k vám být shovívavý, kdybyste všecko vrátila a…“

Odmlčel se, když zazvonil zvonek u vchodu, vybídl Hallocka „Dejte na ně pozor, Jime“ a už uháněl ke dveřím, krátké nohy se mu kmitaly jako písty. O chvilku později hlaholil: „Policie je tady. Teď uvidíme, kdo tady tahá pilku!“

Policie nepotřebovala žádné vysvětlování, Bain je se vším stručně seznámil v hale a uvedl do pokoje dva uniformované policisty, kterých tu bylo hned plno.

„Takže,“ spustil jeden z mužů, „se hezky rozloučíme s advokátem a jeho věrným stínem a koukneme se, co nám tady to děvče o sobě poví.“

„Když to chtějí takhle, neříkejte nic,“ doporučil Mason Nellii Conwayové. „Ten fluorescenční prášek je sice pěkná věcička, ale ve skutečnosti nedokazuje nic. Používá se při drobných přestupcích, aby se člověk nachytal a dostal strach z toho, že ho chytli s důkazem přilepeným na prstech. Za podobných okolností se z člověka většinou stává ustrašený kajícník a začne mluvit.“

„Nechte si ty řeči,“ okřikl Masona jeden z policistů. „Bain chce, abyste šel domů. Je to jeho dům.“

„Jestli je to pokus, jak křivě obvinit nevinnou osobu, tak to před porotou neobstojí,“ pokračoval Mason stále ještě k Nellii Conwayové. „Mějte na paměti, co vám říkám, váš případ nemůže obstát a…“

„Tak to stačí,“ ozval se strážník a sveřepě vykročil.

Mason na něho pohlédl. „Radím své klientce,“ ohradil se.

„Chci, aby vypadli,“ ozval se Bain. „Nemají tady co pohledávat.“

„Slyšel jste, co řekl. Ven.“

„Zrovna v tuto chvíli se snažím poradit své klientce,“ řekl Mason.

„Můžete jí teda poradit někde jinde.“

„A nenechte se,“ pokračoval Mason a obrátil se zpátky k Nellii Conwayové, „od nich zmást, abyste uvěřila, že je to nějaký vážný přečin. Přinejhorším vás mohou obvinit z drobné krádeže…“

„Co myslíte tou drobnou krádeží,“ vyjel na něho Bain. „Vy jste dobrej, diamantový přívěsek mojí ženy přišel na pět tisíc dolarů. To je…“

„Co by ne,“ řekl Mason. „Ale přechytračil jste sám sebe. Dal jste do šperkovnice levné imitace. A je to imitace, co schází. Na kolik ta přijde?“

„Cože… já… jak můžete vědět, že to není pravý přívěsek?“

„Nedohadujte se s ním,“ zasáhl jeden z policistů. „Koukejte, Masone, jděte si po svých. Klientce můžete poradit až po předvedení na policejní stanici.“

„Dokážete mlčet?“ zeptal se Mason Nellie Conwayové.

„Když říkáte, že mám.“

Policisté popadli Masona a Paula Drakea a strkali je ze dveří.

„Ani slovo,“ varoval Mason přes rameno.

„Jde se, kamaráde. Pohyb, pohyb,“ pobízel strážník.

„Ani o té… o té druhé věci?“ volala za ním Nellie Conwayová.

„Nemluvte a hotovo,“ zavolal ještě Mason, když ho policista popoháněl ven z hlavních dveří.

„Takže?“ zeptala se Della Streetová, když Drake s Masonem došli k vozu. „Jak to vypadá, vynesli vás v zubech.“

„To mě. naštvalo,“ řekl Mason. „A právě proto budu zastupovat Nellii Conwayovou a Bain ještě bude litovat, že si pozval ty poldy, aby s námi vyrazili dveře.“

„Co se stalo?“ zeptala se Della. „Koho zavraždili? Jeho ženu?“

„Vražda se nekoná,“ odpověděl Mason, „jde jen o případ drobné krádeže a jeden fikaný soukromý šerlok použil fluorescenčního prášku. Myslím, že jim budu muset uštědřit lekci.“

„A co teď konkrétně uděláme?“ vyptávala se Della.

„Především,“ řekl Mason, „budeme sledovat policejní auto. Jestli strčí Nellii za mříže, dostaneme ji ven na kauci.“

„A co pak?“

„A pak,“ pokračoval Mason, „Paul Drake zavolá svému známému chemikovi. Zjistíme, jaký extra druh jedu zkoušel Nathan Bain dát Nellii, aby jej podala jeho nemocné ženě. A pak za to zatraceně zaplatí.“

„Chcete tím říct, že zavoláte policii?“

Mason se zasmál. „Ne. Budu obhajovat Nellii Conwayovou v případu drobné krádeže čistě pro potěšení, které budu mít z křížového výslechu Nathana Baina.“

„Vezmou ji hned s sebou?“ zeptala se Della Streetová.

„Když se zachová podle mé rady a odmítne mluvit, tak ji nepochybně s sebou vezmou. Jestli se jim podaří ji přimět, aby promluvila nebo zkusila něco vysvětlit, může nastat jiná situace.“

„Ve skutečnosti, Perry, nemusíme policejní auto sledovat,“ řekl Paul Drake. „Mohli bychom jet rovnou na stanici a počkat tam na ně.“

„A nechat je, aby ji zavezli na nějaký zastrčený okrsek,, takže nebudeme vědět, kde je,“ podotkl Mason. „Už to párkrát udělali.“

„Když šlo o vraždu,“ namítnul Paul Drake.

„V *tomto* případě by to udělat mohli.“

„Hele, nikdy ses do takových prkotin nepouštěl. Třeba ji ani neobžalují.“

„Z malého semínka roste velký strom,“ řekl Mason tajemně.

„To znamená co?“ zeptal se Drake.

„To znamená, že Nellie něco zasadila,“ odpověděl mu Mason, „čichám, jak to klíčí.“

Pár minut nikdo nepromluvil.

„Nemůžeme sledovat policejní auto a nedostat se přitom do maléru,“ upozornil Drake, „použijí sirénu a —“

„Riskneme to,“ řekl Mason. „Něco mi říká, že nebudou po cestě dělat kravál. Možná, že se zkusí chovat k Nellii na cestě do vězení pěkně a přátelsky, aby promluvila —“

„Támhle zrovna jdou,“ vpadla mu do řeči Della Streetová.

„Přesedněte si,“ řekl jí Mason. „Pusťte mě k volantu, Dello. Bude to jízda, jaká se Paulovi už může zamlouvat.“

„Měj srdce, Perry,“ žebronil Drake.

Policisté doprovodili Nellii Conwayovou k vozu s vysílačkou. Jeden z nich přešel k místu, kde parkovalo Masonovo auto, a řekl. „Není potřebí, abyste tady trčel, Masone. Bain za námi pojede svým vozem a podepíše trestní oznámení. Nepřeje si s váma mluvit a my nechceme, abyste s ním mluvil vy. Buďte hodnej hoch a jeďte domů.“

„Jsem hodný,“ na to Mason.

„Dobrý. Tak teda plavte.“

Mason se zadíval k obrubníku chodníku a řekl. „Nevidím ho.“

„Co zase nevidíte?“

„Požární hydrant.“

„Požární hydrant?“

„Podle toho, jak jste mě posílal pryč, jsem si myslel, že musím stát rovnou před požárním hydrantem. Nicméně ho nikde nevidím a nezdá se, že by tady bylo zakázáno parkovat —“

„Tak jo, chytrolíne. Uvidíme, kam se takhle dostanete,“ ukončil strážník a odkráčel zpátky k svému vozu.

O chvíli později sjel po příjezdové cestě vůz a zablikal světly. Policejní auto nastartovalo a rozjelo se ulicí. Bainův automobil se za ně zařadil a Mason se mu přilepil na pátý.

O čtyřicet minut později Nellii Conwayovou propustili na kauci dvou tisíc dolarů, složenou Perry Masonem.

Pak se právník vydal nahoru po schodech do kanceláře oddělení vražd, aby se setkal se seržantem Holcombem.

„Myslím, že jste tu záležitost s tou Conwayovou podcenil,“ spustil Mason.

„U vás jsem na podobný pocity zvyklej.“ Seržant Holcomb se podle všeho vskrytu radoval.

„Upozorňuji vás, že byste se na to měl radši podívat.“

„Už se stalo,“ zašklebil se Holcomb. „Ve skutečnosti o tom náhodou všechno vím. S Bainem se známe, a když začal podezírat Nellii Conwayovou, že mu krade peníze a šperky, zavolal mi, abych mu poradil.

To já mu řekl, aby si najmul Jima Hallocka a použil fluorescenční prášek a chytil ji při činu — a on udělal přesně to.

V každém případě na to šla chytře. Bain ji podezříval, a tak se rozhodla, že si obstará alibi, když ho obviní, že se pokouší zavraždit svou ženu. V tom případě, že by se neodvážil ji stíhat. A vy, chytrej advokát, jste vpochodoval rovnou do pasti.“

Holcomb zvrátil hlavu a rozchechtal se. „Na chlápka, o kterým se předpokládá, že se vyzná, provádíte podivuhodný věci. Naletěl jste historce tý mrňavý holky. Cha-cha-cha!“

„Tím si nebuďte tak jistý,“ řekl Mason. „Ruka může vězet v cizím rukávě. Když Bain zjistil, že jed jeho ženě nepodá, rozhodl se ji zdiskreditovat.“

„Řečičky,“ řekl Holcomb. „Jakmile Nellie přišla na to, že ji co nevidět prokoukne, šla a vykoumala si svoji historku, sebrala nějaký tablety a prohlásila, že jí je Bain zkoušel dát, aby je podala jeho ženě. Osobně bych se s chutí vsadil o prachy, že jsou to jenom rekvizity, co mají podepřít její povídačku, a že popadla první lahvičku, kterou natrefila v koupelně. Devět ku jedny jsou to aspirinový tablety. Takovej na mě dělaly dojem. Hernajs, Masone, uvažujte. I kdyby chtěl strčit manželce pilulky, byl by Bain takovej trouba, aby je dával ženské, kterou se chystá nechat zavřít za krádež, aby se jí tím dostal do rukou?“

A Holcomb se znovu zvrátil dozadu a řval smíchy. Chvíli mu trvalo než se uklidnil natolik, že mohl pokračovat. „Nenechte se unýst soucitem nad příběhem tý drzý žáby, Masone. Jestli ji budete zastupovat, nechte si zaplatit předem, a v hotovosti.“

„Neskonalé díky,“ skončil Mason rozhovor a vyšel z kanceláře. Chodbou ho provázel Holcombův dunivý řehot.

Mason se připojil k Delle Streetové a odjeli zpátky do Drakeovy kanceláře.

Paul Drake se vrátil už dříve taxíkem a teď na ně čekal. Podal Masonovi téměř půl metru dlouhý graf, na kterém se ostře nahoru a dolů vlnily křivky.

„Co to je?“ zeptal se Mason.

„Takhle pracují ty rentgenové analyzátory. Tady je zpráva od chemika. Říká:

Milý Paule,
graf je naprosto jednoznačný. V nejmenším se nedá pochybovat o tom, že tableta, cos mi dal, se skládá z kyseliny acetylsalicylové. Zároveň vracím tabletu, s pouze nepatrnou dírkou vyvrtanou uprostřed.“

„Acetylsalicylová kyselina!“ zvolala Della Streetová. „Co to je?“

„Přesně to,“ řekl Mason, „co tvrdil seržant Holcomb.“

„No ale co to tedy je?“ naléhala Della Streetová netrpělivě.

„Acetylsalicylová kyselina,“ začal Drake, „je chemický název pro substanci, z které se hlavně skládá starý dobrý aspirin.“

„Pojďme,“ rozhodl Mason, „jde se domů. Už toho máme všichni dost — teď od toho případu odstoupit nemohu. Buduji muset obhajovat. Ještě něco, Paule, hned té hospodyni pošli

předvolání k soudu. Jako svědka obhajoby. Bain aspoň bude mít s čím si lámat hlavu. Tohle byl teda den, jaký *nemám* rád.“

„Nejlíp bys udělal, kdyby sis vzal tu pilulku s sebou, Perry,“ zakřenil se Drake. „Je to fajn na bolení hlavy.“

KAPITOLA 5

Harry Saybrook, zástupce okresního prokurátora, vyhlížel dokonale otráveně, protože ho vytáhli na soudní přelíčení kvůli případu drobné krádeže, a své rozpoložení dával najevo vším, co dělal nebo říkal.

Perry Mason se naproti tomu choval zdvořile, příjemně, věděl přesně, kdy co říct, a upřímně se usmíval na porotu.

Soudce Peabody občas tázavě mrkl na místo, kde si Mason, obhájce ve věcech trestních, tiše a spokojeně seděl, zatímco soukromý detektiv Jim Hallock vypovídal, jak ho pan Nathan Bain zaměstnal, jak se zevrubně dověděl o celé řadě menších krádeží, k nimž došlo v domě Nathana Baina, a jak nakonec on, svědek, obstaral bezbarvý prášek, který při ultrafialovém záření pronikavě modrozeleně světélkuje. Tímto práškem posypal celou šperkovnici, v níž byly uloženy určité šperky.

Svědek dále potvrdil, že byl v domě ve chvíli, kdy obžalovaná, zaměstnaná tamtéž jako školená ošetřovatelka, nastoupila večer desátého službu. Jeho, jak vysvětlil, představili obžalované jako obchodního zástupce, který prodává panu Bainovi jakousi těžební movitost.

Svědek dále vypověděl, že předtím v přítomnosti pana Baina prohlédl obsah kazety na šperky. Byly tam, pokud viděl, jednotlivé skvosty. Nijak se nepokoušel určit jejich hodnotu. Později byl vyrozuměn, že šlo o bižuterii. Při první kontrole se však svědek spokojil s tím, že si udělal hrubé nákresy každého jednotlivého skvostu a připojil povšechný popis.

V době, kdy obžalovaná nastoupila desátého večer do práce, prohlédl šperkovnici a zjistil, že všechny předměty, které předtím sepsal, zůstaly netknuté. O dvě hodiny později znovu prohlédl na žádost pana Baina obsah šperkovnice a přišel na to, že jedna z věcí, diamantový a perlový přívěsek, chybí. Pak tedy na návrh

pana Baina zavolali obžalovanou do obývacího pokoje. Zde na předem domluvené znamení zhasli světlo a místnost osvětlili silným ultrafialovým zářičem; jeho vlivem začaly prsty obžalované modrozeleně světélkovat.

Harry Saybrook se sebejistě obrátil k porotě a pokývl, jako by říkal: „Tady to máte, je to jednoduché jako facka.“

Když se Saybrook ujistil, že si porotci plně uvědomili přesvědčivý charakter Hallockova svědectví, obrátil se tak trochu vyzývavě k Masonovi a řekl. „Můžete začít s křížovým výslechem, pane Masone.“

Na místě pro svědky se Jim Hallock už dávno obrnil proti neurvalým křížovým výslechům, kterými obhájci obžalovaných obšťastňují soukromého detektiva.

„Proč?“ řekl se zjevným údivem Mason. „Nemám otázky.“ A pak čelem k porotě s krajní upřímností dodal. „Myslím, že ten člověk mluví pravdu.“

„Cože?“ vykřikl Saybrook překvapeně.

„Myslím, že říká čistou pravdu,“ kývl Mason. „Co vás na tom tak zaráží?“

„Nic, nic,“ blekotal Saybrook. „Zavolám svého dalšího svědka, Nathana Baina.“

Nathan Bain přikráčel na místo pro svědky a v odpovědích na Saybrookovy otázky celou záležitost vyložil. Jeho žena je nemocná. Bylo třeba přijmout denní a noční ošetřovatelku. Její případ nevyžaduje, aby se u ní každých osm hodin střídaly kvalifikované ošetřovatelky, a protože také hospodyně může příležitostně vypomáhat, najal dvě ošetřovatelky, jednu na denní, druhou na noční službu. Obžalovaná pracovala v noci.

Krátce poté, co sestry nastoupily, se začaly v domě ztrácet určité věci, menší částky peněz, likér, šperky. Bain prohlásil, že si nemohl být jist, že to není, pokud se obviněné týče, pouhá shoda okolností. Proto se rozhodl nastražit léčku. Vzal šperkovnici své

ženy ze stolu, kde ji obvykle měla, a koupil bižuterii, kterou pak do skříňky dal. Takto mu poradil James Hallock, svědek, který právě vypovídal. Na Hallockův návrh skříňku posypali fluorescenčním práškem. Zůstala na psacím stole, jako by ji někdo z nedbalosti zapomněl uklidit do stolu.

Pak Bain dále obzvlášť detailně popisoval události, které se ten večer do deseti hodin seběhly.

Perry Mason zazíval.

„Přejete si podrobit křížovému výslechu tohoto svědka?“ zeptal se Saybrook.

Mason váhal tak dlouho, až už se Bain, s pocitem, že vyvázne bez vyptávání, pomalu zvedal ze židle pro svědky, a pak řekl. „Ještě chvíli, pane Baine, přece jen mám pár otázek, které bych vám rád položil.“

„Samozřejmě,“ řekl Bain.

„Kdy byla šperkovnice posypána fluorescenčním práškem, pane Baine?“

„Desátého.“

„V kolik hodin?“

„Kolem deváté dopoledne.“

„Denní ošetřovatelka tehdy už nastoupila službu?“

„Ano.“

„Kdo skříňku posypal?“

„Pan Hallock.“

„A vy jste stál vedle něho a sledoval jste ho?“

„Přesně tak. Ano.“

„A předtím jste vložil ty napodobeniny do šperkovnice?“

„Ano.“

„O jaký druh skříňky na šperky jde, pane Baine?“

„Je to kazeta zhotovená ve tvaru starého kmenu, potažená kůží a pobitá stříbrnými hřebíčky, po stranách má kožená držadla.“

„Jak je velká?“

„Je to spíš podlouhlá šperkovnice. Řekl bych asi čtyřicet centimetrů dlouhá, pětadvacet hluboká a pětadvacet široká.“

„Je to majetek vaší ženy?“

„Ano, daroval jsem jí to před rokem k vánocům.“

„A předtím, než byla šperkovnice poprášena fluorescenčním práškem, jste spolu s panem Hallockem její obsah prohlédli?“

„Ano, pane. Společně.“

„Takže jste bižuterii, nebo napodobeniny šperků, dali do skříňky a pak ji poprášili práškem? Je to tak?“

„To souhlasí. Ano.“

„A teď, měli jste příležitost prohlédnout onu skříňku na šperky či kazetu během dne, abyste věděli, zda denní sestra něco nevzala?“

„Měli. Ano, pane.“

„Kolikrát?“

„Dvakrát.“

„Kdy?“

„Kolem druhé odpoledne a pak v šest hodin, krátce předtím, než denní ošetřovatelce končila služba.“

„A pak jste ji znovu prohlédli večer?“

„Ano.“

„Kolikrát?“

„Dvakrát.“

„Kdy?“

„Ihned poté, co obžalovaná nastoupila, abychom věděli, že v tu chvíli nic nechybí, a pak znovu o dvě hodiny později — a tehdy jsme zjistili, že jeden šperk chybí.“

„Kdo prohlídku provedl?“

„Pan Hallock a já.“

„Kdo otevřel šperkovnici, pane Baine?“

„Já.“

„Chcete říci, že jste zmíněnou skříňku na šperky nechal ležet jen tak nezamčenou?“

„Ne, byla zamčená.“

„A zůstala zamčená?“

„Ano, pane.“

„Jak potom mohlo něco scházet?“

„Buď měl zloděj duplikát klíče, což není tak nemožné, nebo byl zámek otevřen jinak, to by nebylo obtížné.“

„Aha. Pan Hallock klíč od šperkovnice neměl?“

„Ne.“

„Vy jste měl klíč?“

„Ano.“

„Vaše paní měla klíč?“

„Ano.“

„Nepoužil jste tenkrát klíč vaší ženy?“

„Ne, pane.“

„Jak to, že jste měl klíč od šperkovnice své ženy?“

„Bylo to pouze bezpečnostní opatření, pane Masone.“

„Obávám se, že vám nerozumím.“

„Ženy obvykle poztrácejí kdeco,“ odpověděl Bain s náznakem sebeospravedlnění, „a tak pro případ, že by má žena ztratila klíč od skříňky na šperky, jsem jí z bezpečnostních důvodů, když jsem jí kazetu daroval, dal pouze jeden klíč. Ten druhý jsem uložil na spolehlivém místě.“

„Aha,“ kývl Mason a rychle pohlédl na pět žen, které seděly v porotě. „Měl jste pocit, že bude bezpečnější, když si necháte rezervní klíč, a tím se pojistíte proti nepořádnosti své ženy?“

„Ano.“

„Když by vaše žena měla sklony k tomu ztrácet klíče?“

„Tedy, myslel jsem, že by se to mohlo stát.“

„Podle toho, jak jste se vyjádřil, mám za to, že do jisté míry považujete za vyloučené, že by ženy byly s to starat se o věci.“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ vykřikl Saybrook a vyskočil. „Svědek toto vůbec neřekl.“

„Skutečně jsem mu tak rozuměl,“ řekl Mason. „Snad nepoužil týchž slov, pane žalobce, ale —“

„Podrobujete-li svědka křížovému výslechu, užívejte jeho vlastních slov,“ doporučil Saybrook.

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Neznám žádný článek zákona, který by něco takového nařizoval, pane Saybrooku. Pouze kladu svědkovi otázky při křížovém výslechu. Svědek mne může opravit, když se zmýlím. Skutečně jsem z jeho výpovědi vyrozuměl, že do jisté míry pochybuje o tom, že by ženy mohly být s to nést za něco odpovědnost, a domnívám se, že v tomto bodě se porota se mnou shoduje.“

Mason mrkl na porotce.

„Svědek nic takového neřekl,“ stál na svém Saybrook.

„Samozřejmě,“ řekl Mason velkodušně, „se svědkovi jako první omluvím, jestliže jsem mu špatně rozuměl. Je to jen pár řádek zápisu, pane žalobce, požádám tedy soudního zapisovatele, aby přečetl, co přesně svědek vypověděl.“

Saybrook si najednou uvědomil, že Masonova taktika je pouze trik, který mu umožňuje vypíchnout moment, jenž by se jinak mohl přejít bez povšimnutí, teď však poslouží k ovlivnění poroty, a proto řekl: „Není zapotřebí ztrácet tolik času. Beru námitku zpět. Porotci si budou pamatovat, co svědek řekl, a věřím, že nebudou vaše slova klást do jeho úst nebo —“

„Kdepak, kdepak,“ nesouhlasil Mason, „mám teď zájem na tom, abych se přesně dověděl, co svědek řekl, a omluvím se mu, jestliže jsem špatně porozuměl tomu, co řekl.“

„Tedy, já to tak nemyslel,“ ošíval se Bain.

„Jak jste co nemyslel?“ zeptal se Mason.

„Že by se ženám nemohly svěřit věci.“

„Myslel jsem, že jste to řekl.“

„Nic takového jsem neřekl.“

„V pořádku,“ připustil Mason, „ať soudní zapisovatel přečte zápis.“

Soudce Peabody zasáhl. „Dobrá, pánové. Kdybyste se teď uklidnili, aby soudní zapisovatel mohl projít své poznámky a vyhledat pasáž, o které byla řeč.“

V soudní síni zavládlo napjaté ticho. Saybrook si vybíjel nervózní energii tím, že si rukou pročesával husté černé vlasy. Nezamlouvalo se mu, jaký vzaly události obrat.

Bain seděl na židli pro svědky a s uctivou pozorností vyčkával jako člověk, který tuší, že následující informace bude nadmíru důležitá.

Soudní zapisovatel oznámil. „Zde to mám. Přečtu otázky a odpovědi:

Pan Mason: Jak to, že jste měl klíč od šperkovnice své ženy?
Odpověď: Bylo to pouze bezpečnostní opatření, pane Masone.
Otázka: Obávám se, že vám nerozumím.
Odpověď: Ženy obvykle poztrácejí kdeco, a tak pro případ, že by má žena ztratila klíč od skříňky na šperky, jsem jí z bezpečnostních důvodů, když jsem jí kazetu daroval, dal pouze jeden klíč.Ten druhý jsem uložil na spolehlivém místě.
Otázka: Aha. Měl jste pocit, že bude bezpečnější, když si necháte rezervní klíč, a tím se pojistíte proti nepořádnosti své ženy?
Odpověď: Ano.
Otázka: Když by vaše žena měla sklony k tomu ztrácet klíče?
Odpověď: Tedy, myslel jsem, že by se to mohlo stát.
Otázka: Podle toho, jak jste se vyjádřil, mám za to, že do jisté míry považujete za vyloučené, že by ženy byly s to starat se o věci.“

Když soudní zapisovatel dočetl, Bain se celý nesvůj na místě pro svědky zavrtěl.

„Myslel jsem si, že jste to řekl takhle,“ poznamenal Mason. „Vyznělo to tak, že ano?“

„No, takhle jsem to nemyslel,“ odsekl Bain.

„Aha, řekl jste tedy něco, co jste neměl v úmyslu?“

„Ano.“

„Pod přísahou?“

„Přeřekl jsem se.“

„Co míníte tím, že jste se přeřekl, pane Baine? Prohlásil jste něco, co není pravda?“

„No, řekl jsem to, že… řekl jsem to bez rozmýšlení.“

„Bez rozmýšlení o čem?“

„No, jenom jsem chtěl říct, že moje žena má ve zvyku ztrácet věci a…“

„A své tvrzení jste zevšeobecnil ve smyslu, že jde o povahový rys všem ženám vlastní?“

„Vaše Ctihodnosti,“ přerušil ho Saybrook, hlas přiškrcený vztekem. „Očividně jde o podružnou záležitost. Kristepane, pořád se kolem toho točíme dokola. Otázka byla již probrána a zodpovězena do unavující šíře.“

„Nedomnívám se,“ odporoval Mason. „Považuji za dost důležité zjistit, jaký postoj svědek zaujímá nejenom vůči ženám vůbec, protože má klientka je žena, ale zároveň mne především zajímá, co pracuje v jeho podvědomí, když při křížovém výslechu činí prohlášení, která nemá v úmyslu. Rád bych přišel na to, kolik dalších bodů v jeho výpovědi bylo snad chybných?“

„V jeho svědectví není nic chybného,“ vykřikl Saybrook.

„Chcete říct, že svědek se skutečně domnívá, že ženy nejsou s to nést za něco odpovědnost?“ zeptal se Mason.

Několik z hrstky návštěvníků v soudní síni se zasmálo. Soudce Peabody se usmál a řekl: „Domnívám se, pane Masone, že jste tento problém vyčerpal.“

„Ale já si skutečně přeji podrobit tohoto svědka křížovému výslechu, Vaše Ctihodnosti, pokud jde o to, co má na mysli a co říká.“

„Pokračujte,“ souhlasil soudce Peabody.

„Je toto jediný chybný bod ve vašem svědectví?“ zeptal se Mason.

„Není chybný.“

„Stojíte tedy za každým slovem tak, jak jste je řekl?“

„Ano, stojím,“ vybuchl Bain.

„Domníval jsem se to,“ řekl Mason s úsměvem. „A teď otevřeně, pane Baine. Jakmile jste si uvědomil, že by se vaše stanovisko mohlo dotknout některé z žen v porotě, pokusil jste se je změnit, ale ve skutečnosti jste z něj neustoupil. Je to tak?“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ vykřikl Saybrook. „Toto není náležitý křížový výslech a —“

„Jeho prostřednictvím se ukáže dvojaký postoj svědka,“ řekl Mason, „a odráží jeho důvěryhodnost.“

„Námitka se zamítá. Svědek odpoví na otázku,“ rozhodl soudce Peabody.

„Je to tak?“ navázal Mason.

„Dobře, když to tak chcete mít, ať je po vašem,“ rozzuřeně odsekl Bain.

„Ale jděte,“ konejšil ho Mason. „Nejde o to, jak to chci mít já, pane Baine. Snažím se pouze něco se dovědět o vašich myšlenkových pochodech. Není snad skutečností, že jste své tvrzení vyslovil poněkud zbrkle, aniž byste zvážil jeho možný účinek a…?“

„Dobře, ano. No a co?“

„Nic, nic,“ řekl Mason. „Pouze se snažím ujasnit si váš způsob myšlení, vaše stanovisko. Měl jste na mysli to, co jste řekl, a řekl jste to, co jste měl v úmyslu, když jste si však uvědomil, že by

vaše poznámka mohla být nezdvořilá, zkoušel jste ji pominout jako přeřeknutí. Souhlasí to?“

„Souhlasí.“

„Takže to ve skutečnosti nebylo přeřeknutí, ale pravda. Je to tak?“

„Je.“

„Takže jste nevypovídal pravdu, když jste řekl, že jste se *přeřekl*?“

„Říkejme tomu záměna myšlenek,“ odsekl Bain.

„Děkuji,“ řekl Mason, „vraťme se nyní k faktům tohoto případu.“

„Nejvyšší čas,“ podotkl Saybrook navýsost otráveně.

Mason se na něho usmál. „Mrzí mne, jestli jsem vás příliš nudil, pane žalobce.“

„To stačí,“ zasáhl soudce Peabody. „Strany se mezi sebou nebudou dohadovat. Se svými poznámkami se obracejte výlučně na soud a s otázkami na svědka, pane Masone.“

„Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason vesele. „Chcete, pane Baine, aby porota tomu rozuměla tak, že jste ten večer, krátce poté, co obžalovaná nastoupila do služby, vy sám otevřel uvedenou šperkovnici, abyste do ní nahlédl?“

„Ano. To jsem udělal.“

„Měl jste vlastní klíč?“

„Ano, pane.“

„Jen tak mimochodem, řekl jste své ženě, že máte ještě jeden klíč?“

„Ne, neřekl.“

„Opravdu?“ divil se Mason. „A proč ne?“

„Námitka. Křížový výslech neprobíhá odpovídajícím způsobem, netýká se bezprostředně případu a zabývá se nepodstatnými záležitostmi,“ vpadl Saybrook.

„Námitka se přijímá,“ rozhodl soudce Peabody.

„Nuže,“ pokračoval Mason, „vy jste tedy měl klíč od šperkovnice své ženy a pečlivě jste to před ní tajil. Je to tak?“

„Není to tak,“ vybuchl Saybrook. „Vaše Ctihodnosti, výpověď tohoto svědka se záměrně překrucuje. Nikdy nic takového neřekl.“

„Ptám se ho,“ ohradil se Mason. „Může na tuto otázku odpovědět ano nebo ne.“

„Námitka se zamítá,“ řekl soudce Peabody. „Povoluji odpověď na tuto jedinou otázku. Myslím, že jsme celou záležitost několikrát probrali, nicméně však svědkovi povoluji, aby na tuto otázku odpověděl.“

Bain zaváhal.

„Ano nebo ne,“ naléhal Mason. „Je to tak nebo ne?“

„Ne, netajil jsem tuto skutečnost před ní pečlivě.“

„Tajil jste to před ní?“ dotíral Mason.

„Ano, tajil, ano,“ odsekl Bain.

„Chcete, aby porota vzala na vědomí, že jste to před svou ženou netajil nijak pečlivě a úzkostlivě, že vám jenom nepřišlo se před ní o tom zmínit?“

„Tedy, já… já jsem chtěl jen mít ještě jeden klíč, abych ji překvapil v případě, že by svůj klíč ztratila a nemohla ho najít. Já…“

„Ona ovšem nikdy svůj klíč neztratila, že ne, pane Baine?“

„Pokud vím, ne.“

„Myslíte, že byste se o tom dověděl, kdyby ho ztratila?“

„To předpokládám.“

„Pak tedy,“ usmál se Mason, „musíte připustit, že vaše poznámka, týkající se nespolehlivosti vaší ženy v těchto záležitostech, nebyla opodstatněná.“

„Námitka,“ zvolal Saybrook. „To je —“

„Přijímá se,“ řekl soudce Peabody. „Myslím, že jsme tento bod projednali dostatečně do hloubky, pane Masone.“

„Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. „Mám už jen pár otázek.“

Mason se pootočil v otáčecí židli za stolem, zachytil pohled jedné z žen v porotě a měkce se na ni pousmál.

Žena mu okamžitě odpověděla úsměvem.

„Tak tedy, pane Baine,“ řekl Mason, „otevřel jste onu šperkovnici, a jestli dobře rozumím, když jste to dělal, byl pan Hallock s vámi?“

„Ano.“

„Upozornil jste, že něco chybí?“

„Ano.“

„A pan Hallock porovnal obsah skříňky na šperky se svým seznamem?“

„Ano.“

„Nuže, jak to pan Hallock dokázal, aniž by se skříňky dotkl?“

„Nikdy jsem neřekl, že to provedl, aniž by se skříňky dotkl. Nevkládejte mi slova do úst!“

„Tedy se šperkovnice vskutku dotkl?“

„Předpokládám. Přirozeně by musel. Neřekl jsem, že se dotkl, a neřekl jsem, že se nedotkl.“

„Jak se tak teď rozpomínáte, myslíte, že ano?“

„Možná.“

„Víte, zda se dotkl či nikoliv?“

„Mám za to, že ano.“

„Tak poté,“ pokračoval Mason, „co byla šperkovnice posypána fluorescenčním práškem, jste na ni sahal vy a pan Hallock.“

„Ano.“

„Takže jste v tu chvíli vy oba se vší pravděpodobností měli na prstech fluorescenční prášek.“

„To předpokládám. Ano.“

„V přízemí vašeho domu se zdržovali tři lidé. A všichni tři měli fluorescenční prášek na špičkách prstů. Vy, pan Hallock a obžalovaná. Souhlasí?“

„My s Hallockem jsme měli fluorescenční prášek na špičkách prstů oprávněně. Obžalovaná ne.“

„Co máte na mysli tím oprávněně?“

„Měli jsme právo nahlédnout do šperkovnice.“

„Ovšemže,“ přisvědčil Mason, „když však se chystáte stavět na předpokladu, že fluorescenční prášek na špičkách prstů nějaké osoby prokazuje zcizení napodobeniny šperku, mohl byste říct, že to vzal pan Hallock, jelikož měl na špičkách prstů fluorescenční prášek.“

„Nepochybně ne.“

„Proč ne?“

„Protože on by to neudělal.“

„Jak víte, že by to neudělal?“

„Byl tam, aby krádeži zabránil.“

„Ale jděte,“ řekl Mason. „Vůbec ne, aby zabránil krádeži. Dal jste tam napodobeniny šperků, protože jste tušil, že něco z toho někdo ukradne. Nechal jste kazetu na šperky na takovém místě, kde byla na první pohled vidět. Jinak řečeno, nastražil jste past. Vy jste chtěl, aby nějaký šperk zmizel, že ano?“

„No, myslel jsem, že bychom tak mohli chytit zloděje.“

„Přesně tak,“ řekl Mason. „Takže jak dalece vy víte, mohl Hallock klidně jít do šperkovnice a vzít odtamtud onen šperk.“

„Neměl k ní klíč.“

„Obžalovaná ho rovněž neměla, že?“

„Domnívám se, že ho musela mít.“

„Čistě proto, že podle vás ten šperk vzala?“

„No musela se dovnitř nějak dostat.“

„A vy jste měl klíč?“

„Řekl jsem vám už tucetkrát, že ano.“

„A mohl byste jít do šperkovnice a vzít tam ten šperk.“

„Neudělal jsem to.“

„Netvrdím, že jste to udělal,“ řekl Mason, „jednoduše konstatuji, že jste to provést mohl. Měl jste příležitost.“

„Ano.“

„A nedal jste,“ pokračoval Mason, „fluorescenční prášek dovnitř šperkovnice? Posypal jste ji jen po povrchu?“

„Přesně tak.“

„Takže kdyby obžalovaná s touto šperkovnicí pouze pohnula, třeba proto, aby si vzala něco, co bylo za ní, nebo kdyby se jí bezmyšlenkovitě dotkla, měla by tento prášek na prstech.“

„Měla ho na prstech.“

„Rozumím,“ kývl Mason, „ale mohl se jí na ně dostat i pouze tím, že se dotkla jejího povrchu, když sahala po něčem, co bylo za ní — možná, aby si vzala časopis nebo —“

„Nebyly tam žádné časopisy.“

„Jen tak mimochodem, kde ležela?“ zeptal se Mason.

„Venku, na desce psacího stolu.“

„Tam ji vaše paní obvykle nechávala?“

„Ne.“

„Kam ji obyčejně ukládala?“

„Obvykle dovnitř psacího stolu.“

„A stůl zůstával zamčený?“

„Mám za to, že ho má paní zamykala. Ano.“

„A měl jste *vy* klíč k tomu stolu?“

Svědek zaváhal.

„Měl nebo neměl?“ obořil se na něho Mason.

„Měl.“

„Dal jste ten stůl své ženě k vánocům?“

„Ne, pane.“

„Stůl se koupil před časem jako součást zařízení domácnosti?“

„To souhlasí.“

„Vaše paní k němu měla klíč?“

„Ano.“

„A vy jste měl duplikát?“

„Ano.“

„Věděla vaše žena, že ho máte?“

„Nevím.“

„Ponechal jste si druhý klíč aniž jste své ženě řekl, že ho máte?“

„Nikdy jsem neprohlásil, že jsem jí to neřekl.“

„Uvedl jste, že nevíte, zda ona ví o tom, že máte klíč.“

„Tedy, nevzpomínám si, jestli jsem jí o tom řekl nebo ne.“

„Aha,“ řekl Mason s úsměvem, „považoval jste za svou povinnost ponechat si klíč od psacího stolu své ženy a pak, až by se vám, řekněme zachtělo přijít na nějaký způsob, jak dostat obžalovanou do neúnosné situace a propustit ji. Vyndal jste tedy skříňku na šperky ze stolu a postavil ji vyzývavě na něj?“

„No chtěl jsem, aby se věci tak nebo onak vyjasnily.“

„Ta šperkovnice má poněkud neobvyklý tvar, že?“

„Ano, pane.“

„Žena by si ji přirozeně chtěla prohlédnout.“

„Tedy… Nellie Conwayová si jí neměla co všímat.“

„Ženu, která pobývala v domě, by nezlákalo, když uvidí tak krásnou šperkovnici na desce psacího stolu, aby se na ni podívala?“

„Neměla na ni co sahat.“

„Ale kdyby na ni byla sáhla, třeba jen proto, aby si pohladila kůži na kazetě,“ vyptával se Mason, „ulpěl by jí ten fluorescenční prášek na prstech?“

„Ano.“

„Když tedy byla obžalovaná zadržena, jel jste na policejní stanici podat trestní oznámení?“

„Ano.“

„Takže obžalovanou z domu odvedli a vy jste odtamtud odešel. Vaše žena zůstala tedy úplně sama?“

„Ne, pane. Zavolal jsem hospodyni, pani Rickerovou, a požádal ji, aby s mou paní zůstala, dokud se nevrátím a neobstarám náhradní ošetřovatelku.“

„Vysvětlil jste paní Rickerové, proč ji bylo třeba zavolat?“

„Ano.“

„Řekl jste jí, že jste nechal slečnu Conwayovou zadržet?“

„Něco na ten způsob.“

„Byla ochotná převzít tuto práci navíc?“

„Ovšemže ano. Byla ráda, že jsme chytili zloděje. Řekla mi, že jí celý den leželo v hlavě, proč šperkovnice zůstala na stole. Řekla mi, že ji dvakrát zkoušela dát zpátky do stolu, ale byl zamčený.“

„Ach tak, *zkoušela* dát ji zpátky?“

„Tak to říkala.“

„Pak s ní musela hýbat poté, co na ní už byl fluorescenční prášek?“

„Námitka,“ vpadl Saybrook, „otázka je polemická, vyžaduje na svědkovi, aby činil závěry.“

„Námitka se přijímá,“ řekl soudce.

Mason se na Baina usmál. „Avšak hospodyni jste ruce při ultrafialovém světle neprohlíželi?“

„Ne.“

„Když to tak rozvážím,“ pokračoval Mason, „proč jste fluorescenční prášek nedali dovnitř šperkovnice, tak aby —“

„Nevím,“ vyletěl Bain. „Byl to Hallockův nápad. Tohle obstarával on.“

„Vy jste mu ale asistoval, že?“

„Sledoval jsem ho.“

„Byl jste tam a sledoval, jak to dělá?“

„Ano.“

„Zaměstnával jste ho. Kdybyste mu byl řekl, že chcete mít fluorescenční prášek uvnitř, nezbytně by musel vaše instrukce splnit.“

„Nevím.“

„Ale platil jste ho?“

„Ano.“

„Denní taxu?“

„Tedy, přislíbil jsem mu ještě příplatek.“

„Aha,“ řekl Mason, „za co byl ten příplatek, pane Baine?“

„No, souhlasil jsem, že mu zaplatím tolik a tolik denně a potom, když záležitost uspokojivě vyřídí, vyplatím mu odměnu.“

„Vyplatíte mu odměnu. Zajímavé. Kolik?“

„Sto dolarů.“

„Takže,“ konstatoval Mason s úsměvem, „kdyby zmizel kousek poměrně levné bižuterie z oné skříňky na šperky a byl důkaz, který by spojoval obžalovanou s chybějící bižuterií, měl pan Hallock obdržet sto dolarů. Je to tak?“

„Nelíbí se mi, jakým způsobem jste se vyjádřil.“

„Dobrá, formulujte to podle svého.“

„Šlo o příplatek za ukončenou práci.“

„Práce měla skončit, až bude slečna Conwayová zadržena?“

„Až se chytí zloděj, ať už je to kdokoliv.“

„Kolik lidí bylo v domě?“

„Moje žena, paní Rickerová, pan Hallock, Nellie Conwayová a já.“

„Paní Rickerové jste ruce neprohlížel, ačkoliv jste věděl, že s kazetou na šperky manipulovala?“

„Ne. Je u nás už léta.“

„A každý v domě, kromě vaší paní měl fluorescenční prášek na prstech?“

„Tedy… nu ano.“

„Nicméně jste označil za zloděje slečnu Conwayovou?“

„Ano. Musela to být ona a nikdo jiný.“

„Musela to být ona?“

„Ano.“

„Takže váš příplatek panu Hallockovi byl za to, aby tato osoba byla zadržena a usvědčena?“

„Aby chytil zloděje.“

„Zaplatil jste mu již odměnu?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Obžalovaná nebyla usvědčená. Zaplaceno měl dostat, teprve až skončí práci.“

„Aha, potom tedy přece jen vskrytu pochybujete, zda tato porota shledá nebo bude moci shledat obžalovanou vinnou?“

„Námitka, otázka je argumentativní.“

„Přijímá se.“

Mason se usmál a řekl: „Nemám žádné další otázky, pane Baine. Děkuji vám.“

Saybrook naštvaně spustil. „Neřekl jste Hallockovi, že dostane sto dolarů v případě, když získá důkaz, který by mohl usvědčit tuto obžalovanou, že ne? Jenom jste mu řekl, že kdyby dokázal zjistit, kdo bere šperky, dal byste mu sto dolarů.“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ vpadl Mason, „otázka je záměrně zavádějící a sugestivní. Pan žalobce rovnou vkládá slova svědkovi do úst.“

„Otázka se přímo týká případu,“ namítl Saybrook, „a já se jen snažím zkrátit výslech, který se již dostatečně protáhl.“

„Ale jděte,“ řekl Mason. „Nepředstírejme si, že právě těch pár minut, co zabere projednávání sporných bodů, bude —“

„Soud nemá času nazbyt, rovněž tak pan Bain, i když vy sám ho máte dost,“ neodpustil si Saybrook.

„Myslím na obžalovanou,“ odpověděl Mason káravě. „Jestliže váš pokus ušetřit panu Bainovi dvě tři minuty jeho drahocenného

času povede k nejasnostem ve sporných bodech, mohla by se obžalovaná dostat do vězení na několik měsíců. Nepochybně by přišla o dobrou pověst a —“

„Není třeba, abyste se tímto zabýval,“ přerušil ho Saybrook, „má to pouze ovlivnit porotu.“

„Takže,“ odpověděl s úsměvem Mason, „váš pokus ospravedlnit, že vkládáte své formulace do výpovědi pana Baina, má jen ovlivnit porotu?“

Soudce Peabody se usmál. „Problém sugestivní otázky spočívá přirozeně v tom, že je vůbec položena. Svědek nyní patřičně chápe, co měl pan žalobce na mysli. Nicméně však, pane Saybrooku, pokračujte a položte otázku tak, aby nebyla natolik sugestivní.“

„Nedomnívám se, že by bylo zapotřebí rozebírat vše ještě podrobněji,“ řekl Saybrook.

„Máte nějaké další otázky?“ zeptal se soudce Peabody.

„To je vše.“

„Nějaké další důkazy?“

„Je na obžalobě, aby prokazovala,“ Mason se na soudce Peabodyho usmál a pokračoval. „Rádi bychom nyní navrhli, aby soud poučil porotu, aby vynesla zprošťující verdikt.“

„Návrh se zamítá.“

„Kdybych měl k dispozici ještě deset minut, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason, „rád bych si promluvil s jednou osobou, již jsem dal obeslat jako svědka obhajoby, s paní Imogene Rickerovou.“

„Připouští se,“ rozhodl soudce Peabody.

Vzadu v soudní síni se zvedla hospodyně, vyzáblá, zavile zamračená, vzdorovitá. „Odmítám hovořit s panem Masonem,“ prohlásila.

„Tato žena byla obeslána jako svědek obhajoby, Vaše Ctihodnosti,“ vysvětloval Mason. „Až dosud totiž odmítala mi na cokoliv odpovědět.“

„Nemusím s ním mluvit,“ řekla Imogene Rickerová. „Přišla jsem k soudu a víc už nic dělat nemusím. Podřídila jsem se předvolání. To neznamená, že s ním musím mluvit.“

„V pořádku,“ řekl Mason s úsměvem, „tak tedy předstupte, zdvihněte pravou ruku k přísaze a přejděte na místo pro svědky.“

„Musím to udělat?“ zeptala se soudce Peabodyho.

„Byla jste obeslána, musíte to tedy udělat,“ odpověděl soudce.

Dlouhými kroky přešla kolem Masona, zvedla ruku k přísaze, otočila se a rázně se posadila na židli pro svědky. „No dobrá,“ řekla výhružně, „tak do toho.“

„Jste hospodyně zaměstnaná u pana Baina?“ zeptal se Mason.

„Jsem,“ odsekla.

„Jak dlouho u něho pracujete?“

„Šest let.“

„Ten večer desátého, prohlédla jste si ruce při ultrafialovém světle, abyste viděla, zdali nesvětélkují?“

„Do toho vám nic není.“

„Kdyby vaše prsty nesvětélkovaly, byla byste na otázku odpověděla, že ano?“ usmál se Mason.

„Ani na tohle vám odpovídat nemusím.“

Mason se zeširoka usmíval na porotu, která se přikláněla na jeho stranu. „Děkuji vám, to je všechno, paní Rickerová, chtěl jsem jen, aby porotci viděli, jak nesmlouvavě neoblomná jste.“

„Vaše Ctihodnosti,“ zasáhl Saybrook, „to —“

„Svědkyně může odejít,“ rozhodl soudce Peabody unaveně. „Porota si nebude všímat poznámek pana obhájce. Kdo je váš další svědek, pane Masone?“

„Nikoho jiného nemám,“ odpověděl Mason. „Myslím, že porota snad již má náležitou představu o případu, Vaše

Ctihodnosti. Atraktivní šperkovnice záměrně ležela na nápadném místě, kde mohla kohokoliv zlákat, aby na ni sáhl. Trváme na tom, že —“

„O vašem návrhu, aby byl rozsudek vynesen podle poučení soudu, už bylo rozhodnuto,“ řekl soudce Peabody. „Pokračujte a plédujte. Potom můžete argumentovat před porotou.“

„V této fázi případu obhajobu samozřejmě nepřednesu,“ řekl Mason. „Obžalovaná není povinna dokazovat, že je nevinná. Je věcí obžaloby, aby její vinu prokázala. Vše, co bylo doposud dokázáno, je, že tato obžalovaná, která byla v pokoji, kam nevyhnutelně vzhledem k svému zaměstnání musela vstoupit, se dotkla povrchu atraktivní a neobvyklé starožitnosti. Případ nyní postupujeme porotě bez uvádění důvodů.“

„Důvody už jste uvedl,“ poznamenal Saybrook.

„Ale, ale,“ odpověděl Mason, „pouze jsem soudu vysvětloval, proč hodlám věc obhajoby uzavřít. Přejete si případ rovněž postoupit bez uvádění důvodů?“

„Myslím, že bych mohl ještě argumentovat,“ řekl Saybrook.

Mason se na něho usmál. „Tedy, co se mne týče, domnívám se, že porota předmětu sporu velmi dobře rozumí. Oceňuji, že jsou to inteligentní občané a nevidím žádný důvod k tomu, abychom je připravovali o čas. Před pár minutami jste se neobyčejně zabýval otázkou, jak je čas drahocenný. Já postupuji případ bez uvádění důvodů. Ale jen do toho, argumentujte, když máte chuť.“

Saybrook chvíli přemýšlel a pak mrzutě souhlasil.

„Souhlasím, postupuji případ bez uvádění důvodů.“

Mason se lehce uklonil soudci.

Soudce Peabody řekl: „Dámy a pánové v porotě, vyslechli jste svědecké výpovědi. Je nyní povinností soudu, aby vás seznámil s určitými právními předpisy.“

Soudce Peabody přečetl seznam nařízení a předpisů a vypíchl bod, že je nezbytné během soudního přelíčení dokázat, že je

obžalovaná či obžalovaný nade vší rozumnou pochybnost vinen, ale že obžalovaný nebo obžalovaná nemá za povinnost prokázat svou nevinu; výhradně porotcům že přísluší posuzovat skutkovou podstatu věci, i když budou brát v úvahu platné právo tak, jak jim bylo vyloženo v poučení daném soudem.

Porota se vzdálila a v deseti minutách se vrátila s rozsudkem: nevinna. Mason a Nellie Conwayová odešli k porotcům, aby si s nimi podali ruce.

Porotkyně, která se předtím na Masona usmívala, rozhořčeně spustila. „Ten Bain! Dal jste mu, o co si koledoval. Už to, že si nechal klíč od psacího stolu své ženy! Ten všetečný slídil. Chudák ženská, ležet nemocná v posteli a ještě mít kolem sebe někoho takového.“

„Hned jsem si myslel, že dokážete dobře odhadnout lidi,“ řekl Mason. „Tušil jsem to hned, jak jsem vám pohlédl do očí, že nebude třeba o případu polemizovat.“

„Bez debaty jsem jim vyložila, co si o takovém muži myslím,“ řekla. „Škoda jen, že jsem neměla příležitost jim povědět všechno, co si myslím, protože všichni měli stejný názor jako já.“

Obrátila se k Nellii Conwayové: „Ach, chudinko malá, pracovat u takového člověka, a on si klidně jde, dá vás zavřít a podá trestní oznámení, že jste kradla a ničí vám pověst. Opravdu byste s tím podle mě měla něco udělat. Radím vám, abyste ho zažalovala a žádala odškodnění.“

„Děkuji, to je dobrý nápad,“ řekl Mason, „sám jsem se chystal své klientce poradit něco podobného, ale myslím, že skutečnost, že návrh přišel od jednoho ze členů poroty, bude něco mimořádného.“

„Můžete se na mne samozřejmě odvolat. Máte mé jméno a adresu,“ zašveholila a ještě jednou se na Masona uculila a potřásla mu rukou.

KAPITOLA 6

Mason a Della Streetová už byli zase zpátky v kanceláři a zrovna se chystali ji zavřít, když zazvonil telefon. Della zvedla sluchátko, přikryla dlaní mluvítko a zeptala se Masona. „Chcete si promluvit s Nellii?“

„Samosebou, že s ní chci mluvit,“ kývl Mason. „Nejvyšší čas, abych jí vysvětlil, že nadále už není mou klientkou.“

Mason vzal sluchátko a zaslechl nevzrušený hlas Nellie Conwayové, stejně bezvýrazný jako její tvář: „Pane Masone, chci vám za všechno, co jste dnes udělal, poděkovat.“

„To je v pořádku,“ Mason na to.

„Předpokládám,“ odvážila se nedůvěřivě, „že vám dlužím nějaké peníze, pane Masone? Jeden dolar, co jsem vám zaplatila, není za všechnu tuto práci navíc dost, že ano?“

„Přirozeně,“ řekl Mason, „kdybych měl vyřizovat případy za dolar od kusu, dělalo by mi potíže zaplatit nájem za kancelář, mzdy personálu a taxíky k soudu a zpátky.“

„Ach, pane Masone, teď jste poněkud sarkastický, že?“

„Pouze jsem upozornil na jisté ekonomické skutečnosti.“

„Můžete mi říci, kolik vám dlužím?“

„Kolik máte peněz, Nellie?“ zeptal se Mason.

„Je zapotřebí o tom mluvit?“

„Mohlo by se to toho honoráře týkat.“

„Raději bych o tomto nehovořila, pane Masone. Byla bych radši, kdybyste mi řekl, kolik si počítáte.“

Mason zvážněl. „Volala jste mě, abyste se mne zeptala na tohle?“

„Ano.“

Masona posedla zvědavost. „Neříkala jste nic o dodatečném vyrovnání, když bylo po všem, Nellie. Hezky jste si se mnou

potřásla rukou a poděkovala mi. Proč jste se o to teď najednou začala, tak zajímat?“

„No já… já jen myslela, že snad…“

„Koukejte, je s vámi Bain ve spojení?“ zeptal se Mason.

Zaváhala a pak řekla. „Ano.“

„A nabízí vám něco jako odškodné?“

„Tedy… hovoříme spolu.“

„Míníte tím, že zrovna v tuhle chvíli mluvíte s Bainem? Chcete říct, že je s vámi?“

„Já jsem s ním.“

„Kde?“

„U pana Baina v domě.“

„U Baina v domě!“ opakoval Mason nevěřícně.

„Ano.“

„Co tam, pro všechno na světě, děláte?“

„No, beru si věci, jak jinak. Když mě odváděli, nedali mi příležitost, abych si sbalila osobní věci.“

„A teď otevřeně,“ řekl Mason. „*Bydlela* jste skutečně u Bainů v domě?“

„Ano, ovšem. Co by. S denní sestrou jsme se dělily o byt nad garáží.“

„A sakra.“

„No, co je na tom špatného, pane Masone? Pan Bain tady má spoustu místa a —“

„Ale neřekla jste mi o tom.“

„Neptal jste se.“

„Kdo se teď stará o pacientku?“ zajímal se Mason.

„Přece denní ošetřovatelka.“

„Mám na mysli noční sestru. Kdo přišel na vaše místo?“

„Pár dní měli náhradní sestru, ta ale zničehonic odešla. Vypomáhala hospodyně a na zbytek noci zůstanu jen tak z dobré vůle já. Paní Rickerová za mne zaskočí, až budu balit.“

„Viděla jste paní Bainovou a hovořila jste s ní?“

„Jistě, samozřejmě. Jsme s Elizabeth Bainovou skutečné přítelkyně. Ráda by, abych u nich dále zůstala. Ale nemyslím, že zůstanu… Musela jsem jí ovšem říct všechno o tom, jak mě zadrželi, a o způsobu, jakým jste vyslýchal… svědky.“

„Pokud dobře rozumím, máte na mysli způsob, jakým jsem se navezl do jejího manžela při křížovém výslechu?“

„Ano.“

„Jak to vzala?“

„Připadalo jí to báječné. Říkala, že by vás chtěla poznat. Ona… no, já…“

„Chcete říct, že nemůžete volně mluvit?“ zeptal se Mason, když zaváhala a odmlčela se.

„Ano. Je to tak. Ano, opravdu, pan Bain je přímo zde.“

„A vy s ním projednáváte jakýsi způsob odškodnění?“

„V to doufám.“

„Pak u něho znovu budete pracovat?“

„Nemyslím. Nějak po půlnoci by sem mělo dorazit pár příbuzných paní Bainové. Letí z Honolulu. Bude mít tedy společnost. Ona… tedy, povím vám to někdy jindy. Chtěla jsem se vás teď zeptat… jen to, pan Bain by chtěl vědět… kdybyste si určil částku za své služby, tak aby —“

„Jestliže se poplatek chystá vyrovnat Nathan Bain,“ řekl Mason, „dlužíte mi pět set dolarů a jsme si kvit. Rozuměla jste?“

„Tedy, myslela bych, že ano,“ řekla tak trochu kousavě.

„Když Bain honorář nezaplatí, jsme vyrovnáni. Ten dolar bude všecko, co na tom vydělám.“

„Ach.“

„Rozumíte tomu?“

„Ano.“

„A pochopte jednu věc, Nellie, tím to všechno mezi námi končí.“

„Co — pak, pane Masone?“

„Nezastupuji vás v souvislosti s odškodněním, které si vyjednáte s Bainem. Na čem se s ním dohodnete, je čistě vaše věc. Myslím, že snad byste měla mít nějakého právníka, který by vás zastupoval.“

„To bych mu musela zaplatit, že?“

„Spousta právníků si libuje, když se jim platí,“ řekl jí Mason. „Musejí z něčeho žít, víte?“

„Tedy,“ rozhořčila se, „nechápu, proč bych měla brát peníze a strkat je advokátovi. Pan Bain je ochoten zachovat se rozumně, a jak sám podotkl, nebylo by dvakrát chytré, kdyby u toho byl advokát a shrábl padesát procent toho, co dostanu.“

„To řekl?“

„Ano. Upozornil mě, že by mi je rovnou vytáhl z kapsy.“

„No nic,“ řekl Mason, „rozvažte si to sama.“

„To dělám,“ řekla, „a prosím vás, pane Masone, abychom si dobře rozuměli, při tomto odškodnění mne nezastupujete. Pouze se pokouším zjistit, kolik vám dlužím za vaše právnické služby, ale pět set dolarů nezaplatím.“

„Vy ne,“ souhlasil Mason, „zaplatí Bain.“

„Ale já nedovolím, aby platil tolik. Je to příliš mnoho, pane Masone.“

„Jaký je váš názor? Kolik myslíte, že by to mělo dělat?“

„Tedy řekla bych, že ne víc než padesát dolarů. Měl jste práci jen na půl dne.“

„Řekl jsem vám,“ pokračoval Mason, „že když budete platit vy, je to za dolar. Jestli mi zaplatí Bain, účet bude pět set dolarů.“

„No dobrá, přiměju pana Baina, aby zaplatil mně a… nu, musím si to promyslet, pane Masone. Udělám… udělám to, co bude správné.“

„To mě blaží,“ řekl Mason. „A teď k věci, Nellie. Už spolu nemáme co činit, a jinak všecko dobrý. Nejsem váš právní zástupce za žád —“

„To bych řekla, že ne. Za takové peníze! Pět set dolarů za práci jen o málo víc než půldenní… bože, nikdy jsem o něčem takovém neslyšela!“

A práskla sluchátkem, až Masonovi zalehlo v uchu.

Mnul si ucho a obrátil se k Delle Streetové. „To je vděk,“ ulevil si, „vždycky jsem tvrdil, Dello, že nejšikovnější je stanovit si výši honoráře v okamžiku, kdy je klient nejžádostivější zajistit si vaše služby. Slečna Nellie Conwayová teď má pocit, že deset patnáct dolarů by bylo naprosto postačující a padesát by bylo víc než štědré. Pojďme, Dello, zabalíme to a jde se domů.“

KAPITOLA 7

Když nazítří pár minut po desáté dopoledne vstoupil Mason do své kanceláře, Della Streetová řekla: „Gratuluju, šéfe.“

„Mám narozeniny nebo tak něco?“ zeptal se Mason.

„Prošvihl jste ji o pět minut. Takže blahopřání je namístě.“

„Koho jsem prošvihl?“

„Svou jednodolarovou klientku.“

„Dobré nebe, neříkejte, že po mně pase.“

„Po půl desáté volala čtyřikrát. Řekla jsem jí, že podle mého názoru tu budete v deset. Prohlásila, že zavolá přesně v deset, později pravděpodobně už nebude moci volat.“

„Co tohle všecko znamená, Dello?“

„Očividné tuší, že by se jí advokát mohl hodit.“

„K čemu?“

„Neuznala za vhodné se mi s tím svěřit.“

„Co jste jí řekla, Dello?“

„Ohleduplně jsem jí pověděla, že je otravná, má svrab a neštovice, páchne jí z úst, krátce, že smrdí. Vysvětlila jsem jí, že jste přespříliš zaneprázdněn, než abyste pro ni mohl cokoliv dalšího vyřizovat. Navrhla jsem jí, ať se spojí s některým jiným právníkem, který nebude mít tolik práce a bude dosažitelnější.“

„Co ona na to?“

„Že prý ne, že k nikomu jinému nemá důvěru. Že musí mluvit s vámi.“

„Zavolala znovu v deset?“

„Přesně nachlup. Mohl byste si podle toho nařídit hodinky. Jakmile se vteřinová ručička na elektrických hodinách dostala na devět hodin padesát devět minut, padesát devět vteřin, zazvonil telefon a byla to Nellie. Oznámila jsem jí, že tu nejste, a ona na to, že je to hanebnost, protože tím pádem nemůže vysvětlovat jisté věci a ona chce vysvětlit jisté věci.“

„Nejspíš zavolá znovu.“

„Hádám, že ne.“

Mason se zašklebil. „Pravděpodobně nám utekla příležitost vydělat si další dolar! Máte ještě něco nového? Cokoliv?“

„Čeká na vás jedna žena. Slečna Braxtonová.“

„Co chce?“

„Co já vím,“ řekla Della Streetová. „Nepověděla mi, co chce, nebo s čím přišla.“

„Povězte jí tedy, že ji nepřijmu,“ rozhodl se Mason. „Zatraceně, ztrácím spoustu času hovorem s lidmi, kteří chtějí nějaký běžný právnický úkon, kterému bych se na hony vyhnul — nejspíš po mně chce, abych jí nastylizoval dohodu nebo dal dohromady smlouvu nebo —“

„Měl byste ji přijmout,“ doporučila mu Della Streetová šelmovsky.

„Hmmm?“

Vykreslila rukama do vzduchu ženskou postavu.

„Že by?“ zeptal se Mason.

„Kočka,“ potvrdila Della Streetová. „Chci říct, že je to opravdu někdo.“

„Teď teda,“ zakřenil se Mason, „jste ve mně skutečně vzbudila zájem. Tak dál.“

„A myslím,“ pokračovala Della Streetová, „že se z něčeho div nezblázní. Povídala, že s vámi chce mluvit o osobní a příliš důvěrné záležitosti, než aby ji mohla kdekomu vykládat. Čeká od čtvrt na deset.“

„Zbožňuju krásné, vyšinuté ženy, Dello,“ řekl Mason. „Kolik je jí?“

„Třiadvacet, odhaduju.“

„A pěkná?“

„Obličej, postava, oblečení, oči, všechno, dokonce i parfém, který děla z mužů blázny. Měl byste vidět Gertii v přijímací kanceláři. Nevydrží sledovat telefony.“

„To stačí,“ zařazuji Mason, „promluvíme si se slečnou Braxtonovou. Jestli ale nebude taková, jakou jste mi ji vylíčila, nastolím krvežíznivá disciplinární opatření.“

„Počkejte, až ji uvidíte,“ řekla Della Streetová. „Chtěl byste se nejprve podívat na poštu nebo —“

„Pryč s poštou, sem s dámou. Do toho!“

„Připravit se,“ zavelela Della Streetová, „zhluboka nadechnout. Právě přichází.“ A vyšla do vedlejší místnosti, aby doprovodila slečnu Braxtonovou do Masonovy soukromé kanceláře.

Mason uviděl vstupovat mladou ženu sebejistým, svižným krokem, sledoval, jak zaváhala, chladně se uklonila na pozdrav, pak popošla a zastavila se vedle Masonova stolu, na první pohled klidná a soustředěná.

„To je pan Mason,“ oznámila Della Streetová. „Slečna Braxtonová, pane Masone.“

„Dobrý den,“ řekl Mason, „neposadíte se?“

„Děkuji.“

Přešla k velké, tvrdě čalouněné židli pro klienty, usadila se, přehodila si nohu pře nohu, uhladila si šaty a zeptala se Masona.

„Mohl byste mi laskavě vysvětlit, co je vlastně s mou sestrou?“

„Okamžik,“ Mason si všiml ocelově chladného hněvu v jejích očích. „Nejsem si jist, že vaši sestru znám, a skutečně ne —“

„Moje sestra je Elizabeth Bainová. Její manžel Nathan Bain se ji pokouší otrávit. Co se s tím tedy udělalo?“

„Počkat,“ zarazil ji Mason. „Jen pěkně popořádku.“

Slečna Braxtonová se nadechla. „Nemyslím, že mě kdy v životě šlo něco tak na nervy, pane Masone. Omluvte mě, kdybych vám připadala trochu rozčilená.“

„Rovnou spusťte,“ vyzval ji Mason, „jen si na mně nevylévejte zlost.“

„Z toho důvodu jsem za vámi nepřišla, pane Masone. Nic proti vám nemám.“

„Tak co vás ke mně přivedlo?“

„Chtěla bych si zajistit vaše služby. Myslím, že jste jediný, kdo může tuto situaci zvládnout.“

„Jakou situaci?“

„Jakou situaci,“ vykřikla nazlobeně. „Panebože, pane Masone, to máte tolik odvahy, že si tu sedíte a jen tak mi kladete takovou otázku? Bože můj, sestra prožila peklo na zemi, a jak to vypadá, nikdo se nezajímal ani co by se za nehet vešlo, aby s tím něco udělal?“

„Jste si jistá, že máte správné informace?“ zeptal se Mason.

„Pane Masone, povím vám to takhle. Sestra se provdala hluboko pod svoji úroveň. Člověk, kterého si vzala, je chladnokrevný, pletichářský, odporný hnusák. Vyjádřila jsem se jasně?“

„Soudím,“ řekl Mason, „že se snažíte, seč jste, abych si vryl do paměti, že toho člověka nemáte zrovna v lásce.“

„Tohle se velice blíží pravdě. Nemůžu ho ani cítit.“

„To jsem si domyslel.“

Naštvaně pokračovala. „Oženil se s mou sestrou pro peníze. Varovali jsme ji před ním a — no, tady jsme udělali chybu my.“

„Kdo je to ‚my‘?“ chtěl vědět Mason.

„Rodina. Jsem její nevlastní sestra. Ještě mám bratra a — tedy, neměli jsme do toho strkat nos. Což jsme však neudělali. Následkem toho se do rodinných vztahů vkradla jistá odměřenost. Do té doby jsme si vždycky byli velice blízcí jako skuteční vlastní

sourozenci, a teď — no, teď už je to díkybohu jiné. Jsme zase všichni spolu.“

„Co tedy byste vlastně chtěla po mně?“ zeptal se Mason. „Na jedné záležitosti související s Bainovou domácností jsem už pracoval.“

Zvrátila hlavu a rozesmála se.

Mason zvedl tázavě obočí.

„Omlouvám se, ale slyšela jsem, jak Nathan líčil, co se mu stalo na místě pro svědky. Nemyslím, že bych kdy v životě slyšela něco, co by mě víc pobavilo. Ten nabubřelý, vychloubačný, zištný sobec! Roztrhal jste ho na cucky, pane Masone. Opravdu jste na něm odvedl kus práce. Ach, co bych za to dala, kdybych u toho mohla být!“

„O tom všem jste se dověděla od něho?“

„Od něho a od Nellie Conwayové, ošetřovatelky.“

„Mluvila jste s ní?“

„Ovšem.“

„Dost mě překvapilo, že se vrátila zpátky do domu,“ řekl Mason.

„Myslím, že všechno spískal jedině Nathan. Měl pěkně nahnáno, pane Masone, a o Nellii Conwayové můžu říct jedno — najisto ví, jak ho v tom strachu udržet.“

„Co tím myslíte?“

„Způsobem, jakým do Nathana zasekla udičku, to už stojí za podívanou.“

„Poslyšte, co takhle se vším na rovinu,“ řekl Mason. „Za prvé bych rád zjistil, co vlastně ode mé chcete a —“

„Cože, myslela jsem, že jsem se vyjádřila dost jasně. Nejde ani tak o to, co já chci, abyste udělal, ale o to, co od vás potřebuje sestra.“

„Elizabeth Bainová?“

„Ano.“

„Co chce?“

„Abyste ji zastupoval.“

„V čem?“

„Ve vyřizování spousty věcí.“

„Pokračujte.“

„Tak tedy za prvé, Elizabeth teď poznala, jaký Nathan ve skutečnosti je. Ten člověk se ji pokusil zabít. Záměrně se nějakou dobu snažil ji zabít. Bůhvíco všechno musela snášet a kolikrát byla jednou nohou v hrobě. Všechny ty nevolnosti, kterými trpěla, přiotrávená jídla, stavy, které v té chvíli považovala pouze za pokažený žaludek, byly pravděpodobně součástí Nathanova plánu, jak se jí zbavit.“

Masonovi se zúžily oči. „Tohle už nějakou dobu trvá?“

„Prožila hotové peklo, pane Masone, a chudák doteď neví, že má trvale poraněnou míchu. Myslí si, že až se po nějakém čase vzpamatuje z autonehody, bude ji moci někdo operovat a odstraní uskřípnutí míchy, a že bude zase chodit.“

„A nebude?“

Slečna Braxtonová zavrtěla hlavou. Do očí jí vstoupily slzy. „Nikdy nebude.“

„Co víte o té nehodě?“ zeptal se Mason.

V očích jí zajiskřilo. „Vím o tom všechno. Nathan říká, že na jeho autě vypověděly brzdy. Že dělal, co mohl, aby ho zastavil. Když zjistil, že to nejde, křikl na Elizabeth, ať vyskočí. Měla k tomu výtečnou příležitost. Nathan všecko přepečlivě načasoval tak, že byl na té straně do vozovky a Elizabeth měla po pravici na své straně propast. Když na ni Nathan křikl, aby skočila, měl už dvířka otevřena. Hezky vyskočil z vozu a nechal ho být.

Elizabeth měla dost duchapřítomnosti, že hmátla po volantu. Pak zkoušela udržet vůz na silnici. Když viděla, že to nejde a že nabírá strašnou rychlost, pokusila se dostat auto ke straně.“

„Brzdy skutečně nefungovaly?“

„Auto nebrzdilo,“ potvrdila slečna Braxtonová, „ale to se dalo dost snadno zařídit. Nathan musel upevnit drát pod podlahou tak, aby utrhl hadičku k hydraulickým brzdám a vyřadil celý systém z činnosti. A vybral si k tomu místo, kde by bylo přirozeně, že se auto zřítí kolmo do rokle. Naštěstí Elizabeth díky svému úsilí udržela auto na silnici, než se dostala z nejnebezpečnějšího místa, takže když vyjelo ze silnice, kutálelo se po příkrém svahu asi tak sto metrů. I tak byl zázrak, že se nezabila.“

„Prohlédl někdo vůz, aby se vidělo, jestli s ním někdo předtím nemanipuloval?“ zeptal se Mason.

„Co si myslíte vy?“

„Ptám se vás.“

„Chudák Elizabeth si poranila míchu. Měla otřes mozku a byla v bezvědomí. Dopravili ji do nemocnice a drahoušek Nathan jel rovnou zpátky s havarijní četou, aby zjistil, co se dá dělat s vozem. Podařilo se jim ho dostat na kladku a vytáhnout na silnici, pak ho odtáhli — a předali Nathanovi. A po celou dobu, co se motali kolem s jeřábem, měl Nathan tisíc příležitostí odstranit všechny stopy —“

„Jinak řečeno, policii nikdo nezavolal?“

„Silniční hlídka provedla běžnou prohlídku, ale tím to skončilo. Nemyslím, že by byl kdokoliv slezl dolů k autu, ovšem kromě Nathana a lidí z garáže, co upevňovali vůz na lana a vytahovali ho na silnici.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Nemusíte být tak odměřený, pane Masone. Nellie Conwayová mi dnes ráno všechno pověděla. Nic v životě mě tolik nepřekvapilo. Kdo by si pomyslel, že se něco takového může stát! Teda, nejvyšší čas, že jsme sem přijeli! To je všechno, co vám mohu povědět.“

„Mluvila jste o tom s Nathanem Bainem?“

„Ne, ani slovo. Slyšela jsem o vás od Nellie a usoudila jsem, že jste právní zástupce, jakého má sestra potřebuje. Chce sepsat poslední vůli, kterou ho úplně vydědí, a také podat žádost o rozvod. Nemůže ho vystát, chce ho mít z domu.“

„Sdělil to někdo Nathanu Bainovi?“

„Ne, pane Masone. Chceme, abyste mu to pověděl vy.“

„Já?“

„Přesně tak. Přeji si, abyste šel a promluvil si s mou sestrou. Poví vám, co máte udělat, a pak bych ráda, abyste řekl Bainovi, že má dohráno, ať si sbalí věci a vypadne z domu.“

„Komu dům patří?“ zeptal se Mason.

„Sestře. Patří jí všechno.“

„Nathan nemá výnosné zaměstnání?“

„Myslím, že vydělává celkem dost,“ odpověděla kysele, „to ale nikdy nezjistíte z ničeho, co vám poví, ani byste to nevyčetl z účtů, které vede.“

„Co tím chcete říct?“

„Kde jen to jde, uskutečňuje své obchody za hotové. Peníze strčí do kapsy a nikdo neví, kolik to dělá nebo kolik vydělává. Nevěří na placení daně z příjmu a nevěří na svěřování se komukoliv. Je to největší tajnůstkář, jakého znám.“

„Nemyslíte,“ zeptal se Mason, „že by pro vaši sestru bylo lepší, kdyby si ho zavolala a řekla mu, že pokud jde o ni, všechno skončilo a že chce, aby odešel, a že má v úmyslu podat žádost o rozvod, a —?“

„Ne, pane Masone. Nemyslím, že by se na to mělo jít takhle. Elizabeth jde na nervy už jen to, když na něho má pohlédnout. Málem dostane hysterický záchvat, kdykoliv na něho pomyslí. Uvědomte si, že není v pořádku, brala spoustu sedativ a to na její nervové soustavě zanechalo stopy. Potřebuje pocítit, že je naprosto a navždy z jejího života pryč. Nechce ho nikdy ani vidět.“

„No dobrá,“ kývl Mason, „jestli si to takhle přeje.“

„Uděláte to?“

„Nevidím důvod, proč ne.“

Slečna Braxtonová otevřela kabelku. „Slíbila jsem Elizabeth, že za vámi půjdu a nechám všechno rovnou na vás. A když uděláte, co chce, a řeknete Nathanu Bainovi, že už má dohráno, nebude si muset dále dělat starosti. Elizabeth mě požádala, abych vám dala tohle jako zálohu.“

Podala Masonovi šek s čerstvým datem z konta Národní zemědělské a řemeslnické banky na částku pěti set dolarů splatnou ‚Perry Masonovi, právnímu zástupci Elizabeth Bainové‘, a podepsaný poněkud třaslavě *Elizabeth Bainová*. „To je záloha?“ zeptal se Mason.

„Přesně tak.“

„A co ode mne paní Bainová žádá?“

„Začal jste moc pěkně tím, jak jste ukázal, co je její muž zač. Jen tak dál. Vykopněte ho z domu a zařiďte věci tak, aby nikdy nemohl z jejího majetku dostat ani floka.“

„Vaše nevlastní sestra vás může pověřit, abyste mi předala šek. Tyhle instrukce však musím dostat přímo od ní.“

„Přirozeně.“

„Až si s ní promluvím sám, budu vědět, že zde nedošlo k žádnému…“

„Nepatřičnému ovlivňování, pane Masone?“

„Když to tak chcete nazývat, tedy ano.“

„Pojďte a promluvte si s ní.“

„To udělám.“

„Prozatím bych, pane Masone, chtěla vědět, co si myslíte o tomhle dokladu — je to, napsala to Elizabeth.“

Slečna Braxtonová otevřela kabelku a vytáhla list papíru, na kterém bylo stejně roztřeseným rukopisem jako na šeku napsáno datum a pak slova:

Já, Elizabeth Bainová, s vědomím, že se můj manžel při několika příležitostech pokusil mne zabít, jsem k němu ztratila veškerou důvěru a veškerý cit, píši tuto svoji poslední vůli, ve které vše, co mi patří odkazuji napůl své milované nevlastní sestře Victorii Braxtonové a svému milovanému nevlastnímu bratrovi Jamesi Braxtonovi v tom smyslu, že převezmou můj majetek.

Mason si tak trochu potutelné prohlížel ten kus papíru a pak řekl: „A co se o tom vlastně chcete dovědět?“

„Je to v pořádku?“

„Jak se to vezme,“ opatrně řekl Mason.

„Kristepane, jste přece právník, či ne?“

„Ano.“

„A nemůžete říct, jestli to je v pořádku nebo není?“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Řekněme,“ odvětil Mason, „že mi povíte něco o okolnostech, za jakých byla tato vůle napsána.“

„No já nevím, jestli je to tak strašně důležité, pane Masone. Všimněte si, má dnešní datum. Včera v noci spala Elizabeth velmi hluboce. Měla jednu z mála svých dobrých nocí. Nejspíš asi proto, že věděla, že za ní jedeme.

Když se dneska ráno, pane Masone, kolem páté vzbudila, řekla mi, abych za vámi došla a dala vám zálohu. Nařídila mi, abych vás přiměla sepsat závěť, zajišťující, aby Nathan Bain nemohl mít z její smrti užitek. A potom… no, nevím, předpokládám, snad… tedy, ona jaksi poměrně dost četla a …“

„K čemu míříte?“ zeptal se Mason.

„Tedy ve filmech a v detektivkách a tak, osoba, která má v úmyslu někoho vydědit… doba, po kterou právník připravuje poslední vůli, je ta nejnebezpečnější. Tak to se mnou Elizabeth

prohovořila a rozhodla se, že když to napíše vlastní rukou a dá tím najevo, co zamýšlí se svým majetkem, bude všecko v pořádku. Stačí to takhle?“

„Stačí,“ řekl Mason. „Do jisté míry.“

„Co tím chcete říct?“

„Za nynějších okolností, a všimněte si, že hovořím pouze o nynějších okolnostech, je poslední vůle v pořádku tak, jak je, s datem a podpisem napsaným rukou zůstavitele závěti. Nechybí v ní následující tři věci: datum, text závěti a podpis, vše napsané rukopisem zůstavitele.“

Slečna Braxtonová přikývla.

„A teď,“ pokračoval Mason, „uvidíte, že ve skutečnosti vaše sestra tuto závěť nepodepsala.“

„Ale napsala tam vlastní rukou své jméno, Elizabeth Bainová.“

„Napsala své jméno,“ kývl Mason, „určila svou osobu. Jinými slovy, je otázkou, zdali slova ‚Elizabeth Bainová‘ tak, jak jsou v závěti umístěna, byla zamýšlena jako podpis, nebo zda jsou zamýšlena čistě popisně.“

„Je nějaký rozdíl v tom, kde je jméno v závěti umístěno?“

„Z právního hlediska ne,“ řekl Mason, „za předpokladu, že se soud zcela jednoznačné shodne na tom, že zůstavitel zamýšlel své jméno jako podpis.“

„Nu, takhle to Elizabeth myslela.“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Projednávalo se několik velice zajímavých případů, při nichž tento bod sehrál svou roli. Nemohu vám je teď rovnou citovat, ale jsou případy, při nichž se zkoumala platnost poslední vůle jako je tato, a sporné vždy bylo, zda zůstavitelovo jméno má popisný smysl, nebo jestli bylo zamýšleno jako podpis. Nyní si v tomto textu všimněte jedné věci.“

„Čeho?“

„Chybí tam,“ řekl Mason, „zakončující interpunkční znamínko.“

„Co tím chcete říct?“

„Po slovu ‚majetek‘,“ řekl Mason, „není tečka.“

„Proboha, no tedy! Chcete tím říct, že mrňavá tečka velká jako desetina špendlíkové hlavičky na kusu papíru by mohla —?“

„Přesně to jsem chtěl říct,“ přerušil ji Mason, „tady někde musí být případ… počkejte chvilku, snad se mi to podaří najít.“

Přešel k polici nacpané knihami, jednu vydoloval, zalistoval v ní a pak se pohroužil do několikaminutového intenzivního studia.

Slečna Braxtonová ho vyrušila slovy. „Nu, koneckonců tohle není tak důležité, pane Masone. Je to něco jako… jako, něco prozatímního. Elizabeth to udělala, aby se jí ulevilo. Měla za to, že když bude Nathan vědět, že už ho vydědila, odradí ho to, aby se snad na poslední chvíli v zoufalství o něco nepokusil.“

„Myslíte, aby se nepokusil ji zabít?“

„Tak.“

Mason vrátil knihu do police a pak řekl: „Z právního hlediska je to neobyčejně zajímavá otázka.“

„No, vyslechla jsem spoustu odborných detailů,“ řekla slečna Braxtonová, „ale jestli mi zkoušíte namluvit, že nějaká taková prťavá tečka na papíře nějak ovlivní platnost závěti, budu nucena říct, že u vás právníků je té odbornosti přece jenom nějak moc.“

„Zádrhel je v tom,“ vysvětloval Mason, „jaký je úmysl zůstavitele. Jinak řečeno, když vaše sestra napsala tento dokument, považovala jej za úplný a konečný, nebo začala, závět sepisovat, pak ji něco vyrušilo, a proto ji nedokončila.“

„Ach, už vím, co tím chcete říct.“

„Například,“ pokračoval Mason, „zajímají-li vás závěry odborníků, zde je případ Kinney, uvedený v Pacifiku v čísle 104/2d) na straně 782, kde stojí, že zůstavitelovo jméno, napsané pouze na začátku prohlášení, je postačující označení pro to, aby

vůle mohla být uznána za platnou, přestože zde není žádný potvrzující výraz, který by takto umístěné jméno označoval za podpis zůstavitele.

Pak v nedávném případě Kaminského, popsaném v Pacifiku číslo 115/2d) na straně 21, bylo rozhodnuto, že jméno zůstavitele na začátku nepochybně vlastnoručně napsané závěti je postačujícím podpisem a listina se stává úplným testamentárním vyjádřením zůstavitelova přání.

Nyní, v případu Bauman, v Pacifiku číslo 300/2d) na straně 62, bylo rozhodnuto, že ve všech případech tohoto druhu musí být celá listina prozkoumána, aby se zjistilo, zda byla zamýšlena jako úplná závěť. Poslední slovo, strohé ukončení a dokonce i poslední interpunkční znamínko nutno vzít v úvahu při rozhodování, zda pisatel zamýšlel jméno tak, jak je napsané v první větě, jako svůj podpis, nebo pouze v popisném smyslu.

Teď si všimněte, že závěť vaší sestry obsahuje velmi podivná závěrečná slova — *v tom smyslu, že převezmou můj majetek*… Zůstavitelka mohla docela dobře chtít ještě doplnit ‚určený k následujícímu účelu' nebo ‚a použijí jej ve prospěch'…"

„Tohle neměla vůbec v úmyslu," vpadla slečna Braxtonová. „Jednoduše chtěla vyjádřit smysl závěti tak, že převezmeme veškerý její majetek, tak aby Nathan Bain neměl příležitost —"

„Vím, že to takhle chápete," přerušil ji Mason, „ale podáváte mi kus papíru, ptáte se na právní stránku věci a já odpovídám, jak nejlíp dovedu."

Slečna Braxtonová se usmála. „Mám za to, že na tom nebude za mák záležet, pane Masone, protože připravíte náležitou závěť se vším všudy a necháte ji stvrdit svědky. Jak brzy se k nám dostanete?"

„Jak by vám to tak nejvíc vyhovovalo?"

„Čím dřív, tím lip. Je zapotřebí, abyste jenom nastylizoval závěť podobnou této poslední vůli a měl ji připravenou, aby ji mohla podepsat, a —“

„Nemuselo by to být zvlášť vhodné,“ zarazil ji Mason.

„Proč ne?“

„Ještě jsem s vaší sestrou nemluvil.“

„Zastupuji ji. Poslala mě sem, abych vám řekla, co máte dělat, a dala mi tento šek jako zálohu pro vás.“

Mason se usmál a přikývl. „Nathan Bain by mohl popřít platnost závětí. Mohl by prohlásit, že zde z vaší strany došlo k nepatřičnému ovlivňování.“

„Proboha, pane Masone, nepředbíháme poněkud událostem? Koneckonců závěť by nebyla… tedy, nedala by se uplatňovat, dokud by Elizabeth nezemřela, a teď, když jsme tu my s Jimem, nezemře, a jestli dokážete dostat Nathana Baina z domu, nebude ani tisícina možností, že —“

„Advokát není placen za to, aby uvažoval o *možných skutečnostech*,“ řekl Mason. „Dostává zaplaceno za to, že vezme v úvahu *pravděpodobné skutečnosti*“

„Ale to bude znamenat odklad, ne, pane Masone?“

Mason potřásl hlavou.

„Jak to?“

„Pojede se mnou moje sekretářka Della Streetová. Vezme s sebou kufříkový psací stroj, a jakmile mi vaše sestra poví, že chce pořídit poslední vůli, má sekretářka ji napíše, obstará dva naprosto nezainteresované svědky a —“

„Jaké svědky?“ skočila mu do řeči slečna Braxtonová.

„Slečna Streetová může závěť podepsat jako jeden svědek a já ji podepíšu jako druhý.“

„Ach, to bude báječné,“ rozzářila se. „Takhle to uděláme. Jak brzy byste k nám mohl dorazit, pane Masone?“

„Záleží na okolnostech. Mohu u vás být… moment, řekněme ve dvě odpoledne?“

„Mohl byste spíš tak v půl dvanácté? Měla bych dost času dostat se domů a říct Elizabeth, že jste na cestě, stačila by se trošku sebrat. Koneckonců, žena chce vypadat co možná nejlíp, to víte, a ne každý vlas jinam… Neměla kolem sebe tu láskyplnou péči, kterou může poskytnout sestra… víte, ty nenápadné osobní drobnosti.“

„Jedenáct třicet mi bude vyhovovat,“ souhlasil Mason. „Budu tam —“

Telefon se rozřinčel. Della Streetová zdvihla sluchátko a ohlásila se. „Haló… Kdo volá…? Vicki Braxtonová…? moment prosím.“

Obrátila se ke slečně Braxtonové. „Někdo vás chce k telefonu a tvrdí, že je to velice důležité.“

„Ptali se po ‚Vicki‘?“ chtěla vědět slečna Braxtonová.

„Ano.“

„Kristepane, to nechápu. Nikdo na světě neví, že tu jsem. A Vicki mi říkají jenom dobří známí a rodina. Co jen, já… já, to je divné.“

„Že byste si řekněme vzala sluchátko,“ navrhla Della Streetová, „a zjistila, kdo vás shání.“ V sluchátku zašustil podrážděný hlas a Della Streetová řekla: „Chviličku prosím.“ Přitiskla si sluchátko k uchu a zeptala se: „Co jste si přál ještě…? Ovšem, řeknu jí to. To je váš bratr Jim.“

Victoria Braxtonová přešla k telefonu a řekla. „Haló, Jime. Tady Vicki, co máš…? Cože…? Ne…! Bože můj…! Jsi si tím jist…? Jedu hned!“

Praštila sluchátkem do vidlice, obrátila se k Perry Masonovi a vyhrkla: „Panebože, už je to tady. Elizabeth umírá. Pokoušeli se mě všude najít. Můj bratr Jim se rozpomněl… Musím letět.“

Vyrazila ke dveřím do vedlejší kanceláře, pak si všimla východu na chodbu a změnila směr. Otočila knoflíkem, trhnutím otevřela dveře a vyřítila se ven.

Mason zíral na Dellu Streetovou a celý nesvůj si prsty pročesával husté vlnité vlasy.

„Tahleta Bainovic záležitost!“

„Počítám, že byste se mnou vyběhl, kdybych vám připomněla, že podobné případy zrovna přitahujete!“

„Popadl bych vás a rozčtvrtil,“ prohlásil, když se mu Della Streetová jako by v obraně vyhýbala. „Co se stalo s tou závětí psanou rukou?“

„Sebrala ji, strčila zpátky do kabelky a odnesla si ji.“

„Je jistá možnost, Dello, že ten papír bude jaksepatří důležitý.“

„Myslíte, jestli paní Bainová skutečně umírá?“

Přikývl. „Zvláštní slovosled poslední věty ve vůli psané rukou, to že na konci není tečka —“

Della Streetová se cynicky rozesmála. „Až tu závěť příště uvidíte, šéfe, bude na konci té věty moc pěkná tečka. Nevsadíte se?“

Mason stiskl rty. „Ne, myslím, že ne, Dello. Tuším, že máte pravdu. V tom případě však budu v zajímavé situaci. Na jedné straně budu zavázán, abych nezklamal důvěru svého klienta, a na druhé straně jako představitel práva, soudní úředník… Spojte se s Paulem Drakem. Řekněte mu, že se chci dovědět, co se tam u Bainů děje, a že to potřebuju rychle. Řekněte mu, že mě nijak zvlášť nezajímá, jakým způsobem si to zjistí… Nellie Conwayová volala naposled v deset?“

„Na vteřinu přesně,“ potvrdila.

„A řekla vám, že potom už nemůže volat?“

„Ano.“

„Začíná to být *nadmíru* zajímavé. K tomu si všimněte, že slečna Braxtonová řekla, že nikdo neví, že je tady. To by

znamenalo, že její bratr nemůže nic vědět o záměru Elizabeth Bainové mne najmout ani cokoliv o té svým způsobem tajemné závěti psané rukou.“

Della přikývla. „Dá se říct, že to pěkně houstne, šéfe, co?“

„Zrovna tak, jako ta omáčka, co jsem zkoušel uklohnit, když jsem si posledně vyšel zalovit, Dello. Ztuhla do kostek. Říkali jsme tomu ‚neprůstřelnej sós‘.“

KAPITOLA 8

V 11.55 telefonoval Paul Drake.

„Ahoj, Perry. Jsem tady v servisu dva bloky od Bainových. Podle zprávy, která se ke mně proplížila kukátkem ve dveřích zadního vchodu, Elizabeth Bainová před deseti minutami zemřela.“

„Příčina smrti?“ zeptal se Mason.

„Vyhlíží to nepochybně na otravu arzénem. Měli za to, že je to s ní tak zlé, že se nedá převézt do nemocnice. Věděli, že jde o arzén, už od devíti třiceti dnes ráno a zkoušeli ji z toho dostat. První příznaky se objevily krátce před devátou.“

„Nějaká šance, že by šlo o sebevraždu?“ zeptal se Mason.

„Hemží se to tam chlápkama z oddělení vražd. Náš vzácný přítel seržant Holcomb se činí jedna radost.“

Mason se zamyslel a pak řekl: „Mám pro tebe práci, Paule.“

„Jakou?“

„Potřebuju vědět nejen všecko, co se šustne u Bainů, ale chci, abys obšlápl letiště. Potřebuju zjistit, která letadla odlétala dnes dopoledne v deset patnáct. A chci to mít fofrem.“

„Dobře. Můžu to ověřit dost rychle,“ řekl Drake. „Můžeš si to zjistit i sám, když zavoláš na letiště —“

„To není všecko, Paule,“ přerušil ho Mason, „až zjistíš, která letadla odlétala, potřebuju, abys sehnal popis všech žen v těchto letadlech. Především mám zájem o myšovitě vyhlížející ženskou s neproniknutelným obličejem, která se na seznam cestujících podepsala iniciálami N. C. Tedy, křestní jméno bude začínat na N a příjmení na C, potřeboval bych tu informaci rychle, protože se nechystá vůbec nic pro povyražení. Jak dlouho ti to bude trvat?“

„Tak hodinu.“

„Zkraťto na polovic,“ řekl Mason. „Zkus to zvládnout za čtvrt hodiny, když budeš moct. Budu tady sedět u telefonu. Dej se do toho a volej mi.“

Mason zavěsil a začal rázovat místností.

„Co se děje?“ zajímala se Della Streetová.

„Dnes ráno, pravděpodobně kolem deváté, možná o trochu dřív, se Elizabeth Bainové náhle přitížilo. Kolem půl desáté rozpoznali, že jde o otravu arzénem. Tak asi před patnácti minutami zemřela.“

„A dál?“ zeptala se Della Streetová.

„Dále se mě Nellie Conwayová celé ráno pokoušela jako blázen sehnat, ale měla limit do deseti hodin. Pak už mi volat nemohla. Byla to poslední minuta, kdy se mnou mohla mluvit.“

„Chcete tím říct, že sedí někde v letadle?“

„Je v letadle,“ řekl Mason, „a doufejme, že měla dost rozumu, aby se podepsala jako Nellie Conwayová. V případě, že ne, má snad na zavazadlech iniciály N. C, takže použije jméno, které bude souhlasit s těmi iniciálami.“

„A co když Elizabeth Bainová opravdu umřela na otravu arzénem?“ ptala se Della Streetová.

„Potom vzhledem k tomu, že jsem měl u sebe jisté tablety, které mi naservírovala Nellie Conwayová spolu s historkou, jak ji Nathan podplácel, aby je podala Elizabeth Bainové, a dále díky tomu, že jsem tyto tablety Nellii vrátil —“

„Vždyť to ale byly jenom aspirinové tablety?“ namítla Della Streetová.

Mason si povzdechl. „Jedna z nich byla aspirinová tableta, Dello.. Jakmile se právníkovi práce pomalu stává rutinou a začíná uvažovat v mezích toho, co je obvyklé a běžné, koleduje si o průšvih. Lidi si neplatí advokáta, aby přemýšlel o tom, co se případně stane. Očekávají od něho, že bude předvídat a myslet na to, co by se nejspíš mohlo stát. Vyhledejte telefonní číslo Nathana

Baina. Zavolejte tam. Když tam bude seržant Holcomb, chci s ním mluvit.“

„Nellie Conwayová nám tu nechala číslo, jak víte,“ připomněla Della Streetová. „Počkejte, vyhrabu ho.“

Prolistovala půl tuctu kartiček a řekla: „Tady ho máme. West 6-9841.“

„Fajn. Sežeňte Holcomba.“

Della Streetová zdvihla sluchátko a nařídila: „Gertie, zavolejte West 6-9841 a spojte mě se seržantem Holcombem. Je to důležité. Spěchá to.“

Della Streetová čekala chvíli u telefonu, pak kývla na Masona a řekla: „Už se blíží, šéfe.“

Mason vzal telefon přesně v okamžiku, kdy se z něj chraptivě ozvalo: „Haló, tady Holcomb. Kdo tam?“

„Perry Mason.“

„Aha, Mason. Jak jste se dověděl, že jsem tady?“

„Zkoušel jsem vás zastihnout.“

„No dobrý, tak co máte?“

Mason spustil. „Jistě si vzpomínáte, seržante, že Nellie Conwayová, o které jsem s vámi mluvil před pár dny, prohlásila, že ji Nathan Bain požádal, aby podala jisté prášky jeho ženě? Říkal jsem vám o tom.“

„Jo, co dál,“ frkl seržant Holcomb.

„A já,“ pokračoval Mason, „abych si to ověřil, nechal jsem jeden ten prášek analyzovat. Byl to aspirin. Myslel jsem, že byste to měl vědět.“

Nastalo delší ticho.

„Jste tam?“ zeptal se Mason netrpělivě.

„Jsem tady,“ řekl seržant Holcomb.

„Takže?“ naléhal Mason.

„Nepamatuju si, že bysme o tom takhle mluvili,“ uzavřel Holcomb a zavěsil.

Mason sluchátkem dvakrát zlehka zatřepal a pak ho položil zpátky do vidlice.

„Praštil vám telefonem?“ zeptala se Della Streetová.

Mason bílý vzteky přikývl.

„Jen do toho, šéfe,“ popíchla. „Rozjeďte to. Slyšela jsem předtím každé slovo, a teď s gustem zase.“

Odmítavě zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Krucinál, Dello, nemůžu si dovolit ztrácet nervy. Musím přemýšlet.“

„Ale já jsem přece ten rozhovor poslouchala, šéfe. Vím, že jste mu říkal, že —“

„Vaše svědectví může těžko mít nějakou váhu,“ řekl Mason suše. „Navíc jste neslyšela, co mi Holcomb odpovídal.“

„Co tvrdí, že vám na to tehdy řekl?“ ptala se.

Mason se kysele ušklíbl. „Ještě neměl kdy si to promyslet. Proč hrome myslíte, že zavěsil?“

„Ráda bych, abyste mu to vykreslil. Nevyzní to moc ženský, když se vyjádřím na účet firmy.“

Mason potřásl hlavou. „Dobrý právník musí mít vždy na paměti jedno. Nikdy necvokatí, dokud mu za to někdo nezaplatí.“

„Dovedete si představit toho zatraceného policajta, jak záměrně lže?“ zeptala se Della Streetová rozhořčeně.

„Dovedu si ho představit, jak dělá úplně všecko,“ řekl Mason. „Poručík Tragg je tvrdý chlápek, ale žádný podrazník, měl jsem trvat na tom, aby mě přijal Tragg; ale celá ta záležitost vyhlížela tak praštěně. Pořád ještě se v tom nevyznám. Akorát vím, že mám neomylné tušení, že jsem v kaši a ta že ještě pěkně zhoustne.“

Začal přecházet místností. Della Streetová se chystala něco říct, pak si to rozmyslela a jen ho vstoje znepokojeně sledovala, jak rázuje sem a tam.

Ve 12.25 zazvonil telefon.

Della Streetová zvedla sluchátko a ozval se Paul Drake. „Haló, Dello, mám zprávu o té cestující v letadle.“

Mason sebou zprudka trhl. „To je Drake?“ ptal se.

Della Streetová přikývla.

„Ať vám vyklopí, co zjistil, jestli něco má,“ řekl Mason.

„Spusťte,“ řekla Della do telefonu.

„Letadlo do New Orleansu v deset patnáct, Dello. Žena, která z cestujících odpovídá kýženému popisu, vystupuje pod jménem Nora Carsonová.“

Della Streetová předala zprávu Masonovi. Třemi hbitými kroky se přehnal kanceláří, hmátl po sluchátku a nařídil: „Paule, spoj se s nějakou agenturou, s kterou jseš ve styku v New Orleansu. Potřebuju čtyři chlapíky, aby se mohli střídat. Chci, aby ji někdo sledoval ihned od chvíle, co vystoupí z letadla. Chci, aby s ní pořád někdo byl. Všecko jedno, na kolik to přijde. Chci vědět, kam půjde, s kým se setká, co bude dělat a kdy. Pak pošli telegram do hotelu Roosevelt a rezervuj tam na své jméno apartmá pro dva. Zapsané na Paula Drakea se společností.

Della Streetová nám sežene letenky na první šikovné letadlo do New Orleansu. Řekni svým lidem, ať se nám hlásí do hotelu Roosevelt. Skoč do vozu a jeď sem jak nejrychleji to zvládneš, protože letíme prvním letadlem a nevím, jak co letí —“

„Jedno ve čtvrt na dvě,“ řekl Paul Drake, „ale nemůžem ho chytit. Moh —“

„Kdo sakra říká, že nemůžeme?“ ptal se Mason. „Jeď na letiště. Setkáme se tam.“

KAPITOLA 9

O dvě hodiny později už byli Mason s Paulem Drakem ubytovaní v hotelu Roosevelt v New Orleansu. Zástupce jedné z detektivních kanceláří, které spolupracovaly s Paulem Drakem, byl již u nich v pokoji a podával hlášení.

„Víme, kde se sledovaná usadila," začal. „Nastěhovala se do bytu ve staré Francouzské čtvrti. Všechno bylo pro ni připravený. Pronájem podepsal člověk z vašeho města, chlápek, co se jmenuje Nathan Bain. Znáte ho?"

Mason a Drake si vyměnili pohledy.

„A co dál?" zeptal se Mason.

„Bain ho najal před třiceti dny a má ho v nájmu na šest měsíců."

„Co je to tam zač?"

„No však víte, jaký jsou tyhlety byty ve Francouzské čtvrti. Starý jako svět, ale místo má určitou atmosféru, na kterou si potrpěj turisti a některý z místních usedlíků, co požadujou vysoký stropy a nízký nájem. Některý z těch starejch baráků jsou docela pěkně vyštafírovaný."

„Když Bain nájem vyjednával, říkal něco o tom, kdo bude v bytě bydlet?"

„Jednoduše jenom najmul byt."

„Jak platil nájem?" chtěl vědět Mason. „Šekem?"

„Ne, a co je zajímavý, zaplatil poukázkou."

Mason přikývl. „To děvče tam bydlí?"

„Přesně tak. Bydlí tam pod jménem Nora Carsonová a je v balíku."

„Jak moc?" ptal se Mason.

„Nevím. V kabelce má paklík bankovek, velkejch bankovek. Hned co přijela, šla k Bourbonovejm na oběd a zkoušela tam proměnit stodolarovku. Způsobilo to drobet pozdvižení. Řekla, že

menší nemá. Číšníkovi se poštěstilo mrknout jí do kabelky a zahlíd, že tam má spoustu prachů. Pomyslel si, že lže a zkouší se zbavit velký bankovky, protože kolem toho něco smrdí. Začal bejt podezřívavej. Trval na tom, aby vyšťourala něco menšího. Nakonec tam stodolarovku nechala jako zálohu, šla pryč a vrátila se za dvacet minut s kupou malejch bankovek.“

Mason o té zprávě chvíli uvažoval. „Ještě něco?“ ptal se.

„Ano. Podle příkazu nás měla po celou dobu v závěsu.“

„Ví, že ji někdo sleduje?“

„Očividně ne. Jde si po svým, jako by to patřilo do obvyklýho programu. Zdá se, že si lidí na ulici nevšímá.“

„No dobrá. Co dělá?“

„No, je tady ovšem teprve tři čtyři hodiny, ale —“

„Dá se z něčeho, co dělá, usoudit, proč sem teď přijela?“

„Ne.“

„Jak velký je ten nájemní dům ve Francouzské čtvrti?“ zeptal se Mason.

„Nijak zvlášť. Dvě patra, v každým dva byty. Úzkej barák, dole cukrárna, ta vaše a ještě jedna ženská mají byty v prvním patře, nahoře žije v jednom bytě starej mládenec, druhej byt je prázdnej.“

„Kdo bydlí v tom druhém bytě v prvním poschodí?“

„Slečna Charlotta Morayová. Víte, jaké jsou tyhlety domy ve Francouzské čtvrti — teda, hádám, že to víte.“ Otázka ponoukala k důvěrnostem.

„Vím to,“ řekl Drake úsečně.

Neworleánský detektiv si Perryho Masona zkoumavě prohlížel. Bylo nad slunce jasné, že se zajímá, kdo je ten tajemný Drakeův klient, ale jeho zvědavost vzala za své pod dalšími otázkami.

„Jak dlouho tam ta Morayová bydlí?“ vyptával se Mason.

„Tak týden.“

„Ví se, odkud přišla nebo něco o ní?“

„Vůbec nic. Dělali jsme jenom na —“

„Ano, vím. Máte popis?“

Detektiv vytáhl z kapsy blok. „Tak čtyřiadvacet pětadvacet, dost snědá, pěkná postava, živé černé oči, tmavé vlasy, výrazný typ, spousta elánu, má dobré oblečení a ví, jak ho nosit. Neměli jsme čas zjistit o ní víc. Najisto víme, že denně dostává telegramy, dvakrát třikrát za den. Nic o nich nevíme, ani odkud přicházejí, přesně ale víme, že je dostává.“

„Ještě něco?“ zajímal se Mason.

„Zatím všechno. Ta Morayová je kost. Pět stop čtyři palce, sto dvacet liber, všechno na svém — místě, habaděj temperamentu, a očividně se drží stranou. Žádnej přítel, nijak zvlášť se nezajímá o scenérii, vypadá to, že New Orleans dobře zná, ví, kde nakupovat, něco si u sebe vaří, někdy jí venku, je nepřístupná, ale okouzlující a milá k personálu, prostě žena, která se hodně straní lidí.“

„Ještě otázku,“ řekl Mason. „Kdy si Charlotta Morayová najala ten byt?“

„Najala ho, než sem přišla, a měla ho připravený k nastěhování, jak vystoupila z letadla.“

„Pronajala si ho? Od koho?“

„Od toho Baina přece. Myslel jsem, že je vám to jasný. Najal si celý první patro a —“

„Najal si celé první patro!“ vzkřikl Mason. ^

„Ano, co by. Vidíte, on —“

„Proč jste to sakra neřekl hned?“

„Neptal jste se. Chci říct, měl jsem za to, že chcete zprávu jenom o té Conwayové. Pracovali jsme samozřejmé rychle a… omlouvám se, pane, ale myslel jsem, že mi rozumíte.“

„To druhé patro — také si ho Bain pronajal?“

„Ne, jenom první patro, tamty dva byty.“

Mason se obrátil na Paula Drakea. „Zaplať jim, Paule, a odvolej je.“

Drake povytáhl obočí.

„Skončili jsme,“ rozhodl Mason. „Dovedou tihle chlapíci dobře zapomínat?“

„Měly by,“ odpověděl Drake.

„Spolehněte se,“ ujistil je neworleánský detektiv, i když mu to v očích zvědavostí jen hrálo, jak koumal o Masonovi.

„V pořádku,“ řekl Mason, „dále už nic v tomto případě nepotřebujeme. Propusťte své lidi a ujistěte se, že byli odvoláni všichni.“

„Jakmile dostáném zaplaceno, máme padla,“ řekl detektiv.

Drake vytáhl z kapsy náprsní tašku a řekl: „Tohle je kšeft, kde se platí hotově. Pojďte vedle, vyrovnáme se.“

Za pět minut se Drake vrátil a řekl: „Nechci vypadat jako sprosťák, Perry, ale kdybych netrval na placení v soukromí, vzbudil bych podezření. Myslel by si, že jsme spolu jedna ruka. Chtěl jsem, aby si myslel, že jsi jen běžný klient.“

Mason přikývl. „Za jak dlouho odvolá své lidi, Paule?“

„Dej mu patnáct minut, Perry. Řekl jsem mu, aby šel a všecko stopnul. Slíbil, že se do toho hned pustí. Dáme mu čtvrt hodiny.“

„To bude výborný,“ řekl Mason.

„Ale co mi nejde do hlavy,“ poznamenal Drake, „že ses málem pominul, abys věděl, co ta holka dělá ve dne v noci každou minutu, a když na ní čtyři hodiny pracují, něco do tebe vjede a vesele je odvoláš. To mě podrž.“

„Protože víme, co jsme chtěli,“ odpověděl Mason.

„Dobrý, třeba jo, ale proč ten spěch, aby s tím praštili?“

Mason si zapálil cigaretu. „Nellie Conwayová dostane návštěvu, Paule. Později se policie může o Nellii Conwayovou zajímat. Může přijít na ty detektivy, obrátit je naruby a vytáhnout z

nich, co vědí. Když nebudou vědět, kdo ten návštěvník je, nemohou to vyžvanit.“

„Zdá se, že si tím jseš pořádně jistej,“ řekl Drake.

„Jsem.“

„Pak teda nejspíš víš, kdo to ten návštěvník bude — někdo, na koho nechceš, aby policie přišla.“

„Tak jest.“

„Kdo je to — Nathan Bain?“

„Ne.“

„Kdo teda?“

„Perry Mason,“ odpověděl mu právník.

KAPITOLA 10

Po půlnoci neworleánská Francouzská čtvrť vystavuje na odiv sobě vlastní osobitost.

Ti, kteří si ‚odskočili pro vůz', projíždějí jednosměrnými úzkými uličkami a nakonec zjistí, že jejich společníci, místo aby čekali na chodníku, se odloudali na poslední skleničku.

Řidič dotčeně zatroubí.

Zatím s autem trčí v jednosměrce a ucpávají. Zastaví za ním vůz a jeho řidič párkrát zmáčkne klakson, čistě jen aby se zdvořile připomněl. Řidič prvního vozu ukáže dobrou vůli tím, že zatroubí na protest. Vzadu zastaví další dvě tři auta. Každý vůz na sebe po chvilce upozorňuje krátkými poryvy klaksonu, dokud jim nedojde trpělivost a nezačnou na řidiče vpředu dotírat, aby se hnul a uvolnil cestu.

V takovou chvíli zuřivý kravál půl tuctu ječících klaksonů rozcupuje noční ticho na cáry.

Z randálu nočních klubů se vynořují skupinky a loučí se s novými známými. Vyměňují si telefonní čísla, a protože jejich hlasy a uši ještě nepřivykly poměrnému tichu venku, jsou obvykle slyšet půl bloku daleko.

A ještě se přidají bujaré duše, které si smlsnou na místním zvyku stavět popelnice na chodník pro noční odvoz odpadků. Tihle odvázaní dobráci pak vybíjejí své nezkrotné pudy tím, že hrají na chodníku s víky od popelnic fotbal.

Krátce před rozedněním, když mumraj utichne, přirachotí popeláři a s boucháním a skřípáním popelnice vyprazdňují.

A tak člověk, který touží po tichu, se ve Francouzské čtvrti nepokouší jít spát před šestou ráno. Většina z nich to tak má zavedeno.

Mason si razil cestu mezi posledními flamendry a místními usedlíky, dvakrát obešel blok, aby se ujistil, že vchod do domu

nikdo nehlídá. Pak vešel úzkou chodbou, která vedla na dlážděný dvorek, vyšplhal po strmém zdobeném schodišti, jehož typické zábradlí z tepaného kovu vedlo v ostrých zákrutech do prvního patra.

Za těch sto padesát let, co dům stál na vlhké půdě, se podlaha někde vyboulila, někde propadla a ze zvyku se tomu říkalo, že není rovná. Střízlivý si tady mohl každý krok pěkně odskákat, ale opilci zůstávali očividně bez následků.

Dveře označené 1.A. byly proti schodům. Byly pootevřené. Mason si mohl prohlédnout osvětlený vnitřek bytu. Na stůl, na němž ležely noviny a časopisy, a na houpací židli vedle dopadalo světlo ze stolní lampy. Vzadu v příšeří se rýsovalo francouzské okno, zčásti zatažené těžkými závěsy, které vedlo na úzký balkón vyčnívající nad chodník v jednosměrné ulici.

Dveře na konci chodby zaskřípaly. Mason zaslechl opatrné kroky a pak přidušený výkřik.

„Jak jste se vy sem dostal?“ naléhala Nellie Conwayová.

„Pojďme si vyjasnit pár maličkostí, Nellie,“ vybídl ji Mason ledově.

Vstoupili do bytu. Mason se posadil a ukázal Nellii Conwayové na židli.

„Bude to trvat dlouho,“ řekl.

Chvíli stála, váhala, pak nejistě hmátla po kabelce, kterou svírala v podpaží.

„Na mou čest, pane Masone,“ řekla, „tohle jste nemusel dělat. Měla jsem v úmyslu peníze vám poslat.“

Posadila se, otevřela kabelku a vytáhla dvě stodolarové bankovky, na okamžik zaváhala, přidala ještě jednu a šoupla tři stodolarové bankovky Masonovi přes stůl.

Mason si stodolarové bankovky zamyšleně prohlížel. „Kde jste k tomu přišla?“

„Je to z toho odškodnění.“

„Jakého odškodnění?“

„Od Nathana Baina.“

„Dobrá,“ řekl Mason s penězi v ruce, „povězte mi o tom.“

„Tedy, bylo to tak, jak jsem vám řekla, pane Masone. Pan Bain si dělal hlavu z… a samozřejmě, když jsem si přišla pro věci, byl pan Bain nejdřív trochu nesvůj. Zeptala jsem se ho na náhradní sestru, které svěřil do péče svou ženu, a věci stály tak, že z nějakého důvodu dala výpověď. Vypomáhala zatím hospodyně. Pan Bain řekl, že krátce po půlnoci očekává příjezd příbuzných své manželky.“

„Co jste dělala potom?“

„Šla jsem dovnitř a povídala si s Elizabeth… s paní Bainovou a pomohla jsem hospodyni. Opravdu se nám ji podařilo uklidnit. Usnula vůbec nejklidnějším spánkem od té doby, co měla nehodu.“

„Mluvila jste s ní?“

„Ach ano. Ptala se mě na spoustu věcí.“

„Na co?“

„Kde jsem byla, a říkala, jak je nerada, že od ní odcházím a jak mě bude postrádat, až budu pryč. A ptala se mě, jak to přišlo, že odcházím.“

„Řekla jste jí pravdu — že vás zavřeli a měla jste soud?“

„Zajisté, proč ne?“

„Jen se ptám,“ řekl Mason. „Tak pokračujte. Zatímco jste u ní byla, vešel tam pan Bain? Byl —?“

„Pan Bain nikdy nevchází do pokoje své ženy. Mělo by to na Elizabeth velmi neblahý účinek. Lékař o tom ví, stejně tak pan Bain. Je to politováníhodné, ale je to jedna z věcí, které —“

„Na tom nesejde,“ řekl Mason. „Chtěl jsem jen vědět, zda tam vešel.“

„Ne, nevešel.“

„A pověděla jste jí, jak se vás pokoušel podplatit, abyste jí dala lék?“

„Ach, to ne.“

„Proč ne?“

„Mohlo by to pacientce uškodit. Nesmíte nikdy říct nebo udělat cokoliv, co by mohlo pacienta rozčilit.“

Mason ji zamyšleně pozoroval. „No dobře. Teď mi povězte, kde jste vzala tyhle peníze.“

„Bylo navečer, než jsem se šla podívat na paní Bainovou. Když jsem se prvně objevila, pan Bain se vyptával, co mám v úmyslu podniknout — víte, s tím vězením a tak všecko. To bylo, jak jsem vám telefonovala.“

„Tak dál,“ pobídl ji Mason.

„Nu, řekla jsem mu, že pokud jde o naše vztahy, tedy mezi mnou a panem Bainem, vyřeší je advokáti, a že nemám zájem s ním o této záležitosti hovořit. Řekla jsem, že jsem si přišla pro věci a ne se dohadovat.“

„A co Bain?“

„No pan Bain pak naléhal, abychom udělali jakési narovnání. Chtěl všechno srovnat tak, abychom… tedy, jak řekl, abychom se mohli v této věci chovat jako civilizovaní lidé.“

„A vy jste se s ním dohodla?“

„No, vysvětlil mi, že kdyby mne při dohodě o odškodnění zastupoval advokát, napočítal by si možná i padesát procent toho, co dostanu, v nejlepším případě třetinu. Říkal, že není nejmenší důvod, proč bych ty peníze nemohla stejně tak dobře jako nějaký advokát mít já. Řekl, že si přeje ukázat, že svoji chybu uznává. A ten soukromý detektiv, takový všechno vím, všechno znám, který se tvářil jako chlápek, co se vyzná, že ho zklamal.“

„Na čem jste se nakonec dohodli?“

„Nemyslím, že to patří do naší rozmluvy, pane Masone.“

„Na čem jste se nakonec dohodli?“

„Nu, řekl, že mi zaplatí tolik, na co by ho přišlo, kdyby se se mnou soudil, takže to právníci všechno nezhltnou. Že prý kdybych si vzala advokáta, aby ho žaloval o odškodnění, musel by si platit právníka, aby soud vyhrál, a já bych musela platit advokáta, aby dostal případ před soud, pak že by navrhli kompromis a on by mi zaplatil peníze, z nichž by půlka šla do kapsy mého advokáta, a ten jeho by si pak napočítal —“

„Jak jste se vyrovnali?“

„Přiměřeně.“

„Jak jste se vyrovnali?“

„Měla jsem pocit, že vzhledem k okolnostem jsem dostala odpovídající odškodnění.“

„Kolik to dělalo?“

„Pan Bain mne požádal, abych o té věci s nikým nehovořila, a tak mám za to, že to nemohu udělat, pane Masone. Já… Mám dost, abych vám mohla zaplatit. Chtěla jsem vám ráno poslat peníze poukázkou, jako první věc. Opravdu jsem chtěla.“

„Kolik vám zaplatil?“

„Lituji, pane Masone, nemohu s vámi o tom mluvit. Zaplatila jsem vám a ráda bych, abyste mi prosím dal stvrzenku.“

„Tyhle peníze jsou od Nathana Baina?“

„Jistěže, kde jinde bych je vzala?“

„Chci říct, dal vám šek, vy jste šla do banky, nechala si ho proplatit a pak —?“

„Ne, ne, dal mi peníze v hotovosti.“

„Podepisovala jste něco?“

„Podepsala jsem doklad o výpovědi.“

„Napsal ho právník?“

„Nevím.“

„Byl napsaný na stroji?“

„Ano.“

„Na formuláři nebo na dopisním papíře?“

„Na dopisním papíře.“

„Víte, jestli se nebyl poradit s právníkem?“

„Neřekla bych. Myslím, že si to napsal sám.“

„Vzala jste si peníze?“

„Ano.“

„Jak to, že jste jela zrovna sem?“

„Vždycky jsem si chtěla zajet do New Orleansu a jen tak odpočívat a prohlédnout si město. Vždycky mne okouzlovalo. Má tak romantickou atmosféru, a říká se, že zdejší restaurace jsou —“

„Jak to, že jste jela zrovna sem?“

„Napadlo mě to, pane Masone.“

„Navrhl vám Bain, abyste sem jela?“

„Pan Bain? Bože můj, to ne!“

„Jak jste získala právě tento byt?“

Na chvilku sklopila oči, pak řekla. „Vskutku, pane Masone, nemyslím, že by mne nadále těšilo probírat své soukromé záležitosti. Jsem vám opravdu zavázána, ale jsou věci, o kterých nemohu mluvit. Uvědomte si prosím, že jste mne zastupoval jenom v jedné záležitosti. Teď už nejste můj právní zástupce. Obhajoval jste mne, zaplatila jsem vám. Tím to máme mezi sebou vyřízené. Nechci být nezdvořilá, ale —“

„Znáte někoho v New Orleansu?“

„Živou duši ne.“

„Nepřijela jste se sem za nikým podívat?“

„Ne.“

Mason kývl hlavou ke dveřím. „Kde jste byla, když jsem přišel?“

„Já… jenom jsem seběhla dolů, abych hodila dopis do schránky na rohu.“

„Komu jste posílala ten dopis?“

„Vám. Chtěla jsem, abyste věděl, kde jsem, a oznámit vám, že vám posílám peníze za vaše služby.“

„V malé zazátkované tubičce jste měla nějaké tablety.“

„Myslíte ty, co jsme dali do obálky?“

„Ano. Co jste s nimi udělala?“

Chvilku zaváhala a pak řekla. „Všecko jsem hodila do smetí.“

„Co míníte tím všecko?“ '

„Obálku, všecko.“

„Tedy obálku s našimi jmény napsanými přes zalepenou obálku?“

„Ano.“

„Neotevřela jste ji?“

„Ne.“

„Proč jste to udělala?“

„Protože, tedy… prostě nevím. Snad jsem to neměla dělat, pane Masone, ale když jsem dostala odškodnění a pan Bain se ukázal jako… nu, snažil se chovat se čestně, tak jsem si řekla, že bych měla nechat všechno plavat.“

„Řekla jste mu, že jste ty tablety vyhodila?“

„Na toto bych raději neodpovídala.“

„Pro změnu vyložíme karty na stůl. Řekla jste mu, co jste udělala?“

„Ano. Viděl mě při tom.“

„Viděl vás, jak vyhazujete obálku do smetí?“

„Ano.“

„Jak jste mu to vysvětlila?“

„Řekla jsem mu, že jsem nebyla schopná udělat, co po mně chtěl. Vám že jsem pověděla, co se stalo, když… když jsem s vámi mluvila, a že kdybyste byl chtěl, mohl jste se s tou obálkou vytasit při křížovém výslechu a zavařit mu, že se pokoušel, aby ty léky dostala jeho žena.“

„Co on na to?“

„Takový postup že předvídal a byl na něj připravený.“

„Neříkal, jak byl připravený?“

„Ne.“

„Ale řekl, že to předvídal?“

„Že prý ho napadlo, že bych mohla něco takového spískat, nebo byste to mohl zkusit vy.“

„Co jste mu na to odpověděla?“

„Pověděla jsem mu, že jste nic takového nemusel dělat, a poněvadž se snaží udělat něco pro mé dobro, pokusím se udělat něco pro něho, a vzala jsem obálku s tou malou lahvičkou a vyhodila ji do nádoby na odpadky vedle sporáku v kuchyni,“

„Řekla jste mu o tom, co se chystáte udělat, než vám zaplatil, nebo až po tom?“

„To… to si nepamatuju.“

„Pověděla jste Nathanu Bainovi, že jedete do New Orleansu?“

„Ovšemže ne. Nic mu do toho nebylo.“

„Vystoupila jste z letadla a nastěhovala se rovnou do tohoto bytu. Nešla jste nejdřív do hotelu, abyste se porozhlédla, ale hned přímo sem.“

„Je na tom snad něco špatného?“

„V New Orleansu není tak jednoduché sehnat byt.“

„A co na tom. Já tenhle získala.“

„Měla jste ho dřív, než jste vůbec do New Orleansu přišla.“

„A i kdyby? Nemusím vám ze svého chování skládat účty.“

„Jak se vede paní Bainové?“

„Báječně. Nebude přirozeně nikdy chodit, ale daří se jí dobře. Usnula jako dudek, už jen pomyšlení na to, že má u sebe své příbuzné — jsou to velice příjemní lidé, ti její příbuzní.“

„Setkala jste se s nimi?“

„Jistě. Pomáhala jsem jim ošetřovat, jak jsem jen mohla. Když mi pan Bain dal to odškodnění, chtěla jsem udělat, co bylo v mých silách, to víte.“

„Podle toho, v jakém stavu jste ji naposled viděla, jak dlouho byste odhadovala, že by mohla žít?“

„Ach, bude žít léta.“

„Vraťme se teď tam, kde jsme začali. Kolik jste vyrazila z Baina při tom odškodnění?“

„To vám nepovím.“

„Peníze na to, abyste si zaplatila mé služby, jste dostala od Baina?“

„Mluvili jsme samozřejmě o výdajích, které jsem měla. Proto to odškodnění.“

„Řekl jsem vám po telefonu, že když bude můj honorář platit Bain, bude to pět set dolarů.“

„On vám honorář neplatil. Platím ho já.“

„Nathan Bain stál hned vedle, když jsme spolu telefonovali?“

„Ano.“

„A já vám řekl, že můj honorář ho přijde na pět set dolarů?“

„Něco na ten způsob.“

Mason natáhl ruku.

Dlouho otálela, pak neochotně znovu otevřela kabelku, vyndala dvě stodolarové bankovky a doslova je hodila přes stůl.

Mason je přeložil , vsunul do kapsy a šel pryč.

Jakmile vyšel z bytu, přirazila za ním dveře a zaslechl, jak zasunuje zástrčku.

Mason prošel chodbou, chvilku počkal a pak zlehka zaklepal na dveře bytu l.B.

Podlaha se natolik prohnula, že pode dveřmi vznikla téměř dvoucentimetrová škvíra. Mason viděl stužku světla pode dveřmi, zahlédl vláčně se pohybující stín nějaké osoby, která se zastavila a pozorně naslouchala.

Mason takřka neslyšně ještě jednou zaťukal špičkami prstů do výplně dveří.

Stín na druhé straně dveří se o pár centimetrů pohnul. Zástrčka se potichoučku odsunula. Dveře se otevřely.

Na prahu stála přitažlivá žena oblečená jen do jemného negližé. Světlo, které jím prosvítalo, ostře vykrojilo její postavu a pavučinovité oblečení vytvářelo kolem jejího dobře modelovaného těla matnou aureolu.

„Ach," vykřikla zpola překvapeně, zpola vyděšeně a začala přivírat dveře.

Mason vstoupil do dveří.

Chvíli s nimi zápolila, pak se vzdala.

„Budu křičet," varovala ho.

„Nic z toho nebudete mít."

„A z tohohle nebudete zase mít nic vy," odsekla zuřivě.

„Pojďme, ať se to odbyde bez velkých cirátů," řekl Mason. „Chci s vámi hovořit o ženě, která tady před několik minutami byla, o té, co bydlí v bytě 1.A."

„Nic o ní nevím, viděla jsem jen mladou ženu, jak se tam večer stěhuje s pár kufry. Nesetkaly jsme se."

„Budete na to muset jít chytřeji. Promluvme si o Nathanu Bainovi. Říká vám to jméno něco?"

„Ovšemže ne."

„Pro případ, že to ještě nevíte," řekl Mason, „Nathan Bain se drobet opozdí, než dorazí do New Orleansu. Jestli teď chcete —"

Vystrčila výsměšně bradu. „Chcete tím něco naznačit?"

„Jenom tolik, že plány Nathana Baina se podstatně změní."

„Neznám žádného Nathana Brama —"

„Baina," opravil ji Mason.

„No dobrá, Bain nebo Brame nebo jak chcete. Neznám ho a — "

„Nikdy jste se s ním nesetkala?"

„Ovšemže ne. A jestli hned nevypadnete, začnu křičet a přivolám policii."

Pár vteřin počkala a pak vykročila k oknu, které vedlo do dvora.

„Nemáte telefon?“ zeptal se Mason.

„Žádný nepotřebuju. Předvedu vám, jak rychle policie —“

Mason počkal, dokud nebyla na krok od okna a potom řekl: „Smrt Elizabeth Bainové způsobí, že Nathan Bain —“

Otočila se, jako když ji píchne. „Co jste to říkal?“

„Vyprávěl jsem vám o smrti Elizabeth Bainové.“

Narovnala se, zůstala stát a nespouštěla z něj oči, nehybná jako socha. „Co jste to říkal?“

„Novinku, co může něco znamenat.“

Ovládla se. „Kdo je ta Elizabeth Bainová?“

„Je to manželka Nathana Baina, nebo spíš byla.“

„Vadilo by vám, kdybyste mi řekl, kdo jste?“

„Jmenuji se Mason.“

„A máte něco společného s policií?“

„Ne, jsem advokát.“

„A proč jste přišel právě sem, abyste mi tohle pověděl, pane Masone?“

„Protože,“ řekl, „jsem chtěl zjistit, jestli už o smrti paní Bainové víte.“

„Pane Masone, nepochybně si mě musíte s někým plést.“

Přešla k velké čalouněné židli, zůstala u ní stát s jednou rukou na opěradle a nenamáhala se přidržovat si negližé. „Jak se to stalo — ta smrt paní Brameové?“

„Napoprvé to byl dobrý tah s tím Bramem,“ řekl Mason. „Podruhé je to stará vesta. Někdo ji otrávil.“

„Panebože!“ sesula se na židli, jak pod ní podklesla kolena. „Říkal jste, že… že ji někdo otrávil?“

„Tak.“

„Byly to., prášky na spaní… sebevražda?“

„Ne.“

„Ach.“

„Nicméně,“ pokračoval Mason a obrátil se k odchodu, „jelikož Bainovy neznáte, nemůže vás to v nejmenším zajímat.“

„Počkejte,“ vyjela ostře.

Mason se zastavil.

„Kdo jí to dal… jak se to stalo?“

„Co se staráte? Neznáte je — pamatujete si?“

„Já… myslela jsem… no, dobrá, vyhrál jste. Co chcete?“

„Vypadáte jako dospělá. Myslel jsem, že byste se mohla podle toho chovat.“

„Co ode mne chcete?“

„Něco se dovědět.“

„Co?“

„Všechno, co víte.“

„Co když vám nic nepovím?“

„Na to máte právo.“

„A vy jste advokát?“

„Tak.“

„No jo, tak jo,“ rozhodla se. „Sedněte si, přinesu vám něco k pití.“

Mason se posadil. Přešla k příborníku, vytáhla láhev skotské, nalila dvě pořádné sklenice, šplíchla do nich trochu sodovky a řekla: „Doufám, že máte rád skotskou se sodou. Nic jiného nemám.“

„To bude fajn,“ řekl Mason.

Přinesla mu sklenici a usadila se na židli, negližé se otevřelo a poodhalilo křivky, které by se uplatnily při kterékoliv soutěži krásy.

„Čím dřív spustíte,“ poznamenal Mason, „tím dřív to budete mít s krku.“

„Co by ne, nemám co skrývat. Velkej ochraniteli zákona!“

Mason usrkl ze sklenice.

„Potkala jsem ho před půl rokem na konferenci,“ začala. „Na konferenci výrobců. Zřejmě má spoustu prachů a dovede pustit chlup.“

„Za čím se ženete?“ zeptal se Mason.

„Tak jo, povím vám to taky.“

Párkrát si lokla, pak mu pohlédla do očí a řekla: „Byla jsem nezkušená, důvěřivá holka. Vypozorovala jsem, jak si lidi dobře žijou. Zachtělo se mi mít se taky tak. Co by ne. A začala jsem chytřeji. Pracovala jsem, a pěkně těžce, do sedmnácti let. Viděla jsem ostatní ženské, co neměly nic, co bych já neměla taky, jak si to sviští kolem v drahejch auťákách se šoférama, zabalený v kožichách, v závěsu nějakýho velkýho troubu, kterej šustí bankovkama a myslí si, že je její zlato, a zatím je jen medonosnej nádiva.“

Mason se zašklebil a podotkl: „To už zní líp.“

„No a,“ řekla, „potkala jsem Nathana Baina. Svýho času, hádám, na něho ženské musely letět. Nedošlo mu, co sádlo a roky s jedním udělají. Začal do mě dělat, a když viděl, že musí nabrat jinej kurs, sem tam kapku něco pustil.“

„Prachy?“

„Drahokamy, šperky — pěkný věci.“

Mason se zamyslel. „Posílal to poštou?“

„Co vás nemá. Nosil všecko osobně. Z kapsy vytáhl něco s krásným diamantem nebo tak, podržel to chvíli na dlani a pak mi to připnul na krk. Div jsem se nepominula nedočkavostí.“

„Znamenitá práce, když to jeden vydrží,“ řekl Mason.

„Nedělej si o mně marný iluze, brácho. Vydržela jsem to.“

„A co potom?“

„Pak Nathan najmul tyhlety byty v New Orleansu. Měla jsem si tady udělat dovolenou. On měl ten vedlejší byt, tak kvůli lidem. Nikdo nesměl ani tušit, že mě zná. Navenek sem jel obchodně a

měl v úmyslu uspořádat u sebe v bytě jedno dvě obchodní jednání, aby mohl prokázat, kdyby musel, že tady byl proto.“

„A co dál?“

„Pak,“ řekla, „ten zatracenej blázen dopustil, aby jeho žena dostala moje dopisy. Sebrala je u něho v kanceláři.“

„Psala jste mu milostné dopisy?“ zeptal se Mason.

„Jasně. Co já na tom mohla prodělat? Vzala jsem pero a něco jsem nacukrouškovala na papír. Koneckonců jsem myslela, že ten chlápek má trochu rozumu.“

„Vadilo vám, že jeho žena získala ty dopisy?“

„Ani za mák,“ připustila. „Ale on si z toho dělal těžkou hlavu, a pak najednou to začalo dělat starosti i mně. Do tý doby jsem si neuvědomovala, jak je svázaný. Doufal, že se mu podaří vymyslet, jak by dosáhl rozvodu, přitom z ní vyrazil nějaký odstupný a vzal si mě. A já se pro změnu rozhodla mu v tomhle dějství jakoby přihrávat.“

„Co se dělo dál?“

„Pak,“ řekla, „dostal ty dopisy od svý ženy zpátky. Nevím jak, ale měl je a poslal tu dívku sem, aby mi je dala.“

„Máte na mysli tu v bytě 1.A.?“

„Ano. Noru Carsonovou.“

„Co si o ní myslíte?“

„V pořádku, takovým tím negativním způsobem. Drží se při zdi dokavad nezjistí, jaký má nabrat vítr. Nemá šmrnc. S chutí by se zařídila jako já, ale neví, jak na to, a nikdy to vědět nebude. Nemá co nabídnout, ani co ukázat. Ale ráda by to zkusila. Od chvíle, co mi předala dopisy, sem s omluvama třikrát nebo čtyřikrát přiběhla. Podle toho, jak si mě prohlíží, je jasný, že je celá žhavá, co že to na mně je, co na ní není — a dojemný na tom všem celým je, že na to nikdy nepřijde.“

„Poslali ji sem, jen aby vám předala ty dopisy?“

„Jo, jo, Nathan ji sem poslal, aby mi donesla mý růžový psaníčka. Že je to od něho milé? S .dobrou pověstí to teď mám v suchu. Jen si to představte! Koneckonců nebudu už muset nic spisovat.“

„Říkáte mi spoustu věcí. Proč?“

„Líbíte se mi od pohledu.“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou.

„No je to tak, fakt. Nevypadáte na podrazníka. Vypadáte jako chlápek, co se vyzná. Jako někdo, kdo se mnou bude hrát na rovinu, když na rovinu budu hrát já.“

„A co za to?“

„Vyložila jsem karty na stůl.“

„V pořádku. Co za to?“

„Jestli tady lítá vražda, nechci s tím nic mít. Nathan Bain je týpek, s kterým si užijete spoustu psiny a umí si užívat, to ale nevydrží věčně. Víte to stejně dobře jako já. Vzít si ho, znamená udělat kariéru v kuchyni. Musíte z něho vyrazit, co se dá, a pak pryč. Louka se mu líbí, dokud je zelená a kolem ní plot. Dejte mu klíč k bráně — a ztratí pro něho smysl.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Znám jednoho správného chlapíka. Nemá tolik, co Nathan Bain, ale je tu šance, že bych to s ním mohla někam dotáhnout. Přemýšlela jsem o tom.“

„A co chcete ode mě?“

„Řekněte mi, co mám dělat, abych se nenamočila do vraždy.“

„Začněte balit. Vypadněte z tohoto bytu během dvaceti minut a z tohoto města během třiceti. Své dopisy máte zpátky. Spalte je. Zvedá se vítr. Najděte si něco za bukem.“

„Myslela jsem si, že je na vás spoleh. Víte, pane Masone, ten druhý mi vyhovuje. Mohla bych… nemyslíte si, že šiju nějakou boudu, že ne?“

„Co já vím,“ řekl Mason, „dá se to ale zjistit jen jedním způsobem.“

„V tom máte recht,“ odpověděla.

Mason dopil.

Šla s ním ke dveřím, položila mu ruku na rameno. „Nezapomenu na vás.“

„Na vašem místě bych odtud vypadl pěkně potichu, aby ta ve vedlejším bytě nevěděla, že odcházíte,“ řekl Mason.

V tmavých očích se náhle objevila hořkost. „To mně říkat nemusíte. Víte, přišla jsem na to, že ta holka nedokáže věřit mnoha mužům a už vůbec ne nějaké ženě.“

„Hodně štěstí,“ rozloučil se Mason, sešel úzkým točitým schodištěm do patra a do nočních zvuků ulice sv. Petra.

KAPITOLA 11

Když se vrátil do hotelu Roosevelt, našel Mason Paula Drakea s telefonem u ucha, jak přebírá dlouhou zprávu.

Jakmile Drake skončil a zavěsil, Mason řekl: „Paule, potřebuju kopie telegramů ze záznamů místní telegrafické společnosti Western Union.“

Drake potřásl hlavou. „Sakra, to je nejen málem nemožný, Perry, ale i protizákonný.“

„Charlotta Morayová,“ řekl Mason, „která bydlí hned naproti bytu, kde teď žije Nellie Conwayová, dostávala telegramy. Od Nathana Baina nejspíš.“

„S posledním z nich ti můžu píchnout, Perry.“

„Jak to přijde?“

„Možná ho dokonce ani nedostala. Tady je.“ Vzal kus papíru, na němž měl tužkou cosi naškrábáno, a začal číst.

Neočekávaný a zcela nepředvídatelný vývoj, který může způsobit komplikace, nutno okamžité se poradit. Přílet letadlem v devět patnáct dopoledne, odlet z New Orleansu v jednu třicet pět odpoledne, tak se dostanu zpět sem, než si někdo mé nepřítomnosti všimne nebo na ni upozorní.

„A je to podepsané,“ řekl Drake. „Tvůj Falstaff.“

„Kdopak to poslal?“

„Nathan Bain.“

„Jaks k tomu přišel, Paule?“

„Nathana Baina cituji ‚přemohl žal‘ konec citátu. Posichroval si pomoc známého doktora, který cituji ‚podal sedativum‘ konec citátu, strčil Baina do postele v soukromém sanatoriu a trval na tom, že musí zůstat v klidu. Srdce v dost špatném stavu, chápeš?“

„No jo a dál?“ na to Mason.

„Policie na to očividně nalítla a zrovna tak novináři, i když měli trochu řeči. Můj člověk čul podraz. Vyčmuchal, že tam mají

nenápadný východ přes garáž. Pozoroval ho a kdo jiný než Nathan Bain, a nebylo na něm v nejmenším vidět, že by byl dostal něco pro uklidnění, se odtamtud vyřítil, skočil do přistaveného auta a vypálil pryč.

Můj člověk se ho držel jak jen nejlíp uměl, ale myslím, že by byl toho chlápka ztratil, kdyby Bain nebyl tak zatraceně chtívej posílat ten telegram. O deset bloků dál tam má Western Union filiálku a Bain tam zastavil. Naklusal dovnitř a naškrábal tuhletu zprávu."

„Jak ten tvůj člověk získal opis?"

„To je tajemství podniku, Perry."

„Ven s tím," pobídl ho Mason. „Jestli existuje způsob, jak dostat od Western Unionu zprávy takhle jednoduše, chci ho znát."

„Bylo to k uzoufání snadný, Perry."

„Na kolik to přišlo?"

„Na dolar a deset centů."

„Jakto?"

„Bain popadl propisku a napsal tuhle zprávu do bloku blanketů na telegram, co ležel na pultě. Hned jak Bain zprávu poslal, můj člověk jakoby nic sebral tentýž notes blanketů, vytrhl pár listů a poslal telegram své matce ve smyslu, že má moc práce, než aby měl čas psát, ale že chce, aby věděla, že na ni myslí. Stálo ho to dolar a deset centů. Přirozeně že nepsal hned na ten list, co byl pod papírem, na který psal svůj telegram Bain. Takže můj člověk musel jenom tenhle list papíru vzít, prosvítit ho, zfotit a vyluštit slova, která do papíru vyryla Bainova propisovačka. Bain má těžkou ruku."

Mason se ušklíbl: „Dobrá práce, Paule."

„Ještě tu mám něco, co se ti nebude tak zamlouvat," řekl Drake. „Policie prohledala nádobu na odpadky vedle sporáku u Bainů v kuchyni. Našli tam obálku, zalepenou, a na ní napříč

napsaná jména. Tvoje a Nellie Conwayové. Potom tu obálku roztrhli a —“

„Byla tam lahvička?“ zeptal se Mason.

„Vidět nebyla, ale podle toho, jak se obálka vyboulila, bylo zřejmé, že je v ní malá dóza nebo lahvička.“

Mason se zamyslel: „Může policie určit, kdy přesně byl jed podán, Paule? Musela něco jíst —“

„Nedostala to v jídle,“ přerušil ho Drake.

„Jak tedy?“

„Ve třech pětigránových tabletách, zapila je sklenicí vody, nato si dala kávu, všecko dostala od své sestry Victorie Braxtonové.“

„Jseš si tím jist?“

„Policajti jsou,“ ujistil ho Drake.

„Jak to vědí?“

„Elizabeth Bainová to řekla. Její nevlastní sestra jí podala tablety.“

„Má k tomu Victoria Braxtonová co říct?“ zeptal se Mason.

„Jak vidno nic,“ řekl Drake, „protože ji policie nemůže najít.“

„A hele!“

„Zdá se, že náš přítel, seržant Holcomb, vzal celou záležitost do svých rukou. Z nějakého důvodu ho přepadlo nutkání prošťourat Bainům dům od sklepa po půdu. Hned jak Elizabeth Bainová zemřela, nařídil, že všichni musí pryč. Řekl jim, ať jdou do hotelů a ohlásí, kde jsou.“

„Co se stalo?“

„Udělali to tak,“ ušklíbl se Drake. „Nathan Bain šel do svého klubu. Policii oznámil, že tam je. James Braxton a jeho žena Georgiana odešli do hotelu do centra, zapsali se a zůstali tam. Victoria Braxtonová odešla do jiného hotelu, zapsala se, uvědomila o tom policii, a policie zdá se má jisté potíže, aby zjistila, kde vlastně vězí. Chtějí ji vyslechnout. Vyzvěděli jedině,

zeji sestřina smrt pořádně sebrala a že je asi někde s přáteli a ne ve svém pokoji.“

„Co ještě víš, Paule?“

„Bain najal novou noční sestru, když Nellii Conwayovou zavřeli. Evidentně si na ni dovoloval a ona uražená s kraválem odešla.

Hospodyně paní Rickerová měla celý den službu, ale řekla, že se vynasnaží dohlédnout, aby pacientce nic nescházelo. Do toho přišla Nellie Conwayová. Nathan Bain jí dal nějaké odškodnění a hezky, co jsme si, to jsme si, a vzal ji znovu do práce.

Paní Bainová měla znamenitou noc. Brzy usnula a spala, jako když ji do vody hodí, což bylo něco u ní naprosto nezvyklého. Asi tak po půlnoci přistálo letadlo s jejím nevlastním bratrem Jamesem Braxtonem, nevlastní sestrou Victorií Braxtonovou a s Georgianou, ženou Jima Braxtona, a všichni tři šli rovnou k Bainům.

Jelikož Elizabeth Bainová spala, řekli si, že ji nebudou hned rušit, ale počkají, dokud se nevzbudí.

Probudila se kolem třetí ráno a ptala se, jestli rodinka přijela. Když ji ujistili, že ano, řekla, že je chce vidět. Působila dojmem, že je trochu ospalá a grogy a o něco min hysterická a nervózní než obyčejně. Srdečně se s nimi přivítala a znovu usnula.

A teď hele, Perry, Nellie Conwayová ve skutečnosti neměla mít službu. Přišla si pro věci. Udělala si s Nathanem Bainem nějaké narovnání a jenom vypomáhala, protože hospodyně byla na nohou celý den. Nellie řekla, že vypomůže, dokud příbuzní nedorazí, a potom že mohou nemocnou obstarávat oni.“

Mason přikývl.

„Ale,“ pokračoval Drake, „cestující letěli z Honolulu a byli trochu utahaní. Řekli si, že se drobet vyspí, a Nellie souhlasila, že zůstane o něco dýl.

Po hodině spánku přišla Victoria Braxtonová a řekla Nellii, že už je úplně odpočatá a Nellie že může odejít. Hospodyně už šla do postele. Vykládám ti to všecko, protože myslím, že to má význam, Perry —“

„Pokračuj.“

„Takže, pokud se ví, lékař, chlápek jménem Keener, tam nechal tři pětigránové tabletky, aby je daly paní Bainové, až se vzbudí kdykoliv po šesté ráno, ale neměli jí je dávat před šestou. Tablety měla u sebe Nellie Conwayová, která měla službu.“

„Co se teda stalo, když Nellie Conwayová odešla?“

„Dala tablety na malý talířek, položila ho na stůl v ložnici paní Bainové a řekla Victorii Braxtonové, že je měla dát Elizabeth Bainové kdykoliv po šesté, ale nebudit ji kvůli tomu, počkat, až se vzbudí sama od sebe.“

„Dál,“ pobídl Mason.

„Paní Bainová se vzbudila kolem páté, tuším, chvíli zůstala vzhůru a povídala si se svou nevlastní sestrou. Potom znovu usnula a v pořádku se vzbudila kolem sedmé.

Cítila se ještě ospalá, ale naprosto odpočatá. Nechtěla snídat, ale řekla, že by ráda kávu. Vypila šálek kávy a vzala ty tři pilulky. Ať už je to, jak chce, tohle pověděla doktorovi. Takže hele, Perry, to kafe a ty tři prášky bylo všecko, co měla v žaludku od tak asi půl deváté večer předešlého dne. Takže arzén musel být v těch pilulkách.“

„Nebo v kávě,“ přiřekl Mason.

„Kávu můžeš vyloučit, ta byla z kávovaru a pilo ji víc lidí.“

„Že by v cukru?“

„Nedávala si cukr ani šlehačku. Kafe pila jen tak.“

„A dál, Paule?“

„Denní ošetřovatelka nastoupila službu v osm hodin. Našla tam Victorii Braxtonovou. Victoria řekla, že se chce vykoupat, trochu poklidit a pak že si skočí na chvilku do města. Denní sestra

ji vystřídala. Abys rozuměl, tohle byl případ, kde měli jen dvě ošetřovatelky. Noční sestra pracovala od šesti do osmi, protože neměla tolik co dělat, a denní sestra od osmi do šesti.“

„Pokračuj, Paule.“

„Denní ošetřovatelka našla paní Bainovou, jak spí, ale vrtěla se a sténala, jako by měla nějaké bolesti, jelikož však tvrdě spala, sestra ji nechtěla rušit.

Paní Bainová byla velice neklidná, a potřebovala co nejvíc spát, takže když spala, sestra s ničím ani nehnula, aby něco urovnala v místnosti nebo tak něco. Sedla si a nechala všecko, jak bylo, jen aby paní Bainovou nevyrušila. To je důležitý, protože tak důkazy zůstaly, jak byly.“

„Tak dál, Paule. Co bylo pak?“

„No, krátce před devátou se paní Bainová probudila. Okamžité se jí udělalo pořádně zle a objevily se u ní natolik charakteristické příznaky otravy arzénem, že denní sestra, která jak se zdá byla opravdu člověk na svém místě a k tomu kvalifikovaná ošetřovatelka, uvědomila doktora, že má podezření na otravu arzénem. Doktor se do toho rychle dal a k půl desáté měli konečnou diagnózu — arzén. Vzhledem k tomu, že paní.Bainová byla tak zesláblá a taky proto, že tak tvrdě spala, se jí do těla dostalo příliš mnoho arzénu, dřív než se jí začal bouřit žaludek. Nemohli už s ní hýbat. Umřela krátce po půl jedenácté.

Victoria Braxtonová přišla domů kolem čtvrt na jedenáct. Myslím, že v té době Elizabeth Bainová už věděla, že umírá. Nicméně slečna Braxtonová každého vykázala z místnosti s tím, že chce být jen dvě minuty se sestrou sama, a jelikož všechny vyplašil stav paní Bainové, lékař povolil, aby si s ní Victoria Braxtonová promluvila jen pět minut. Nikdo neví, o čem spolu mluvily.“

„Nedá se pochybovat o tom, že šlo o otravu arzénem?“

„V nejmenším ne. Provádějí obdukci a analýzu vnitřních orgánů, ale lékař vzal vzorek z obsahu žaludku.“

„Pokud jde o čas,“ zeptal se Mason, „souhlasí to?“

„Souhlasí, Perry.“

„Říkají to doktoři?“

„Ti neříkají ani ň, zpropadeně, jenom okresnímu prokurátorovi. Ale nechal jsem své lidi pátrat.“

„Cos objevil?“

Drake se ještě jednou poradil se svými poznámkami a řekl: „Nu, vem si *Lékařskou právní vědu a toxikologii profesora Glaistera*. Praví se tam, že symptomy se obvykle objevují během hodiny. V jednom případě, kdy byl žaludek prázdný, se příznaky neobjevily dřív jak za dvě hodiny. Pak ovšem došlo k případům, kdy se symptomy neprojevily dokonce po sedm až deset hodin.“

„A patnáct gránů je smrtelná dávka?“ zeptal se Mason.

„Jistě. Podle profesora Glaistera byl zaznamenán smrtelný případ, kdy dávka arzénu byla jen dva grány.

Gonzales, Vance a Helpem ve své knize nazvané *Právní lékařství a toxikologie* uvádějí, že tři grány arzénu, které organismus absorbuje, zabijí člověka průměrné váhy. Došlo samozřejmě k případům, kdy byla bez smrtelných následků požita větší dávka, obyčejně pak ale žaludek jed vypudil dříve, než se mohl dostat do organismu.“

Telefon pronikavě zazvonil.

Drake zvedl sluchátko a ozval se: „Haló, ano… ano, ovšemže, je tady… dobrý, dám vám ho.

Volá tě Della Streetová, Perry.“

Mason mrkl na hodinky. „Hrome, to musí být něco jo moc naléhavého, když mi Della volá v tuhle hodinu.“

Vzal sluchátko, ohlásil se ‚Haló‘ a naslouchal rozčilenému, vysokému hlasu Delly Streetové, jak říká: „Šéfe, po telefonu

nechci uvádět jména, ale pamatujete se na klientku, která se s vámi byla poradit ohledně závěti?“

„O té, co neměla na konci tečku?“

„Přesně tak.“

„Ano, vzpomínám si na ni. Co je s ní?“

„Je u mě. Lidi ji hledají, spousta lidí, a ona nechce nikoho vidět, dokud si s vámi nepromluví. Mohla by se s vámi setkat tam dole, kdyby —?“

„To nepůjde,“ řekl Mason, „jedu zpátky. Pokouší se něco tajit?“

„Myslím si, že někdo zkouší na ni něco hodit a —“

„No dobře,“ řekl Mason, „ať nikomu nic nevykládá. Můžete ji držet nějak stranou všeho, Dello?“

„Myslím, že ano.“

„Dobře. V jednu třicet pět odpoledne odtud letí letadlo. Poletím s ním.“

Drake vyhlížel překvapeně. „To je letadlo, co Bain —“ Mason kývl na Paula Drakea a opakoval do telefonu. „Vynasnažím se chytit letadlo, které odtud letí v jednu pětatřicet, Dello.“

„V pořádku.“

„Nedovolte, aby se něco semlelo, dokud se tam nedostanu — víte, co mám na mysli.“

„Vynasnažím se.“

„Tak jo, Dello. Zastavíme u vás,“ ukončil Mason.

Zavěsil a vzápětí se telefon s vervou naléhavě rozřinčel.

Drake ho zvedl a řekl ‚Haló‘ a pak čekal, zatímco ve sluchátku chřestil hlas a chrlil slova rychle a důrazně.

Po plných dvou minutách Drake řekl: „Díky. Máš to u mě. Budu si to pamatovat.“

Zavěsil.

„Co máš?“ zeptal se Mason.

„To byla ta detektivní agentura, co jsme je najali, aby sledovali Nellii Conwayovou," odpověděl Drake. „Právě mi dali tip. To víš, maj tam dole svý lidi."

„Pokračuj."

„Zdá se, že se kalifornská policie začla o Nellii Conwayovou zajímat. Zjistili, že do letadla nastoupila jako Nora Carsonová. Zavolali místní policii. Vyslechli taxikáře, co mají rajón kolem letiště. A vyšlo jim to tak, že vyčmuchali Nellii Conwayovou v tom bytě, a pustili se do práce hned, jaks vyklidil pole.

Podle starých dobrých zvyků tě sledovali až sem. Pak sebrali Nellii. Pomůže ti to?"

Mason pohlédl na hodinky. „No fajn, Paule, potřebuju to letadlo v jednu pětatřicet. Nechci, aby někdo věděl, že tím letím. Objednej letenku na své jméno. Zaplať ji, pak jdi na letiště, najmi tam schránku na zavazadla, dej dovnitř tu letenku, hoď tam pětadvacet centů, tím se zaplatí za čtyřiadvacet hodin, zamkni, vem klíč a nech mi ho u děvčete ve stánku s novinami. Řekni jí, že až se objevím a požádáni o klíč od schránky, aby mi ho dala bez vyptávání. Popiš mě, když nebude vyhnutí."

„Budeš vědět, do které schránky máš jít?" zeptal se Drake.

„Jistě," kývl Mason, „číslo je vyražené na klíči."

„Proč si nevezmeš letenku na své jméno? Pravda, sledovali tě sem, ale třebas na tebe nic nemají. Můžeš říct —"

Mason zavrtěl hlavou. „V kapse mám pět stodolarovek, které můžou pálit jak roura od kamen. Na, Paule, strč je do obálky, napiš na ni adresu, nalep tam známku a hoď ji do schránky. A nechci mít u sebe žádnou letenku na to letadlo, protože nechci, aby někdo věděl, že v tom letadle jsem, až to bouchne. Nemám čas něco vysvětlovat, ale tentokrát bruslím na tenkém ledě —"

Přerušilo ho bušení do dveří. Významně mrkl na Paula Drakea, mrskl pět přeložených stodolarovek co nejdál pod jednu z manželských postelí a otevřel dveře. Na prahu stáli dva muži.

„Některej z těchhle chlápků?“ zeptal se jeden z nich člověka v civilu, který stál vzadu v chodbě.

„Tenhleten hnedka u dveří.“

Detektiv si rozepnul kabát a ukázal odznak. „Pojďte, pane, to voceníte,“ řekl, „někdo důležitej si s váma chce popovídat.“

KAPITOLA 12

Taxi dojelo před policejní stanici a Masona doprovodili do nevětrané kanceláře, které ztuchlý vzduch propůjčil puch, jenž se zabydluje v místnostech, kde po čtyřiadvacet hodin téměř neustále někdo je.

Seržant u příjmu řekl: „Nemáme rádi tyhlencty přespolní maníky, co se sem přiženou s kraválem dělat ramena. Jak se jmenujete?“

„Co takhle řekněme John Doe?“

„To říká každej druhej. Zapíšem vás tak, jak libo. Pak, až bude filcovačka, seberem vám všecky krámy z kapes a třeba najdem řidičák nebo tak něco, co *nám* řekne, co jste zač.

Ale porád budete zapsanej jako John Doe.“

„Co na mě máte?“

„Ještě jsme to nevykoumali, ale myslím, že to bude potulka. Nevhodně jste pořvával na osamělý děvčata ve dvě ráno a —“

„To je v tomhle městě zločin?“ zeptal se Mason.

Seržant se zašklebil. „Mohl by, obzvlášť v tom pádě, že by měly kalifornský úřady na tom zájem. Mohla by to bejt potulka. Až si prohlídnem váš řidičák, pane Doe, budem chytřejší. Možná byste teďka rád drobet víc spolupracoval.“

Mason vytáhl z kapsy náprsní tašku, podal průkaz seržantovi a řekl: „Jmenuji se Perry Mason. Jsem právní zástupce. Přijel jsem si sem promluvit se svědkem.“

Seržant překvapeně hvízdl, sebral Masonův doklad, vypochodoval z kanceláře, zašel dozadu do chodby a ve dvou minutách byl zpátky.

„Kapitán vás chce vidět,“ oznámil.

Policisté doprovodili Masona chodbou ke dveřím s nápisem Kapitán, otevřeli dveře a postrčili Masona dovnitř.

Za psacím stolem seděl mohutný mužský středních let, s pytlíky pod očima a s naúzko přistřiženým, šedivějícím knírkem. U stolku vedle psacího stolu dělala těsnopisný záznam stenografka. Na druhé straně místnosti seděla na obyčejné dřevěné židli Nellie Conwayová, ruce v rukavicích složené v klíně, z obličeje se jí nedalo nic vyčíst, a upřeně civěla přímo před sebe.

Když Masona strčili do místnosti, nedala najevo, že ho zná.

Policejní kapitán na ni pohlédl. „Je to ten člověk?“ zeptal se.

„Ano.“

„Tohle je Perry Mason, ten advokát, co jste o něm mluvila?“

„Ano.“

Policejní kapitán kývl na Masona. „Posaďte se.“ Mason zůstal stát.

Kapitán mrazivě řekl: „Jdete na to tvrdě, abyste na tom něco trhl. Nikam se s tím ale nedostanete, aspoň ne v tomhle městě. Nejste teď v Kalifornii. Nezkoušejte žádný chytračinky, protože na tomhle místě jste s trikama v koncích. Chcete si sednout nebo chcete zůstat stát?“

„Děkuji,“ řekl Mason ledově. „Zůstanu stát.“

„Chcete učinit výpověď?“ zeptal se kapitán.

„Nikoliv.“

Kapitán se obrátil k Nellii Conwayové. „No dobře, uvedla jste, že jste všecko udělala na radu advokáta. Řekla jste, že advokát se jmenuje Perry Mason. Teď tady Perryho Masona máte. Pokračujte a mluvte dál.“

Mason zasáhl. „Radím vám, neříkejte ani slovo, Nellie. Vy —“

„Buďte ticho,“ doporučil kapitán.

„Chystáte se trvat na tom, že jste můj právník?“ zeptala se Nellie Conwayová dychtivě.

„Ne.“

„Pak byste nejspíš měl poslechnout tyhlety lidi,“ odpověděla.

Kapitán se ušklíbl.

Mason vytáhl z kapsy tabatěrku a zapálil si cigaretu.

„Pokračujte ve výpovědi,“ nařídil kapitán Nellii Conwayové.

„Ty pilulky mi dal Nathan Bain. Nabídl mi pět set dolarů v hotovosti, když bych ty prášky dala jeho manželce. Myslela jsem si, zeje to jed. Šla jsem se poradit s právníkem.“

„S kterým právníkem?“ vyptával se kapitán.

„S Perry Masonem.“

„To je ten člověk tady?“

„Ano.“

„Co vám řekl?“

„Tablety byly čtyři. Jednu z lahvičky vyňal, dal ji do obálky a napsal na ni své jméno. Zbylé tři vrátil do lahvičky, zazátkoval ji, dal ji do obálky, zalepil a přiměl mě, abych se přes ni podepsala. Také se přes ni podepsal a řekl mi, ať obálku uschovám, protože dá zjistit, co je v tabletách a spojí se s policií.“

„A co pak?“ zeptal se kapitán.

„Pak mě dal Nathan Bain zavřít.“

„A pak?“

„Pak mě pan Mason obhajoval a zprostili mé obvinění. Řekl mi, že tablety nejsou nic jiného než aspirin. Naznačoval, že jsem mu vykládala lži a snažila se ho obalamutit.“

„A dál?“

„Pak jsem se vrátila do Bainovy vily pro věci a Nathan Bain si se mnou promluvil. Dělalo mu to velké starosti, protože se bál, že ho poženu před soud kvůli tomu nespravedlivému uvěznění. Říkal, že není důvod, proč bychom spolu nemohli vycházet po dobrém. A že bychom se v té záležitosti měli chovat jako civilizovaní lidé. Řekl, že mi chce dát odškodné.“

„No a pak?“

„Chvíli jsme tak mluvili a potom mi slíbil, že mi dá dva tisíce dolarů, letenku do New Orleansu a klíč k tamnímu bytu, kde bych

si mohla dva týdny zůstat a užít si dovolenou. Řekl, že jedině musím podepsat výpověď z místa a dát ty tři pilulky jeho ženě.

Myslela jsem, že v těch třech tabletách není nic jiného než aspirin, protože mi to tak pan Mason řekl. Neviděla jsem tedy důvod, proč by ne. Za daných podmínek jsem se snažila z toho dostat jak nejlíp to šlo. Když se člověk o sebe jaksepatří nepostará, je nabeton, že to za něho nikdo jiný neudělá.“

„Takže, co jste udělala?“

„Podepsala jsem výpověď, kterou pan Bain nastylizoval. Dostala jsem dvacet stodolarových bankovek. Tu noc jsem pomáhala s ošetřováním jeho ženy. Dala jsem jí ty tři pilulky tak v půl deváté v devět.“

„Pověděla jste panu Bainovi, že jste to udělala?“

„Ano.“

„Měla jste nějaké potíže, když jste jí je podávala?“

„Samozřejmě že ne. Byla jsem ošetřovatelka. Řekla jsem jí, že je to lék, který tam pro ni nechal lékař.“

„Co říkala?“

„Že už ten lék, co jí přinesl lékař, měla. Řekla jsem jí, že je to jiný lék. Něco speciálního, co doktor chce, aby si vzala navíc k pravidelným lékům.“

„Co bylo pak?“

„Lék paní Bainové ani trochu neublížil. Vzala ho a okamžitě usnula. Uklidnila se a měla dobrou noc. Odcházela jsem kolem sedmé ráno, hodinu před tím, než nastoupila službu denní sestra. Pokoušela jsem se setkat s panem Masonem, abych mu řekla, co bylo, ale nemohla jsem ho zastihnout. Před desátou nepřišel k sobě do kanceláře. To bylo nejpozději, když jsem ho mohla volat. Letadlo mi letělo v deset patnáct a v deset vyzývali cestující, aby nastoupili na palubu. Telefonovala jsem mu na vteřinu přesně v deset. Jeho sekretářka mi řekla, že nepřišel.“

„Nechala jste mu vzkaz, aby zavolal?“

Zaváhala. „Ne.“

„Dala jste mu vědět, kam jedete?“

Znovu zaváhala.

„No tak,“ řekl kapitán, „ať máme jasno.“

„Ne,“ odpověděla, „neřekla jsem mu, kam jedu.“

„Kdy jste ho znovu uviděla?“

„Dnes ráno kolem půl třetí.“

„Co dělal?“

„Přišel ke mně do bytu.“

„Co chtěl?“

„Požadoval pět set dolarů.“

„Zaplatila jste mu je?“

„Ano.“

„Z peněz, které jste dostala od Nathana Baina?“

„Ano.“

„Řekla jste mu, kde jste k penězům přišla?“

„Ano.“

„A on si těch pět set dolarů vzal?“

„Ano.“

„Dal vám na ně stvrzenku?“

„Ne.“

Kapitán se obrátil k Perry Masonovi. „Slyšel jste výpověď, která byla učiněna ve vaší přítomnosti, pane Masone. Přejete si ji popřít?“

„Nelíbí se mi, jakým způsobem to tady u vás vedete. Nemám v úmyslu říct jediné slovo,“ odpověděl Mason.

„Poflakujte se kolem a zkoušejte ty svý právnický srandičky a pěkně s gustem oceníte způsob, jakým to u nás vedem,“ řekl kapitán. „Jste obviněný, že jste téhle ženě řekl, že je v pořádku, když dá ty tři tablety paní Elizabeth Bainové. Popíráte to?“

„Neučiním žádné prohlášení. Nicméně podotýkám, že její výpověď je naprosto nesprávná.“

„Vůbec ne, pane Masone,“ vložila se do hovoru Nellie Conwayová málem živě. „Řekl jste mi, že ty tablety neobsahují nic víc než aspirin.“

„Tableta, kterou jsem vyndal z lahvičky, neobsahovala nic víc než aspirin,“ upřesnil Mason.

„Jak to víte?“ zeptal se kapitán.

„O tom budu diskutovat na příslušném místě a v příslušný čas.“

„No dobrý, tyhle výpovědi byly učiněny ve vaší přítomnosti. Máte příležitost je popřít a uvést teď tady vysvětlení, jestli chcete.“

„Nemám k tomu co říct.“

„To je všecko. Můžete teď jít,“ řekl kapitán Masonovi. „Nezkoušejte tady žádný chytračení, poněvadž my si tady na fikaný chlápky nepotrpíme. Kalifornie se o vás třeba bude zajímat. Vraťte se do hotelu a nezkoušejte odjet z města, dokavaď vám to nepovolíme. Možná po vás bude sháňka pro spoluvinu na vraždě — pět set dolarů, aby dala jeho ženě tři aspiriny! Vy jste pěkně vyčůranej advokát!“

Mason se obrátil k Nellie Conwayové. „Nellie, kdy jste podala —?“

„Řekl jsem, že můžete jít,“ připomněl kapitán. Kývl na dva policisty. Popadli Masona každý z jedné strany, smýkli jím a vystrčili ho ven. Dveře se zlověstně zabouchly.

KAPITOLA 13

Taxi, které přivezlo Masona s doprovodem z hotelu, parkovalo před policejní stanicí.

Mason unaveně řekl: „Zavezte mě zpátky do hotelu Roosevelt.“

„Ano, pane. Něco nepříjemnýho, pane?“

„Jen jsem přišel o trochu toho spaní, to je všecko.“

„No jo, to můžete vždycky dohnat.“

„Taky si myslím,“ odpověděl Mason a uvelebil se na sedadle.

U hotelu Roosevelt Mason zaplatil taxikáři, vešel dovnitř, přistoupil k pultu, požádal o klíč k apartmá. Bezstarostně jím pohupuje nastoupil do výtahu a řekl: „Páté.“

V pátém patře vystoupil a hbitě seběhl po schodech do mezaninu.

Z mezaninu mohl dohlédnout dolů a uviděl hotelového detektiva, který vyčkával, dokud se výtah nevrátí do přízemí, pak přešel k pultu a spojil telefonní hovor. Mason postřehl příležitost, proklouzl dolů po schodech, šel ke vchodu na druhé straně budovy a našel tam volné taxi.

„Jeďte rovně ulicí,“ řekl, „musím najít jednu adresu.“

„Bude pěknej den,“ začal taxikář, „jste brzo na nohou.“

„Hm, hm, v kolik končíte?“

„Já? Nastoupil jsem zrovna před dvaceti minutama. Dneska končím ve čtyři odpoledne.“

„Docela dobrá šichta,“ usoudil Mason.

„Má to svoje. Musím se placatit furt tady kolem.“

„To už je horší.“

„To je.“

„Znáte město dobře?“

„Jistě.“

„Vyšetřil jsem den, kdy nemusím vůbec na nic sáhnout,“ řekl Mason. „Kolik by tenhle taxík stál? Myslím na hodinu.“

„No přijde na to, jestli ho chcete na nakupování a jen tak po městě nebo —“

Mason vytáhl z náprsní tašky padesátidolarovou bankovku a řekl: „Povím vám, co udělám. Tadyhle vám dám padesát dolarů za celý den. Je to tak dobrý?“

„Co míníte tím za celej den?“

„Dokud vám dnes odpoledne ve čtyři neskončí služba.“

„To beru.“

„Okay, vypněte rádio, protože mi ta zatracená věc leze na nervy. Ohlaste u vás, že budete celý den mimo.“

„Musel bych jim zavolat, aby mi dali povolení. Jsem ale přesvědčenej, že to bude v rychtyku.“

„Tak jo. Řekněte jim, že se chystáte jet do Biloxi.“

„Myslel jsem, že jste říkal, že si chcete prohlídnout město.“

„Krucinál, vlastně nevím, co chci dělat,“ řekl Mason. „V Biloxi jsem znával jedno děvče.“

„Dost dlouhá cesta kvůli holce,“ zhodnotil taxikář. „Je spousta pěknejch ženskejch blíž jak v Biloxi.“

„Opravdu?“

„Tak se aspoň říká.“

„Takže,“ pokračoval Mason, „jim řekněte, že máte pasažéra do Biloxi. Zeptejte se jich, jestli bude padesát dolarů za okružní cestu dost.“

„Okay. Počkejte, než zavolám.“

Taxikář šel do restaurace s celonočním provozem, zatelefonoval, vrátil se a řekl: „Lituju. Říkaj, že za takových okolností bych měl dostat pětasedmdesát za den. Mám za to, že je to zlodějna, ale —“

„Nechme to plavat,“ řekl Mason. „Něco si užijem. Tady je sto dolarů. Teď máte zaplaceno za celý den a můžeme jet do Biloxi

nebo ne, jak se nám krucinál zlíbí. Těch pětadvacet navíc je pro vás.“

„Poslyšte,“ řekl taxikář, „jste fakticky grand.“

„Ne nejsem,“ namítl Mason, „jsem jen ze všeho utahaný a chci si užít den bez spousty telefonů a vyřvávání rozhlasu. Později mě můžete zavézt do nějakého šikovného podniku, kde si budeme moct dát prima snídani a jen si tak posedět, užívat si a nikam přitom nespěchat.“

„Můžu vám najít fajn místo. To se mi ale nezamlouvá brát všecky tyhle prachy za kilometrovný do Biloxi a nechat společnost pěkně bohatnout a jen tak potom jezdit po městě. Jestli se chystáte vyrazit do Biloxi, měli bychom se vydat na —“

„Rozmyslel jsem si to,“ přerušil ho Mason, „pojedu do —“

„Můžu tam zavolat a získat nižší sazbu, jenom za jízdu po městě.“

„Ne, ať se taxikářská společnost zazobe,“ řekl Mason. „Povím vám, co uděláte. Zapněte taxametr a pojedeme podle něj. Kilometrovné a čekací čas nevyjdou na tolik, kolik vám udali, a můžete jim pak říct, že si to vás pasažér rozmyslel.“

„Okay, šéfe. Jak si přejete. Prachy můžu toseví potřebovat, ale chci, aby to nebyla levota. Byl byste překvapenej, jak jsou na nás přísný a jak na nás dokážou zvostra dohlížet. Kolikrát někoho nasaděj, aby poznali, jestli neděláme podfuky, nebo —“

„Neexistuje žádný zákaz jízdy se zapnutým taxametrem, že?“ zeptal se Mason.

„Kdepak.“

„Okay, tak jeďme.“

Projížděli pomalu městem, řidič upozorňoval na zajímavá místa, pak po nějaké době, když Mason začal klímat, se zeptal: „Co teďka takhle někam na tu snídani?“

„Výtečný nápad,“ souhlasil Mason.

„Tak fajn. Znám flek, kde to vede jedna moje známá.Nemá běžnej restaurant, a bude potěšená, když bude moct obsloužit mýho kamaráda. Dostal byste tam hromadu lepšího jídla než kdekoliv jinde.“

„To je přesně to, co chci,“ kývl Mason. „Chvilku si dáchnout a vědět, že nemusím na nic sáhnout.“

„To beru. Ta známá má dcery, co vám vyrazej dech.“

„Nechci, aby mi někdo vyrazil dech tak brzo po ránu.“

Taxikář se zasmál. „Každopádně oceníte jídlo a tvrdím, že tam podávaj nejbáječnější lousianský kafe, co jste kdy pil, vařej ho s horkým mlíkem. Jo, pane, dnes si dáte do nosu, že na to v životě nezapomenete.“

Taxikář zamířil na předměstí, jednou zastavil, aby se telefonicky předem ohlásil, a pak Masona zavedl do příjemného, úpravného podniku. Černošský vrátný je vpustil do prostorné jídelny, kam začínalo svítit ranní slunce okny s krajkovými záclonami, které, jak se vyjádřil řidič, byly „vopravdu paličkovaný“.

Když byli za hodinu á půl zpátky ve voze. Mason navrhl, aby si vyjeli na letiště. Prohlásil, že se mu líbí pozorovat, jak letadla přilétají a odlétají, a že to také bude dobrá příležitost prohlédnout si město.

Řidič si pomyslel, že by Mason mohl trávit čas poněkud užitečněji, ale zavezl ho na letiště. Mason zůstal ve voze.

Let v devět patnáct měl dvacet minut zpoždění.

Nathan Bain vypádil z letadla. Z každé strany k němu přistoupil udělaný chlapík. V Bainově obličeji se mísil strach s překvapením. Muži ho zavedli přes ulici k černému sedanu. Nastoupili a odjeli.

„Nechcete si vystoupit a poohlídnout se kolem?“ ptal se řidič.

Mason se protáhl a zívl. „Ne, rád bych, abychom si našli nějaké místo, kde bychom se mohli projít, jen se tak poflakovat… Poslyšte, nemáte tady nějaký park?“

„Park!“ vykřikl taxikář. „Máme u nás pár těch nejlepších parků na světě! Jo, jo, máme tady parky s opravdickýma dubama, který jsou větší než jakejkoliv strom, co jste jakživ viděl. Máme tam trávníky a cestičky, a zoo se všema druhama zvířat, jezera, průplavy —“

„To je ono,“ zajásal Mason. „Pojďme někam do parku, kde vystoupíme, natáhneme se do trávy a jen tak se budeme vyhřívat na slunci. Pak si může zajít do zoo a sehnat nějaké oříšky pro zvířata na krmení a potom… no, pak hrome podniknem, co se nám zrovna zlíbí.“

„Kdybych si tak já moh dopřát takovou jízdu jako vy třeba jednou za deset let,“ řekl řidič, „to bych to vykreslil všem těm votravnejm prďolům, co ječej, když musím objet blok, místo abych to napral rovnou do jednosměrky. Pojedem, pane, je to na vás. Hele, líbilo by se vám chytat ryby? Vím, kde mužem splašit nějaký pruty a výborné si zarybařit…“

„To zní lákavě,“ řekl Mason. „Jdem na to.“

Kolem jedenácté Mason usoudil, že má hlad. Taxikáři se podařilo najít nepříliš navštěvovaný podnik, kde si Mason dal salát z ústřic, bouilabaissu, ústřice a la Rockefeller a řízek z bílého rybího masa, který se jen rozplýval na jazyku. Jídlo roznášela dívka s olivovou pletí, zářivýma tmavýma očima a čas od času vrhala zpod neuvěřitelně dlouhých řas postranní pohledy po Masonovi, který si vyjma jídla ničeho nevšímal.

Krátce před jednou se Mason rozhodl, že by rád ještě jednou na letiště, aby viděl přilétat letadla.

Tentokrát už vystoupil z vozu a řekl: „Na chvilku se projdu.“

„Jak dlouho?“ zeptal se taxikář.

„Nevím,“ řekl Mason. „Dělám si, co mě zrovna napadne. Pojďte se mnou, jestli chcete.“

Mason kráčel pomalu s taxikářem v závěsu kolem letištní haly a najednou prohodil: „Koupím si, myslím, noviny.“

Přistoupil k novinovému stánku, zatímco taxikář zůstal stát z doslechu, koupil si noviny a řekl: „Tuším, že tu pro mne máte klíč.“

Děvče se na něho zvědavě zadívalo a odpovědělo: „Ano, váš přítel říkal, že zavazadla budete mít ve schránce.“ Podala mu klíč.

Mason jí poděkoval, dal jí dva dolary spropitného, vrátil se k řidiči a řekl: „Jděte a počkejte na mě ve voze, ano? V případě, že bych se během půl hodiny neukázal, vypněte taxametr, nechte si zbytek peněz a hlaste se zpátky do služby.“

Mason odemkl schránku a zjistil, že mu Paul Drake zabalil jeho cestovní brašnu a nechal mu ji tam spolu s dopisem v nepopsané obálce.

Mason obálku otevřel, našel letenku a zprávu, která zněla:

Della ví, že budeš v tom letadle. Věci se na můj vkus hrnou moc rychle. Lezu pěkně do nory a zametám za sebou stopu. Tady už nezmůžu nic. Celé dopoledne mi policie s přestávkama dávala do těla s tím, že když nevypadnu z města, skončím v base. Nelíbí se mi, jak na to ti lidé tady jdou.

Lístek nebyl podepsaný.

Mason sebral brašnu a odešel k odletové přepážce.

„Musíte si pospíšit,“ upozornil ho úředník. „Za pár minut budou letadlo ohlašovat.“

Zvážil zavazadlo a zkontroloval ho. Mason se pak odloudal ke dveřím, které se otevřely téměř v tom okamžiku, kdy k nim došel. Podal letový kupón službě, nastoupil do letadla, usadil se, vytáhl si

z prostoru nad svým místem polštář a seděl se zavřenými očima, dokud letadlo nezačalo rolovat.

Když vzlétli, Mason se narovnal, vyhlédl okénkem a pozoroval, jak se dole leskne Pontchartrainské jezero. Letadlo vykrojilo půlkruh a vyrazilo kupředu, takže z New Orleansu s jeho budovami, rozlehlými parky, halasným přístavem a z proslulého půlměsíce, který tam vytváří Mississippi, zbyla jen vidina na obzoru.

Mason se znovu uvolnil a neklidně podřimoval, dokud letadlo nepřistálo v El Pasu.

Všiml si dvou lidí, kteří do letadla přistoupili. Muže kolem třicítky, který působil bezvýznamně a neužitečně, a ženy o čtyři pět let mladší, jejíž nervózní ostražitost napovídala, že na sebe vzala spoustu povinností za manžela, tak jako hlídací pes přebírá povinnosti za svého pána.

Mason vyhlédl okénkem na letiště. Všiml si, že venku v šeru vane prudký, mrazivý vítr, zažíval, zavřel oči a poklimbával do chvíle, kdy se letadlo začalo rozjíždět po rolovací dráze. V polospánku vnímal, jak mohutné motory vynesly letadlo do vzduchu, pak se probral natolik, aby mohl pozorovat panorama, které pod ním ubíhalo v houstnoucím stmívání, okolí El Pasa, řeku Rio Grande a přes ni na druhé straně město Ciudad Juarez.

Někdo mu poklepal na rameno. Mason vzhlédl.

Byla to žena, která nastoupila do letadla s oním nemožným individuem.

„Rádi bychom si s vámi promluvili," prohlásila.

Mason si ji zamyšleně prohlížel, pak se usmál a zavrtěl hlavou. „V tuto chvíli nejsem dvakrát naložený na nějaké hovory a…"

„Slečna Streetová navrhla, abychom nastoupili do letadla tady."

„To," řekl Mason, „mění situaci."

Šel do kuřárny, kde seděl muž a čekal.

Tohle je, pomyslel si Mason, naprosto typické, že ten člověk vyšle ženu, aby navázala kontakt.

„Dala vám slečna Streetová nějaký dopis nebo něco?“ vyptával se Mason a opatrně prozkoumával terén.

„Ne. Mluvili jsme s ní telefonem. Snad by bylo lepší, kdybychom se představili. Jsem paní James Braxtonová a tohle je James Braxton.“

„Další členové Bainovy rodiny?“

„Přesně tak. Jim je, nebo spíš byl, nevlastní bratr Elizabeth Bainové a já jsem jeho žena. Vicki Braxtonová je Jimova rodná sestra.“

Žena se na něho rozzářeně usmívala.

„No dobrá,“ řekl Mason, pohodlně se uvelebil a vytáhl z kapsy cigártašku. „To je skutečně zajímavé. Nezapálíte si?“

Vzali si cigarety a všichni tři si zapálili od jedné zápalky.

„Předpokládám, že víte, co se stalo,“ začala žena.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Mason.

„Ta ošetřovatelka, ta Nellie Conwayová,“ odpověděla.

„Co je s ní?“

„Přece jen ji nakonec otrávila. Nathan ji podplatil, aby to udělala.“

Mason povytáhl obočí v němé otázce. Dál mlčky kouřili.

Žena se na něho zahleděla a poznamenala: „Neřekl jste ani slovo, pane Masone.“

„Váš manžel neříká ani slovo,“ podotkl Mason.

Nervózně se zasmála. „Je to velký posluchač. Hovor v rodině obstarávám já. Mluvím a mluvím a mluvím.“

Mason přikývl.

„Rádi bychom věděli, co si o všem myslíte, a jak se to týká případu?“

„Spousta lidí by se tohle ráda dověděla,“ řekl Mason.

„Obávám se, že nerozumím.“

„Tvrdíte mi, že jste manželé Braxtonovi. V životě jsem vás neviděl. Mohli byste co já vím být reportéři, co zkoušejí dostat exkluzivní interview.“

„Ale ježíšmarjá, pane Masone, vaše vlastní sekretářka nám poradila, kde vás najdeme. Nastoupili jsme do letadla do El Pasa a byli jsme tam právě půl hodiny předtím, než přiletělo to vaše. Byli jsme samozřejmě zmateni a dělali jsme si starosti a chtěli jsme s vámi mluvit co možná nejdříve a upozornit vás, co na vás čeká.“

„Díky.“

„Pane Masone, musíte věřit, že jsme to, co jsme. My… Jime, nemáš něco, něco, čím bychom se mohli prokázat?“

„Jistě,“ Jim se hbitě chopil příležitosti. „Mám řidičský průkaz.“

„Dovolíte, abych se na něj podíval?“ řekl Mason.

Prozkoumal průkaz, který mu muž podal, a pak řekl: „Položím vám pár otázek, a tím si snad budu s to ujasnit celou záležitost. Kde jste ještě před pár dny byli?“

„V Honolulu.“

„Kdo byl s vámi?“

„Jen my tři. Byl to rodinný podnik. Se sestrou Vicki jsme k sobě měli odjakživa blízko, a ona znamenitě vychází s Georgianou.“

„Můžete ještě nějak svou totožnost prokázat?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě. Mám ubytovací karty, obchodní listiny, legitimaci do klubu…“

„Podívám se na ně,“ řekl Mason.

Prošel hrst papírů, které mu muž předložil, a nakonec kývl. „Okay. Mám za to, že to stačí. A nyní předpokládám, že mi řeknete to, co slečna Streetová chtěla, abyste mi řekli. Nenechala vás sem letět jen proto, abyste se mě vyptávali.“

„No,“ řekla žena a nervózně se zasmála, „jen jsem se snažila se s vámi seznámit.“

„Už se tedy známe. Co jste pověděli slečně Streetové, že ji to přimělo k tomu, aby vás sem proto poslala?“

„Připadá mi tak hrozné, že to mám povídat,“ řekla po chvilce, „když s tím na nás jdete tak nahonem.“

„Ale miláčku,“ přerušil ji Jim Braxton, „pan Mason je náš právník. Máš právo povědět mu cokoliv. Očekává, že mu všechno řekneš. Že je to tak, pane Masone?“

„Máte-li jakoukoliv informaci, která nějak objasňuje smrt vaší švagrové, v každém případě vám radím, abyste mi ji pověděli,“ řekl Mason.

Obrátila se ke svému muži. „Jime, ať dělám, co dělám, vůbec tomu nerozumím. Minulý rok, kdykoliv jsem se o tom zmínila, jsi mi říkal, že bych měla mlčet, že bych se mohla dostat do pěkně šlamastyky. A teď na mně chceš, abych vše pověděla člověku, kterého znám pár minut.“

„Ale zlato, situace je nyní naprosto jiná. To by bylo… nu, právo by nás v tomhle chránilo.“

Mason letmo pohlédl na náramkové hodinky. „Víte, neměli bychom kolem toho tak dlouho obcházet. V Tucsonu mohou do letadla přijít novináři.“

„Tak tedy,“ nadechla se, „řeknu vám to nejspíš na rovinu, pane Masone. Nathan Bain otrávil svou první ženu.“

„Předpokládalo se, že snědla něco, co nesnášela,“ dodal James Braxton mírně.

„Příznaky jako u otravy arzénem,“ doplnila paní Braxtonová.

„Jak to víte?“, zeptal se Mason.

„Protože,“ řekla, „jsem Nathana Baina podezřívala od okamžiku, kdy vkročil do domu a začal dělat oči na Elizabeth.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„No, to máte tak, pane Masone. Vždycky říkal, že o tom nechce mluvit, ale jednou nám pověděl všecko. Vypadalo to, že snědla něco, co nesnášela, a to, jak popisoval příznaky… tedy, jenom jsem o tom začala přemýšlet, nic víc.“

„Co ty symptomy?“

„Všecko charakteristické příznaky otravy arzénem. Není moc příjemné je popisovat, pane Masone, ale mohu vás ujistit, že se u ní projevily veškeré typické příznaky.“

„Jak víte, jaké ty příznaky jsou?“

„Považovala jsem za svou povinnost si o tom přečíst.“

„Proč?“

„Protože jsem Nathana Baina podezřívala od minuty, co jsem ho uviděla. Byla jsem si jistá, že by… Myslím si, že je to lump.“

„Vraťme se zpátky ke smrti jeho první ženy,“ navrhl Mason. „Mohl by to být jeden z nejdůležitějších bodů v případu.“

„Vaše sekretářka si to myslela také. Chtěla, abychom se s vámi setkali a pověděli vám o tom,“ ozval se Jim Braxton.

„Povězte mi tedy o tom,“ vyzval je Mason. „A řekněte mi, jak se stalo, že Nathan Bain přiměl vaši sestru, aby si ho vzala. Soudím, že to byla poměrně přitažlivá žena.“

„Byla.“

„Před dvěma a půl lety vypadal Nathan Bain o mnoho líp než teď,“ vložil se do hovoru Jim Braxton. „A fakt uměl vystupovat.“

„Ale už tehdy byl tlustý,“ oponovala jeho žena. „Nevzpomínáš si, jak si stěžoval, že ho škrtí šaty? Vždycky říkal, že se chystá něco shodit. Poprvé to mělo být pět liber za šest týdnů. Pak mluvil o deseti librách v následujících třech měsících, nato o dvaceti librách v příštím půlroce.

A po celou tu dobu na sebe nabíral. Šaty mu každých šest měsíců byly malé. Vždycky se mi zdálo, že na něm prasknou, jak jen se pohne. Jednoduše *nebyl* s to držet svůj apetit na uzdě. Jedl,

na co přišel. Všechna ta hutná jídla — zakládal si na svém žaludku. Zhltnul by —“

„Z toho se nedovídám nic o jeho první ženě,“ připomněl Mason netrpělivě, „a nemáme na to celou noc.“

„No,“ řekla, „jeho první žena umřela tři roky před tím, než si vzal Elizabeth.“

„Měl z její smrti užitek?“ zeptal se Mason.

„To bych řekla, že měl z její smrti užitek! Shrábl kolem padesáti tisíc dolarů. Zvykl si hrát na burze a pustil se do obchodování. A pak, když nějak špatně investoval a zjistil, kde ho tlačí bota, s rozmyslem se rozkoukal a začal zpracovávat některou, co měla peníze.

Říkám vám, pane Masone, jedině tohle od Elizabeth chtěl. Jenom její peníze, nic jiného. Věděla jsem to od chvíle, co jsem se na toho člověka podívala. Stačilo mi na něho jen mrknout. Vždycky jsem takto dobře odhadla charakter. Můžu se podívat na osobu a během deseti minut vám říct, na co myslí. A kromě toho jsem nikdy nemusela svůj názor na lidi měnit. Rozhodnu se a své stanovisko nikdy neměním.“

„Opravdu se vyzná,“ přitakal jí Jim Braxton.

Paní Braxtonová se chtěla zatvářit skromně, ale nepovedlo se jí to.

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„No to je všechno, co o tom víme, pane Masone. Ještě jedno bych o Nathanu Bainovi řekla. Je to obdivuhodný řečník. Dejte mu příležitost, aby se rozjel, a vymámí z jalový krávy tele.

A když začal kroužit kolem Elizabeth, skutečně se vytáhl. Byl to ten nejpříjemnější, ten nejpozornější muž, jakého jste kdy viděl. Co se ale mne týká, viděla jsem, jak z něho pokrytectví jen čiší. Bylo v něm něco slizkého. Neobalamutil mě ani na minutu a věděl to.“

„Řekla jste o svých dojmech Elizabeth?“

„Ovšemže ano. Přesně jsem jí pověděla, jaký na mě ten muž dělá dojem. Varovala jsem ji před ním a… no, neposlechla mne.“

„Co bylo pak?“

„Pak se přirozeně vztah mezi námi a ní trochu přiostřil, protože byla úplně jako hypnotizovaná. Nemohla si pomoct a musela běžet rovnou za Nathanem a povědět mu, co si o něm myslím.“

„Moment, miláčku,“ přerušil ji Jim. „Nevíš, jestli šla za Nathanem a —“

„Jen nech být,“ načepejřila se Georgiana. „Hádám, že vím, co udělal a co ne. Můžu říct na minutu přesně, kdy s Nathanem mluvila. Mohla jsem zrovna hmatat tu změnu, co se s ním stala. Předtím zkoušel na mě udělat dojem jako na člena rodiny, ale od chvíle, kdy věděl, že do něho vidím, stáhl se do ulity a začal se bránit.“

„Mluvte dál,“ řekl Mason, „abychom se dopracovali k něčemu, co budeme moci použít jako důkaz, kdyby nebylo vyhnutí.“

„No jenom vám říkám, pane Masone, že když si vzal Elizabeth, tak to nějaký čas byl ten nejpozornější manžel. Jednal s ní jako když másla ukrajuje. Byl jí v jednom kuse k službám. Když začal přibírat na váze, přestal se držet. Začal se opravdu obalovat špekem. Jenom se cpal a cpal a cpal —“

„To nechme,“ řekl Mason. „Vraťme se k prvopočátku.“

„Tedy, jak říkám, nějakou dobu byl velice příjemný, vždycky se však pokoušel přimět Elizabeth, aby financovala tohleto a támhleto, a pak se snažil ji přemluvit, aby ho nechala hospodařit s jejím majetkem. Elizabeth ale na to byla moc mazaná. Byla jak náleží chytrá obchodnice a vlastní majetek vedla tak, že ho beze zbytku držela v rukou a neměla v úmyslu na tom něco měnit.

Mohl byste přímo vidět, co to s Nathanem udělalo v okamžiku, když si uvědomil, že se na celý život připoutal k ženě, která se

nehodlá vzdát majetku, ale bude si ho i nadále spravovat sama a považovat ho za výlučně vlastní.

Prostě jsem věděla, že se něco semele. Říkala jsem Jimovi tisíckrát, ale jako kdyby házel hrách na stěnu. Říkala jsem mu pořád dokola: ‚Jime', povídám, ‚dávej pozor na toho člověka, chystá se' —"

„Mluvili jsme o jeho první ženě," usměrnil ji Mason.

„Tak tedy jednou, když se víc napil a byl nezvykle řečný, vyprávěl nám o svém dřívějším životě a zmínil se o své první ženě, což dělá zřídkakdy."

„Jak se jmenovala?"

„Marta."

„A co se stalo?"

„No, byli spolu asi dva roky nebo něco přes dva roky. Odjeli společně do Mexika a tam prý snědla nějaké… něco z ryb, a udělalo se jí strašně zle. Ale strašně. Líčil nám, co to bylo za hrůzu převézt ji zpátky přes hranici a dostat se někam, kde mohli sehnat odbornou lékařskou pomoc. Ve chvíli, kdy ji dopravil domů, k jejich rodinnému lékaři, už na tom byla moc špatné. Lékař řekl, že jde nepochybně o otravu z jídla, jak snědla něco ze zkažených ryb. No a umřela a to je o tom všecko."

„Jak víte, že to byly příznaky otravy arzénem?"

„Věřte, pane Masone, popisoval všecko do detailu. Přirozeně se to neslušelo, ale zrovna se napil, a tak nám vykládal o všech těch potížích, co měl s tak nemocnou ženou, když ji vezl míle a míle pustou krajinou. A tehdy se zmínil o cukroví.

Před ničím dobrým k snědku se Nathan Bain neudržel, vyjma jedné věci, nikdy se nedotkl čokolády. Vyprávěl, jak si Marta vzala s sebou do vozu krabici čokoládových bonbónů, a v tu chvíli, co to řekl, věřte, přesně v ten moment jsem věděla, co se stalo.

Vyhledala jsem si popis těch příznaků a skutečně, všecko se shodovalo. Marta se otrávila arzénem z té krabice s cukrovím, kterou otevřela a snědla hned potom, co měla přesnídávku z ryb.“

„Kde vzala to cukroví?“ zeptal se Mason.

„Panebože, jak to můžu vědět? Ale klidně se vsaďte, arzén tam dal jedině on.“

„Nešel za mexickým lékařem?“

„Ne. Marta žádného nechtěla a on byl toho názoru, že by to nebylo záhodno. Podle toho, jak teď Nathan celou záležitost popisuje, měli oba za to, že je jí zle z jídla a jakmile se vyprázdní, bude v pořádku. Proto podnikli tu krkolomnou jízdu domů.

Kdybyste se mě zeptal, řekla bych vám, že ji chtěl dostat domů z toho důvodu, že měl známého doktora, s kterým hrával golf, a věděl, že ten doktor napíše úmrtní list a nebude se přitom nepatřičně vyptávat. Doktor přijal jejich diagnózu, že jde o otravu ze zkažených ryb, a když za dva dny na to umřela, tak nesmírně úslužně vyplnil úmrtní list.“

„Kde v té době bydleli?“ ptal se Mason.

„V San Diegu.“

„A co se stalo s Martiným tělem? Zpopelnili ji nebo —?“

„Tady máte zase něco,“ řekla. „On chtěl nechat tělo spálit, ale její matka i otec trvali na tom, že dceru pohřbí do země, a tak bylo po jejich. Nenechala žádnou závěť nebo něco, podle čeho by se vědělo, co se má udělat s jejím tělem, a tak byla pohřbena.“

„Kde?“

„V San Diegu, na místním hřbitově.“

„Tak jo,“ řekl Mason, „to je fajn. Jsem rád, že jste mi to řekli. Teď už se máme čeho chytit.“

„Vidíš,“ obrátil se Jim Braxton na ženu, „říkal jsem ti, že je to důležité.“

„A teď bych chtěl,“ upozornil Mason, „abyste pochopili jedno, a to důkladně. Nepřeju si, aby kdokoliv z vás komukoliv o tomhle řekl slovo, dokud vám nepovím. Rozumíte?“

Přikývli.

Mason pokračoval. „Je to opravdu důležité. Fakta v tomto případě jsou pořádně zamotaná. Nellie Conwayová tvrdí, že jí Nathan Bain chtěl zaplatit, aby podala jeho ženě lék, po kterém by se cítila lépe a nebyla tak nervózní. Ten lék mi přinesla. Vzal jsem si jednu z tablet a nechal ji analyzovat. Byl to aspirin… Celá záležitost nedává smysl.

Teď tedy je Elizabeth Bainová po smrti. Nathan Bain by měl koukat se ze všeho vykroutit. Místo toho se snaží do celé věci kdekoho zatáhnout. V příhodnou chvíli ho chci tímhle zaskočit, bude to trhák… A nepřeju si, aby se i jen slovo provalilo předem. Chápete?“

„Všecko, jak budete chtít,“ souhlasil Braxton.

„To bychom teda měli, a chci, abyste mé instrukce splnili do puntíku. Mohlo by to být mnohem důležitější, než si v tuto chvíli uvědomujete.“

„Myslím, že vím, kdy mám držet jazyk za zuby,“ prohlásila paní Braxtonová, „a co se týká Jima, ten nikdy nic neříká, že ne, Jime?“

„Ne, zlato.“

„A budeš se řídit instrukcemi pana Masona, že ano, Jime?“

„Ano, zlato.“

„Nemusíte si s tím dělat starosti,“ obrátila se na Perryho Masona.

Mason se kysele ušklíbl. „Z toho je vidět, co všechno o tom víte.“

KAPITOLA 14

Byla klidná, jasná noc. Hvězdy jiskřivě zářily, jejich svit však bledl v záplavě světel na letišti.

Mason se zamíchal do proudu cestujících, který se valil k východu.

Přesně podle jeho instrukcí opouštěli Jim a Georgiana Braxtonovi letadlo mezi prvními. Mason se přidal k těm posledním.

Když dorazil na rampu vedoucí k letištní hale, rychle a pátravě se rozhlédl, zda nespatří Dellu Streetovou.

Nebyla tam.

V obavách se Mason začal procházet po velké hale letiště, když vtom zahlédl poručíka Tragga s taškou v ruce, jak neklidně přechází sem a tam a sleduje nástěnné hodiny.

Mason čile zamířil k východu a opatrně se držel k poručíku Traggovi zády. Už málem proklouzl těžkými skleněnými dveřmi, když Tragg ostře a naléhavě zavolal jeho jméno.

Mason se jaksepatří překvapeně obrátil.

Tragg k němu spěchal.

„Zdravím vás, Traggu," řekl Mason a čekal, očividně netrpělivý, aby si mohl jít po svém.

Tragg, vyčouhlý, inteligentní, pohotový a nebezpečný protivník, popadl Masona za paži. „Jak se vede?"

„Znamenitě. Jak vám to jde?"

„Prý jste byl v New Orleansu?"

Mason přikývl.

Tragg se zasmál. „Tamní policie oznámila, že vám řekli, abyste neodjížděl z New Orleansu bez povolení."

„Neworleánská policie," řekl Mason, „je unáhlená, svévolná, špatně naložená a neuctivá."

Tragg se rozesmál a pak se už vážněji zeptal: „*Máte* od nich povolení k odjezdu?“

„Nemám ve zvyku žádat *jakékoliv* povolení od *kteréhokoliv* policejního úředníka, dokud něco neprovedu,“ řekl Mason.

Tragg se dobromyslně ušklíbl. „No doufejme, že se nestane nic, co by vaše zvyky změnilo.“

„Nemyslím, že se stane.“

„Vždycky jste byl optimista.“

„Jste tady, abyste se se mnou setkal?“ zajímal se Mason.

„Teď zrovna, Masone, o vás nemám žádný úřední zájem. Interesuje mě letadlo, které podle letového řádu má letět do New Orleansu během příštích dvaceti minut. Patřím k těm nervózním turistům, kteří si nemůžou dřepnout a čekat, až letadlo ohlásí. Musím chodit sem a tam a koukat na hodiny, jako bych mohl očima popohánět minutovou ručičku.“

„Letíte do New Orleansu, abyste si promluvil s Nellií Conwayovou?“ naléhal Mason.

„Úřední šiml praví,“ odpověděl Tragg, „že se neočekávají z mé strany jakékoliv údaje, ale mezi námi, Masone, v New Orleansu se věci poměrně zajímavě vyvinuly.“

„V jakém smyslu?“

Tragg jen zavrtěl hlavou.

„Nemusíte být hergot takový tajnůstkář. Hádám, že kdekdo ví, že Nathan Bain odletěl do New Orleansu a tam ho hned, jak vylezl z letadla, lízli.“

Tragg se pokusil skrýt překvapení. „Skutečně?“

Mason pozvedl obočí. „To jste nevěděl, že o tom vím, co?“

„Víte habaděj věcí, Masone. Někdy mě udivuje, když zjistím, co opravdu víte. Pak jsou zase chvilky, kdy se obávám, že nikdy opravdu nezjistím, co víte. Takže se musím snažit, abych vám zabránil zjistit, co vím já.“

„Takže,“ shrnul Mason, „z toho, že Nathana Baina sbalila policie, Nellii Conwayovou rovněž tak, a ta že promluvila, a vy tady netrpělivě rázujete po hale a čekáte na letadlo do New Orleansu, bych usoudil, že Nathan Bain udělal nějakou jak náleží důležitou výpověď, nebo čekáte, že ji udělá, až tam dorazíte.“

„Vám by opravdu měli vrazit turban a skleněnou kouli,“ řekl Tragg. „Pak byste se měl pustit do hádání z ruky, čtení myšlenek a předpovídám budoucnosti. Je to ostuda, že takovým talentem mrháte takhle zadarmo.“

„Přiznal se Bain k vraždě?“ dotíral Mason.

„Proč se nemrknete do svý skleněný koule?“ navrhl Tragg.

„Od vás se nedovím nic, poručíku?“

Tragg zase jen zavrtěl hlavou.

„Budu mít tahačky s jedním vaším člověkem, s Holcombem, Traggu.“

„To už jste měl předtím. Nic nového pod sluncem.“

„Chci říct, že tentokrát to budou opravdové potíže. Hezky mu to zavařím.“

„Že by?“

„Na to vemte jed.“

„Co udělal tentokrát?“

„Jde o to, co neudělal. Najednou mu moc šikovně pracuje paměť, pokud jde o rozhovor, co jsme spolu vedli a při kterém jsem mu říkal o Nellii Conwayové.“

Tragg zvážněl a zamyslel se. „Seržant Holcomb se s Nathanem Bainem zná. Párkrát spolu mluvili.“

„To znamená?“

„Jsou kamarádi. Holcomb se zapsal do kursu řečnictví, který se otevíral pro zaměstnance policie a zástupce šerifa — pod patronátem jednoho z klubů služeb. Nathan Bain byl v tom kursu jedním z lektorů. Udělal na Holcomba neobyčejný dojem.

Bain dovede nenásilně, přesvědčivě hovořit. Když je ve formě, má v sobě pořádnou porci osobního kouzla. Na Holcomba velice zapůsobil. Umanul si, že Bainovi udělá kompliment, a tak si pěkně povykládali.

O pár měsíců později Bain Holcombovi zavolal a řekl mu, že má podezření, že ošetřovatelka jménem Nellie Conwayová, která pečuje o jeho ženu, krade šperky, a ptal se Holcomba, co má dělat. Holcomb na to, že to není v jeho kompetenci, a doporučil mu, ať se obrátí na oddělení krádeží. Po chvilce hovoru mu ale navrhl, ať si vezme soukromého detektiva a doporučil Jamese Hallocka. Je tohle odpověď na vaši otázku?“

„Vysvětluje to spoustu věcí,“ řekl Mason. „Na moji otázku to ovšem neodpovídá, protože jsem žádnou nepoložil. Jen jsem koukal co a jak.“

„No, myslel sem si,“ řekl Tragg, „že byste rád znal nitky v pozadí. Přirozeně, když jste na Holcomba vybalil historku s léky, Holcomb měl za to, že vyšíváte důmyslnou obranu pro Nellii Conwayovou, abyste to později mohl využít a1 nachytat Nathana Baina při křížovém výslechu a dosáhnout, aby vaše klientka byla zproštěna obvinění.“

Ženský hlas ohlásil, že cestující pro let, na který čekal Tragg, mají nastupovat vchodem 15. A Tragg, celý šťastný z toho přerušení, se zašklebil a řekl: „Přeju hodně štěstí, advokáte.“

„Dík, vám taky. A doufám, že si zpátky povezete doznání od Nathana Baina a budete to moct plesknout Holcombovi na stůl.“

„Nějaký vzkaz pro neworleánskou policii?“ zeptal se Tragg.

„Že je upřímně miluju,“ odpověděl Mason.

„Možná budou chtít, abyste se tam vrátil.“

„Když bude policie v New Orleansu chtít, abych se vrátil, může telegraficky poslat příkaz, aby mě zavřeli. Pak můžou zkusit vyšťourat nějaký zákon, který jsem ve státě Louisiana porušil, aby

mohli požadovat mé vydání. Mohl byste jim objasnit některé právní skutečnosti, poručíku.“

Tragg se ušklíbl, zamával na něho a svižně vykročil ke vchodu.

Mason se za ním díval, dokud mu nezmizel z dohledu. Právě se obracel, když za sebou zaslechl rychlé kroky, jak k němu běžela Della Streetová.

„Haló, šéfe.“

„Haló. Kde jste *vy* vězela?“

Zasmála se. „Můžete si domyslet, kde jsem byla. Když jsem zahlédla poručíka Tragga, jak tady obchází, nevěděla jsem, jestli hledá vás nebo mě, nebo jenom někam letí. Takže jsem se zašila na jediné místo, kam by za mnou poručík Tragg nebo jeho nohsledi nemohli jít.“

„A potom?“

„Potom,“ odpověděla, „jsem sledovala situaci a řekla si, že Tragg letí do New Orleansu. Držela jsem se na místě, odkud jsem ho mohla pozorovat, v naději, že se mi naskytne příležitost vás varovat. On ale zrovna musí být z těch velkých neklidných mužských, co chodí sem a tam a pošilhávají po hodinách jak nervózní pasažér.“

„Kde je Victoria Braxtonová?“

„Jsme v jednom motelu.“

„Patřičně zapsané?“

„Pod svými vlastními jmény. Tak jste si to přál, viďte?“

„Výborně. Nerad bych, aby to vypadalo, že utíká před spravedlností.“

„Neutíká.“

„Sháněl se po ní někdo?“

„Lidi od novin, pak už ale pokud vím nikdo. Má přijít vypovídat do kanceláře okresního prokurátora zítra v deset dopoledne.“

„Předvolali ji?“

„Ne, ale je to v novinách. Obeslali jejího bratra Jima a Georgianu. Vidím, že se s vámi v letadle bez potíží spojili. Co si o nich myslíte?“

„Okay,“ řekl Mason, „až na to, že když se do toho ta ženská dá, semele páté přes deváté.“

„Řekla vám o…?“

Mason přikývl.

„Co s tím uděláte? Chcete to pustit do tisku, abychom mohli…“

„Ne,“ řekl Mason. „Chci si tuhle informaci nechat pěkně u ledu, aby se dala využít ve vhodný čas, vhodným způsobem a na vhodném místě. Jestli se Nathan Bain přizná k vraždě své ženy, pak tu informaci předáme poručíku Traggovi — i když Tragg o tom bude nejspíš vědět všecko dřív, než budeme mít šanci mu to říct.

A naopak, jestli policie bude usilovat, aby z toho Nathan Bain vyšel čistý jako lilie, dáme jí tím pěknou ťafku.“

„Proč by se měli snažit, aby z toho Nathan Bain vyšel čistý?“

„Protože,“ vysvětloval Mason, „náš přítel z nejmilejších, seržant Holcomb, bral u Nathana Baina lekce z řečnění. Není to přímo dojemné?“

„Hotová shoda náhod, že ano?“

„Je to shoda náhod, jestliže se na to díváte z určitého úhlu.“

„A když se na to podíváte z jiného úhlu? Co je to?“

„Předpokládejme, že plánujete vraždu,“ řekl Mason. „Předpokládejme, že jste členem klubu služeb, kam přišla žádost o dobrovolníky, kteří by vedli kurs řečnictví, kam mají chodit detektivové a strážci pořádku nejvyššího ranku. Předpokládejme, že jste příjemný, působivý řečník a víte, že byste mohla udělat na lidi dobrý dojem. Nebyl by to výtečný způsob, jak si nadělat habaděj přátel, kteří mají postavení, kde vám mohou prokázat

dobrou službu nebo, když na to půjdete z druhého konce, kteří budou mít možnost zabránit, aby vám kdokoliv uškodil?“

Della Streetová přikývla.

„Nu,“ pokračoval Mason, „seržant Holcomb a Nathan Bain jsou na tom očividně takhle,“ a zvedl dva překřížené prsty.

„A to může situaci zkomplikovat?“ zeptala se Della Streetová.

„Může to zavařit hotové peklo. Kde máte vůz, Dello?“

„Na parkovišti.“

„Okay, vezmu si svou brašnu, vyjděte prvá a sejdeme se venku. Nečíhají na mě za bukem novináři?“

Rozesmála se. „Patrně ne. Zkoušeli se s vámi spojit, ale zavolali neworleánskou policii a tam je ujistili, že z Louisiany neodjedete, dokud místní policie neskončí vyšetřování.“

„No to je přece věc!“ liboval si Mason.

„Jak jste to navlékl? Složil jste kauci a pak jste vypadl?“

„Šel jsem si pryč. Kde vzali ten nápad, že by mi mohli nařizovat, abych se nehnul z města? Kdyby byl v Louisianě spáchán zločin, to by byla jiná. Pokoušejí se vyšetřovat zločin, který byl spáchán v Kalifornii. Ať jdou všichni k čertu!“

Obdařila ho letmým úsměvem a odběhla k parkovišti. Mason převzal svou brašnu od nosiče, postával při kraji chodníku a sledoval, jak přijíždí. Hodil zavazadlo dozadu do vozu, vsunul se na sedadlo vedle ní a řekl: „A teď se ujistíme, že se za námi nikdo nedrží, Dello.“

„Dobře. Koukejte dozadu a já to vezmu těmi postranními ulicemi.“

Mason se obrátil, aby mohl pozorovat silnici vzadu.

„Jaká je Vicki, Dello?“

„Štve mě, šéfe.“

„Proč?“

„Co já vím. Je v ní něco, čemu nemůžu přijít na kloub.“

„Ještě něco, pokud jde o závěť?“

„Závěť teď už nevypadá tak, jako když jste ji viděl naposled,“ řekla Della Streetová.

„Ne?“

„Ne.“

„Co je na ní jiného?“

„Na konci věty,“ řekla Della Streetová, „je nyní neobyčejně dokonalá tečka, hezky kulatá, vyvedená inkoustem.“

„Znamenitě.“

„Co by mohli, šéfe, dělat v takovéhle situaci?“

„Co by mohli dělat kdo?“

„Bylo by to padělání?“

„Cokoliv, co by bylo do dokumentu připsáno za účelem podvést ostatní osoby poté, co byl dokument podepsán, by znamenalo zpochybnění celého dokumentu.“

„Dokonce i tak prťavý puntík, jako by ho tam udělala moucha?“

„Dokonce i puntík jen zpoloviny tak velký, za předpokladu, že se jedná o významnou část dokumentu, která byla jako podstatná zamýšlena.“

„Tak tady to máme.“

„Ptala jste se jí na to?“

„Řekla, že to tam dopsala její sestra.“

Chvíli oba mlčeli.

„Jak jsme na tom, šéfe?“ přerušila ticho Della Streetová.

„Nevypadá to, že by se někdo o naši jízdu nepatřičně zajímal, Dello.“

„Co mám dělat? Vyrazíme na hlavní?“

„Ještě jednou to tady objeďte a pak jedem. Chci si poslechnout, co bude Vicki Braxtonová vykládat o tečce na konci závěti.“

KAPITOLA 15

Victoria Braxtonová, oblečená v úhledně ušitém kostýmu, vyhlížející zdatně a seriózně, čekala na Perryho Masona a Dellu Streetovou v elegantně zařízeném obývacím pokoji luxusního motorestu, kam se s Dellou Streetovou zapsaly.

Mason neztrácel čas bezvýznamnými řečičkami.

„Nevím, kolik nám zbývá času," spustil, „ale může to být o dost míň, než si myslíme, takže, rovnou k věci."

„Můžete mi říct, co se stalo v New Orleansu?" zeptala se.

Mason potřásl hlavou. „Je to příliš dlouhé, než abychom to teď rozebírali."

„Ráda bych to věděla. Strašně mě zajímá všecko, co Nathan dělá."

„Policii rovněž. Promluvíme si o tom později, když nám zbyde chvilka. Teď zrovna chci vědět pár věcí."

„Co?"

„Co se přesně stalo v souvislosti se smrtí paní Bainové?"

„Pane Masone, jed jsem jí dala *já*."

„Jste si tím jistá?"

„Ano."

„Jak se to stalo?"

„Nellie Conwayová položila ty tablety na talířek. Řekla mi: ‚Až se Elizabeth poprvé probudí po šesté ráno, musí dostat tenhle lék. Nedávejte jí to před šestou, ale co nejdříve po šesté, až se vzbudí."

„Byly tam tři tablety?"

„Ano."

„Položené na talířku na stolku u postele?"

„Ano."

„A co dál?"

„No právě, pane Masone. Vzbudila se a já jí dala ten lék. Muselo to být v těch tabletách.“

„Komu jste o tom pověděla?“

„Slečně Streetové a vám.“

„Řekla jste to vyšetřovatelům?“

„Ne, pane Masone, neřekla, protože v tu chvíli — tedy, když tam přišli pátrat, jsme byli všichni rozčileni a pak mě v ten moment vůbec nedošlo, že bych to mohla být nějakou šílenou náhodou akorát já, kdo jí podal ten jed.“

„To je fajn.“

„Co?“

„Že jste to nikomu nepověděla. Neříkejte to nikomu, nezmiňujte se o tom, neříkejte nic policii, neříkejte nikomu nic.“

„Ale, pane Masone, copak nechápete, že jen prostřednictvím mého svědectví mohou opravdu spojovat Nellii Conwayovou se smrtí mé sestry? Nellie Conwayová je přirozeně zase spojovací článek, vedoucí k Nathanu Bainovi.“

„Prozatím,“ řekl Mason, „necháme policii, ať si na spojovací články přijde sama.“

„Pane Masone, nedomnívám se, že je to správné. Myslím, že bych jim to měla povědět. Ty tablety, co Nellie nechala na talířku, byly jed.“

„Neříkejte jim to.“

„Můžete mi, prosím, říct proč?“

„Ne,“ odpověděl Mason, „nemáme čas. A teď mi povězte o té závěti.“

„Co?“

„Všechno. Mám za to, že váš bratr a švagrová o tom nevědí.“

„Znamená to nějaký rozdíl?“

„Mohlo by.“

„Elizabeth nechtěla, aby Georgiana — to je Jimova žena — o tom cokoliv věděla.“

„Proč ne?“

„Protože už samotná představa, že by snad někdy mohla přijít k části Elizabethiných peněz, by ji ponoukla k ještě větší marnotratnosti.“

„Georgiana je taková?“

„Je strašná — z nejnicotnějšího údaje si vždycky udělá ty nejdivočejší závěry. Už teď je chudák Jim kvůli ní v jednom kuse zadlužený. To ví jen Bůh, kolik mají dluhů. Kdyby se dověděla o téhle závěti — chci říct, kdyby se dověděla o té závěti — když byla Elizabeth tak zraněná a všecko — popadla by ji hotová utrácecí horečka.“

Mason tento údaj zamyšleně v duchu zpracovával. „Probíraly jste to s Elizabeth?“

„Ano.“

„To by mohlo i nemuselo něco vysvětlovat,“ podotkl Mason.

„Co tím chcete říct?“

„Ve vaší historce je pár věci, které se mi nelíbí.“

„Jakých?“

„Tak za prvé, když jste přišla za mnou do kanceláře, tvrdila jste, že vás za mnou posílá sestra, máte mně dát zálohu a já mám napsat závěť.“

„No a? Co se vám na tom nezdá?“

„Potom, jak kdosi telefonoval a ptal se po ‚Vicki‘ byla jste překvapená. Tvrdila jste, že jenom vaši nejbližší vám říkají Vicki a že nikdo neví, kde jste.“

„Ach, máte na mysli bratra a sestru?“

„Ano.“

„Nevěděli, že u vás jsem. Jenom Elizabeth to věděla a já si byla jista, že Elizabeth by mi nevolala. Jim ale věděl, že jsem se Nellie Conwayové vyptávala, kde máte kancelář — a tak si domyslel, že bych k vám mohla zajít zeptat se na něco v souvislosti s jejím případem nebo s odškodněním.

Všemožně se snažil mě sehnat. Zkoušel to na spoustě míst a pak zkusil vaši kancelář, čistě naslepo.“

„No nic, a teď s barvou ven. Proč váš bratr a švagrová nevěděli, že jste u mne?“

„Právě z toho důvodu, jak jsem vám říkala, pane Masone. Neměli se o závěti nic dovědět. Elizabeth to dojednala se mnou.“

„Kdy?“

„Když se probudila kolem… tuším, že bylo kolem páté ráno.“

„Dobrá, vyprávějte mi, co se stalo?“

„Tedy, abyste rozuměl, poprvé se vzbudila asi tak kolem třetí. Všichni jsme k ní šli a povídali si s ní. Neměli jsme si tak moc co říct. Pozdravili jsme se a tak běžně. Dala nám každému pusu a řekla, jak je ráda, že nás vidí.“

„Co bylo pak?“

„Hned zas usnula. Nechali jsme u ní Nellii Conwayovou a odešli jsme do jiného pokoje, abychom si na chvilku lehli. Spala jsem hodinu nebo hodinu a půl a pak jsem se tam vrátila a řekla Nellii, že už jsem si odpočinula a mohla bych ji vystřídat.“

„Co potom?“

„Tehdy dala ty tablety na talířek a řekla mi, abych je Elizabeth podala kdykoliv, až se po šesté ráno vzbudí.“

„Kde měla ty tablety předtím?“

„V krabičce v kapse své uniformy — v každém případě je tam měla, když jsem je poprvé viděla.“

„Proč je Nellie Conwayová jednoduše nenechala v krabičce a neřekla vám, abyste —?“

„Zřejmě se obávala, že bych na to mohla zapomenout. Vzala talířek zpod sklenice s vodou a položila tablety, aby byly na dosah hned vedle postele.“

„Jak daleko od Elizabeth?“

„No přece hned vedle postele. Ne dál… ach, snad tak půl metru.“

„Jak daleko od vás?“

„Seděla jsem hned kousek vedle. Nemohly být víc než metr, metr a čtvrt, ode mne.“

„Jak daleko ode dveří do pokoje?“

„Stolek byl hned u dveří. Ne víc než… takového půl metru nebo něco málo přes ode dveří do místnosti.“

„Jen jsem v tom chtěl mít jasno,“ řekl Mason. „A teď, co se stalo potom?“

„No, Elizabeth spala. Vzbudila se kolem páté a hned se dala se mnou do řeči. Tehdy také udělala poslední vůli.“

„Co dál?“

„Myslela jsem, že jí dám lék — bylo tuším za dvacet minut šest — ale znovu usnula. Nevzbudila se dřív než ke tři čtvrti na sedm a pak jsem jí dala ten lék s trochou kávy.“

„Povězte mi o něco podrobněji, jak to bylo, když jste spolu hovořily.“

„Povídala si se mnou odhaduji tak půl hodiny, pane Masone. Vyprávěla mi, čím vším prošla, o tom, jak se ji Nathan pokoušel zabít, že o vás mluvila s Nellii Conwayovou a že si přeje, abyste se stal jejím právním zástupcem, a přeje si, abyste šel za Nathanem Bainem a řekl mu, že mezi nimi všecko skončilo a že má v úmyslu podat žádost o rozvod a přeje si udělat závěť, kterou Nathana vydědí.“

„Zmínila se vám o důvodech k rozvodu, o tom, co proti němu má?“

„Nezacházela do detailů, ale řekla mi, že má podložený důkaz.“

„*Podložený* důkaz?“ zeptal se Mason ostře. „Přesně tak.“

„Měla v úmyslu dosáhnout rozvodu, protože se ji pokusil zabít, že ano?“

„Nevím — předpokládám to.“

„A měla *podložený* důkaz?“

„Takhle to řekla. Myslím, že to mělo co dělat s nevěrou.“

„Kam to schovala?“

„Neřekla.“

„No dobrá, pokračujte. Co potom?“

„No řekla mi, že by ráda, abyste přišel a připravil její závěť, aby ji mohla podepsat, a požádala mne, abych za vámi zašla. Sháněla se po své šekové knížce a řekla mi, že ji má v kabelce v zásuvce sekretáře. Přinesla jsem ji a ona vypsala ten šek pro vás.“

„A dál?“

„Pak jsme chvíli mluvily o tom, jak se Nathana opravdu bojí a že má pocit, že dřív, než budete moci připravit závěť a dát jí ji k podpisu, mohlo by se jí něco stát.“

„Bylo to pěkně melodramatické, co?“ poznamenal Mason. „Ve světle následujících událostí ani moc ne,“ odsekla slečna Braxtonová.

„V pořádku. Tak dál.“

„Přesvědčovala jsem ji, že si nemyslím, že by to bylo tak naléhavé. Řekla jsem jí, že bych za vámi mohla zajít a povědět vám, co chce, a že byste tam mohl dorazit pravděpodobně před polednem s její závětí připravenou k podpisu. Ona na to, že si myslí, že by bylo lepší nejdříve zařídit tu závěť a dát Nathanovi vědět, ať že se stane, co stane, ona mu ze svých peněz nenechá ani cent. Řekla, že o tom o všem přemýšlela a k tomuto rozhodnutí došla, a je to tedy věc, kterou je třeba zařídit.“

„Co tedy udělala?“

„Vzala kus papíru a napsala tu závěť.“

„Ukažte mi tu závěť ještě jednou.“

„Už jste ji přece viděl, pane Masone?“

„Máte ji s sebou?“

„Ano, samozřejmě.“ S patrným zaváháním otevřela kabelku a podala právníkovi závěť.

Mason si ji pečlivě prohlédl a pak přešel, aby si ji prostudoval u světla.

„Teď je za posledním slovem tečka," poznamenal.

Victoria neřekla slovo.

„Když jste přišla za mnou do kanceláře," pokračoval Mason, „nebylo na konci závěti žádné interpunkční znaménko. Upozornil jsem vás na to."

„Pamatuji si."

„A tak jste popadla pero a doplnila znaménko," řekl Mason. „Místo abyste koukala nic nevylepšovat, strčila jste nejspíš krk do oprátky. Nechají si udělat spektroskopickou analýzu inkoustu té tečky. Kdyby je napadlo, že —"

„Myslíte, že prokáží, že byla napsaná jiným inkoustem a jiným plnicím perem?" zeptala se. „S tím si tedy nemusíte dělat těžkou hlavu, pane Masone. Ta tečka je napsaná Elizabethiným plnicím perem a je to totéž pero, jakým psala závěť."

„Kdy jste to provedla?" zeptal se Mason.

„Já to neudělala."

„Kdo tedy?"

„Elizabeth."

„Máte na skladě," zajímal se Mason, „ještě nějaké další historky pro povyražení?"

„Řeknu vám pravdu, pane Masone. Dělalo mi hrozné starosti, že nebyla na konci věty tečka. Když jste mě na to upozornil, uvědomila jsem si, že kdyby se něco stalo — a pak se ovšem stalo; dověděla jsem se, že Elizabeth otrávili. Spěchala jsem tam taxíkem jak nejrychleji jsem mohla, a šla jsem rovnou k Elizabeth do pokoje. Bylo jí strašně zle. Prožívala hotová muka, ale byla při vědomí. Všem jsem řekla, aby šli pryč a nechali mě s ní pár minut o samotě. Pak jsem jí řekla: ‚Elizabeth, pan Mason říká, že jsi zapomněla napsat na konec závěti tečku' a vzala jsem plnicí pero a podala jí ho."

„Natáhla se po něm?“

„No, já… bylo jí v tu chvíli hrozně zle.“

„Natáhla se, aby si vzala plnicí pero, když jste jí ho podávala?“

„Dala jsem jí ho do ruky.“

„A co jste udělala potom?“

„Přidržela jsem jí závěť, aby mohla udělat tečku na patřičném místě.“

„Nadzvedla hlavu z polštáře?“

„Ne.“

„Jak tedy viděla, kam má tečku udělat?“

„Vedla jsem jí ruku.“

„Aha,“ poznamenal Mason suše. „Věděla ale, co *se dělá*.“

„Líbí se mi, jak to formulujete,“ řekl Mason. „Namísto, věděla, co *dělá*, říkáte, že věděla, co *se dělá*.“

„No tak tedy věděla, co dělá.“

„Pořád mi ještě neříkáte o té závěti pravdu.“

„Co tím chcete říct?“

„Poslední vůle nebyla dokončená, když jste ji přinesla ke mně do kanceláře, a vy to víte.“

„Tedy, skutečně… teď je skutečně dokončená.“

„*Proč* se Elizabeth Bainová zhroutila, zrovna když psala tu závěť?“ Victoria Braxtonová zaváhala. Pohledem těkala po místnosti, jako by hledala, jak uniknout.

„Když už to *musíte* vědět,“ vyhrkla, „jak Elizabeth psala závěť, Georgiana zrovna otevřela dveře a nakoukla do pokoje, aby viděla, co děláme — tedy, aby se podívala, jestli nemůže nějak pomoci.“

„To už je lepší,“ řekl Mason. „Co se stalo?“

„Elizabeth nechtěla, aby Georgiana věděla, že píše poslední vůli, a tak strčila ten kus papíru pod přikrývku. Georgiana se vyptávala, jak všechno jde a jestli je všecko v pořádku. Já jí řekla, že ano a aby si šla ještě lehnout.“

„A dál?“

„Pak se vrátila do svého pokoje. Elizabeth chvilku čekala, oči zavřené, a potom jsem si najednou všimla, že usnula. Takže jsem jí vzala plnicí pero z ruky, ale závěť byla pod dekou a já ji nemohla najít, aniž bych ji nevzbudila. Rozhodla jsem se, že počkám, až jí budu podával lék, a pak si závěť vezmu. Soudila jsem, že ji úplně dokončila, z toho, co řekla… a přestala psát minutu dvě předtím, než Georgiana otevřela dveře.“

„A kdy jste dostala tu závěť?“

„Tedy, když jsem jí podávala lék, zapila ho vodou, ale chtěla vzápětí ještě trochu kávy, tak jsem zazvonila a požádala hospodyni o kávu. V tu dobu nastoupila denní ošetřovatelka a řekla, že jí kávu dá. Měla jsem akorát tak čas vytáhnout závěť zpod přikrývky. Elizabeth viděla, co dělám, usmála se, přikývla a řekla: ‚To je v pořádku, Vicki.‘ Tak jsem věděla, že si myslí, že ji dokončila. A to je přisámbůh skutečná pravda, pane Masone.“

„Proč jste mi to nepověděla dřív?“

„Protože jsem měla strach, že byste si mohl myslet, že… no, že byste si mohl myslet, že závěť ve skutečnosti nebyla dokončená.“

„Od okamžiku, kdy Nellie Conwayová položila ty tablety na talířek, v pokoji nikdo nebyl?“

„Ne.“

„Zavezeme vás na letiště,“ řekl Mason. „Chci, abyste letěla prvním letadlem do Honolulu. Chci, abyste z letadla poslala telegram okresnímu prokurátorovi ve smyslu, že jisté obchodní záležitosti týkající se věcí vaší sestry vás přiměly k nevyhnutelné a spěšné cestě do Honolulu. Že s ním zůstanete ve spojení a může počítat s vaší spoluprací, ale že jsou zde závažné obchodní záležitosti a váš právní zástupce vám poradil, abyste okamžitě odcestovala do Honolulu.“

„Ale v jaké záležitosti?“

„Vaše sestra má v Honolulu majetek, ne?“

„Ano. Hodně. Bydleli jsme tam v jedné z jejích vilek. Má jich tam několik.“

„Nemusíte nikomu vykládat, o jaké obchodní záležitosti se jedná.“

„Co ale proboha budu dělat, až tam dorazím?“

„Nedorazíte tam.“

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že vás přivolají nazpátek.“

„Tak proč tam mám jezdit?“

„Neboť je to výtečný způsob, jak vás dostat ze hry. Neutíkáte, protože jste okresnímu prokurátorovi zaslala svým jménem telegram. Cestu podnikáte pod vlastním jménem a já jako váš právní zástupce beru na sebe odpovědnost za to, že vás tam posílám.“

„Vypadá to na dost uhozený podnik.“

„Tohle,“ poznamenal Mason, „není v nejmenším uhozený podnik. Je to jediná rozumná věc, která se dá dělat. Varuji vás — s nikým o téhle věci nemluvte. Za žádných okolností nikomu neříkejte, že jste Elizabeth ty tablety dávala. Za žádných okolností nehovořte o tomto s policií nebo s okresním prokurátorem, když u toho nebudu. Rozumíte?“

„Pořád ještě nevidím, proč —“

„Budete se řídit mými radami?“

„Ano.“

„Do puntíku?“

„Ano.“

Mason se obrátil k Delle Streetové a řekl. „Okay, Dello. Zavezte ji na letiště.“

KAPITOLA 16

Příští den brzy po poledni se Paul Drake zastavil u Perryho Masona.

Mason se nesnažil skrývat znepokojení. „Paule, co se děje v New Orleansu? Udělal Bain výpověď?“

„Policie nepustí ven ani fous, Perry… Hned to vylepším. Jednu věc přece ven pustili.“

„Jakou?“

„Mají na tebe příkaz k zadržení.“

„Za co?“

„Za potulku.“

„Ještě něco?“

„Myslíš, co se týká obvinění?“

„Jo.“

„Ne. To ti nestačí?“

Mason se ušklíbl a řekl: „Nemůžou mě dostat za potulku. A vědí to. Obvinění je z jejich strany pouhé gesto.“

„Zbláznili se.“

„Nech to plavat. Vždyť jsi sem nepřišel, jen abys mi tohle vykládal.“

„Poručík Tragg na něco kápl.“

„Na co?“

„Na něco velkého.“

„Na důkaz, že Nathan Bain zavraždil svou ženu?“

„Patrně,“ řekl Drake, „má důkaz, že to neudělal.“

„Rád bych ten důkaz viděl.“

„Jedno ti můžu říct, Perry. V tomto případě mají nějaký tajný důkaz. Důkaz, který drží tak pod pokličkou, že nikdo neví, co to je.“

„Jakého druhu je ten důkaz?“

„Nemůžu to zjistit.“

„Ukazuje to na Nathana Baina, ukazuje to na fakt, že spáchala sebevraždu, nebo —?“

„Vím jenom, že jde o nějaký supertajný důkaz.“

„Máš šanci, že bys to mohl zjistit?“

„Velká porota dneska zasedá. Má to co dělat s tímhle případem. Mám tam chlapíka, co ve velké porotě někoho má. Snad dokáže vyslídit, co se peče.“

„Taky vím, že v kanceláři okresního prokurátora zuřej, že se Victoria Braxtonová neukázala u výslechu.“

„Cestuje,“ řekl Mason, „má obchodní zájmy v Honolulu, na které musí bezpodmínečně dohlédnout.“

„Tos mi říkal,“ poznamenal Drake suše.

„Pokud jde o obchodní stránku věci,“ řekl Mason, „jedná na radu svého právního zástupce.“

„Tím teda všecko klape. Až na to, že okresní prokurátor si to nemyslí.“

„Ale měl by. Ještě něco, Paule?“

„Policie se radila s poručíkem Traggem v New Orleansu. Dneska ráno se provalilo něco, co považují za vysoce důle —“

Telefon ostře zařinčel. Della Streetová ho zvedla, pak oznámila: „To je pro vás, Paule.“

Drake vzal sluchátko a ohlásil se. „Haló… Ano… No jo, sem s tím… Kdo ještě o tom ví…? Okay, dík. Mějte se.“

Zavěsil, obrátil se k Masonovi a řekl: „Tady máš odpověď. Velká porota právě vynesla neveřejné rozhodnutí o vznesení obvinění proti Victorii Braxtonové, a sice pro kvalifikovanou vraždu.“

Mason hvízdl. „Jaké mají důkazy, Paule?“

„Důkazy jsou tajné.“

„To nejde, když to hnali před velkou porotu.“

„Žádný strachy, Pěny, nedali by před velkou porotu nic, co nechtějí vybubnovat — chci říct, oficiálně. Porotě nejspíš něco zašveholili do ouška.“

„Měl jsem nos, že by něco takového mohlo lítat ve vzduchu,“ řekl Mason.

Obrátil se k Delle Streetové. „Dello, pošleme Victorii Braxtonové telegram do letadla, co letí do Honolulu, aby jela domů. Myslel jsem na to, že budeme muset něco takového udělat, ale měl jsem za to, že ji velká porota spíš nechá obeslat než že se usnese na vznesení obvinění.“

„Dáme jí vědět, co visí ve vzduchu?“ zeptala se Della Streetová.

„Ne. Musíme chránit Paulova informátora. Nemůžeme si dovolit, aby se dostalo ven, že víme, co velká porota udělala — ještě ne.“

„Co jí chcete vzkázat?“ zeptala se Della Streetová s tužkou připravenou na poznámkovém bloku.

Mason chvilku přemýšlel a pak se kysele ušklíbl. „Pošlete takovýhle telegram: Vraťte se hned domů, nic neodpuštěno.“

KAPITOLA 17

Přelíčení Lidu státu Kalifornie proti Victorii Braxtonové bylo zahájeno s veškerým elektrizujícím napětím, které dávalo tušit souboj o vítězství mezi dvěma muži, kteří dosud zůstávali neporazení.

Okresní prokurátor Hamilton Burger, učiněný obrovitý grizzly, divoce triumfující v přesvědčení, že konečně má dokonalý případ bez nejmenšího kazu, činil přípravné kroky s nenápadnou sebejistotou, charakteristickou u člověka, který ví, že má v ruce samá esa.

Perry Mason, v soudní síni ostřílený stratég, pracoval s obezřetnou obratností a využíval každé drobnosti, o níž se domníval, že by mohla přinést nějaký užitek. Opatrné volil postup, dobře si totiž uvědomoval, že žaloba na něho připravila past a že v kteroukoli chvíli mu může ujet půda pod nohama.

Ze spolehlivých pramenů se vědělo, že obžaloba má nachystaný překvapující důkaz, a ten, až se s ním vytasí, bude naprosto zničující. A Perry Mason, přestože použil všemožných právních kliček, aby žalobou otřásl a přiměl ji odkrýt karty, byl prý nakonec nucen vstoupit do soudní síně a neměl přitom ani ponětí, co má protivník v záloze, vyjma hrubého nástinu, který velká porota použila, když rozhodla o obvinění.

Zasvěcenci sázeli na Masonovu klientku pět ku jedné.

S výběrem porotců se neztrácel čas. Mason prohlásil, že pro svoji klientku žádá pouze čestný a nestranný soud, a Hamilton Burger si rovněž přál přijmout kterýchkoliv dvanáct lidí, kteří se nechají vést případem prostřednictvím svědeckých výpovědí.

Novináři celí nedočkaví čekali na zahajovací řeč Hamiltona Burgera před porotou, v níž napoví, jaký další vývoj procesu očekává. Ostřílení právníci však věděli, že Burgera ani nenapadne, aby v téhle hře tak brzy i jen naznačil, jaké jsou jeho trumfy.

Poté, co konstatoval, že předpokládá za prokázanou skutečnost, že Victoria Braxtonová otrávila svou sestru, když jí podala tři pětigránové tablety arzénu, neboť věděla, že její sestra sepsala závěť, v níž jí odkazuje celou jednu polovinu svého majetku, odhadnutého na půl miliónu dolarů, — Burger pokračoval slovy:

„Dále bych chtěl zdůraznit, dámy a pánové z poroty, že v tomto případě obžaloba nemá v úmyslu nijak obžalovanou zaskočit. Obžaloba předvolá různé svědky, jejichž výpovědi vás seznámí s řetězem událostí vedoucích k smrti Elizabeth Bainové.

Výslech svědků pak nebude dodržovat obvyklou cestu práva, ale bude se před vámi odvíjet jako příběh. Vykreslíme vám, dámy a pánové, rychlými, jistými tahy jasný obraz ze svědeckých výpovědí, podložených důkazy. Přejeme si, abyste nahlédli do pozadí případu v jeho úplné celistvosti. Tentokrát vám možná bude postup při svědeckých výpovědích připadat poněkud odlišný od obvyklých strohých procesních předpisů; budete-li však výpovědi sledovat bedlivě, zavedou vás k nevyhnutelnému závěru, že obžalovaná je vinna kvalifikovanou vraždou bez polehčujících okolností, čímž se stává trest smrti obligatorní.“

Hamilton Burger se s veškerou důstojností vrátil ke stolu pro obžalobu, posadil se a významně pohlédl na soudce.

„Přeje si v tuto chvíli obhajoba učinit úvodní přednes?“ zeptal se soudce Howison.

„V tuto chvíli nikoliv, Vaše Ctihodnosti. Úvodní přednes raději proneseme, až budeme svůj případ plédovat,“ odpověděl Mason.

„V pořádku. Zavolejte svého prvního svědka, pane okresní prokurátore.“

Hamilton Burger se uvelebil na objemné židli a přenechal tuto část průvodního řízení svým dvěma poskokům, Davidovi Grashamovi, zástupci prokurátora, a Harrymu Saybrookovi, který

poté, co mu to při přelíčení s Nellii Conwayovou Mason tak stoprocentně nandal, žíznil po pomstě, a tak si zařídil, aby ho při tomto procesu jmenovali náměstkem.

V rychlém sledu byl na místo pro svědky volán jeden svědek za druhým. Potvrdili, že Elizabeth Bainová zemřela a před smrtí že se u ní objevily příznaky otravy arzénem. Po smrti že v jejím organismu pitva prokázala takové množství arzénu, že její smrt byla s naprostou jistotou způsobena výlučně otravou arzénem. Ověřená kopie záznamu o soudním prozkoumání závěti dokládala, že rukou psaná závěť byla napsána rukopisem Elizabeth Bainové, datovaná v den její smrti, a podle ní se majetek rozděluje napolovic mezi nevlastní sourozence zůstavitelky Jamese Braxtona a Victorii Braxtonovou, obžalovanou v dnešním procesu.

Když skončilo předběžné řízení, Hamilton Burger se do přelíčení osobně vložil.

„Zavolejte doktora Harveye Keenera," nařídil.

Štíhlý doktor Keener na první pohled nezapřel své lékařské povolání; tento dojem podtrhovala i úhledně zastřižená vandykovská bradka, chladné, zpytané oči a tmavé brýle v obroučkách z plastiku.

Jakmile zaujal místo na stanovišti pro svědky, bez okolků se představil jako praktický lékař a chirurg, čímž byl rovněž minulé září sedmnáctého.

„Takže ráno sedmnáctého září," ptal se Hamilton Burger, „vás naléhavě zavolali k jednomu z vašich pacientů?"

„Ano, pane."

„V kolik hodin vám volali, doktore?"

„Přibližně v osm pětačtyřicet, nemohu udat přesný čas, ale bylo to nějak mezi tři čtvrti na devět a devátou hodinou."

„A vy jste okamžitě odešel k pacientovi?"

„Odešel. Přesně tak."

„Kdo byl ten pacient?"

„Elizabeth Bainová.“ '

„A teď se, pane doktore, soustřeďte speciálně na příznaky, které jste zjistil ve chvíli, kdy jste dorazil, nikoliv na ty, o nichž vás snad informovala ošetřovatelka. Mohl byste nám povědět, co jste tehdy zjistil?“

„Zjistil jsem typické příznaky otravy arzénem, které se projevovaly žaludečními a střevními potížemi, pocitem intenzívní žízně, bolestivými svíravými záchvaty, typickým zvracením, bolestivým nucením, slabým nepravidelným pulsem. Obličej je úzkostně stažený a napjatý, pokožka chladná a lepkavá. Mohu říci, že toto jsou progresivní symptomy, a potvrzuji je v časovém úseku přibližně od doby svého, příchodu do okamžiku smrti, k níž došlo téhož dopoledne kolem jedenácti čtyřiceti.“

„Byla pacientka při vědomí?“

„Pacientka byla při vědomí asi do jedenácti.“

„Provedl jste chemické testy, abyste svou diagnózu ověřil?“

„Opatřil jsem si vzorky, které byly podrobeny té nejpečlivější analýze, ale rychlé chemické testy potvrdily přítomnost arzénu ve zvratcích a symptomy byly tak charakteristické, že jsem si byl svou diagnózou naprosto jist pár minut po svém příchodu.“

„A nyní: vyptával jste se pacientky, jakým způsobem jí mohl být jed podán?“

„Vyptával.“

„Řekla vám v tu chvíli, kdo jí jed podal?“

„Řekla.“

„Mohl byste prosím uvést, co řekla o způsobu, jakým jí byl jed podán a kým?“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ vložil se Mason. „Namítám, otázka je zcela nedůležitá, nerozhodná a pro věc nepodstatná, a je zde čerpáno z doslechu.“

„Není pro věc nepodstatná,“ oponoval Burger, „pacientka již tehdy umírala na otravu arzénem.“

„Otázka zní, Vaše Ctihodnosti,“ pokračoval Mason, „*věděla*, že umírá?“

„Ano,“ zasáhl soudce Howison. „Domnívám se, že toto je nutně zásadní předpoklad pro to, aby šlo o takzvané prohlášení na smrtelné posteli, pane okresní prokurátore.“

„Samozřejmě, jestliže si obhajoba přeje být tak precizní, mohu tento bod výslechu formulovat jinak.“

„Věděla pacientka, že umírá, pane doktora?“

„Námitka, otázka je sugestivní.“

„Otázka je vskutku sugestivní, pane Burgere.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Burger zlostně. „Doktor Keener je kvalifikovaný odborník. Vyslechl diskusi a jistě rozumí účelu otázky. Jestliže si pan obhájce nicméně přeje trávit čas slovními kličkami, mohu to rozebrat pěkně zeširoka. Jaký byl tehdy mentální stav paní Bainové, pokud jde o naději na pozdější uzdravení, pane doktore?“

„Namítám s odůvodněním, že pro odpověď nejsou dostatečné podklady,“ řekl Mason.

„Jistě,“ poznamenal soudce Howison, „nepochybujete o doktoru Keenerovi a jeho kvalifikaci, pane Masone?“

„Jako o lékaři nikoliv, Vaše Ctihodnosti, pouze jako o čtenáři myšlenek,“ odpověděl Mason. „Otázka, zda se jedná o prohlášení na smrtelné posteli, jak se to někdy nazývá, tkví v tom, zda pacient ve svém prohlášení uvádí, že umírá; zda ví, že smrt se blíží a s pečetí smrti na rtech se slavnostně rozhodne učinit prohlášení, které lze považovat za svědeckou výpověď.“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Hamilton Burger nakvašeně, „zamýšlím během procesu prokázat, že obžalovaná zůstala v pokoji s nemocnou, kde lék ležel na talířku, aby byl podán Elizabeth Bainové, sama. Tato obžalovaná potají zmíněný lék zaměnila za tři pětigránové tablety arzénu, a když se zesnulá v přibližně šest pětačtyřicet probudila, obžalovaná zesnulé řekla

‚Tady máš lék‘ a dala jí tři tablety nebo pilulky, které vyměnila za lék, zanechaný tam předtím doktorem Keenerem.“

„Jen pokračujte a dokažte to,“ vybídl ho Mason. „Ale dokažte to důkazy majícími váhu a vztahujícími se k věci.“

„Domnívám se, že místo abyste dokazoval, že jde o prohlášení na smrtelné posteli, musíte prokázat, že pacientka věděla, že smrt se blíží,“ řekl soudce Howison.

„Přesně toto jsem měl v úmyslu,“ ohradil se Hamilton Burger. „Položil jsem svědkovi otázku týkající se pacientčina duševního stavu.“

„A tato otázka,“ podotkl Mason, „musí být zodpovězena ne tím, co se doktor pokoušel vyčíst z rozpoložení pacientky, ale výlučně tím, co pacientka sama snad řekla.“

„V pořádku,“ ustoupil Hamilton Burger, „omezte se, pane doktore, na to, co pacientka řekla.“

„Řekla, že umírá.“

Hamilton Burger se na Masona vítězoslavně usmál.

„Můžete její slova přesně opakovat?“

„To mohu,“ prohlásil doktor Keener, „včas jsem si je poznamenal v domnění, že by mohla být důležitá. Kdybych mohl s dovolením nahlédnout do záznamu, který jsem si tehdy udělal, osvěžím si tak paměť.“

Doktorovo uhlazené repetění a jeho chování na místě pro svědky napovídalo, že není v soudní síni žádný nováček a že jaksepatří dobře ví, jak se o sebe postarat.

Vyčaroval z kapsy poznámkový blok s koženým hřbetem.

„Okamžik,“ zaváhal Mason, „rád bych si ten záznam prohlédl, tedy, rád bych se na něj podíval dříve, než jej svědek použije, aby si osvěžil paměť.“

„Jen si poslužte,“ souhlasil Hamilton Burger sarkasticky.

Mason přešel k místu pro svědky a prozkoumával poznámkový blok.

„Než tento předmět svědek použije, aby si osvěžil paměť,“ řekl Mason, „rád bych mu položil pár otázek stran náležité identifikace předmětu.“

„Prosím,“ rozhodl soudce Howison, „můžete klást otázky.“

„Pane doktore, na tom prvním listě tady, to je váš rukopis?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste to napsal?“

„Přibližně v tu dobu, kdy se mnou pacientka mluvila.“

„Pacientkou míníte Elizabeth Bainovou?“

„Ano, pane.“

„Je to napsáno perem a inkoustem?“

„Ano.“

„Jakým perem, jakým inkoustem?“

„Mým vlastním plnicím perem naplněným inkoustem z láhve, kterou mám ve své ordinaci. Mohu vás ujistit, že kolem inkoustu není nic zkázonosného, pane Masone.“

Následoval výbuch veselí, který soudce Howison zmrazil v mlčení.

„Přesně tak,“ řekl Mason. „Kdy tedy k výpovědi pacientky došlo?“

„Krátce předtím, než ztratila vědomí.“

„Krátce je relativní termín, pane doktore, můžete to vymezit nějak přesněji?“

„Řekl bych snad půl hodiny.“

„Pacientka ztratila vědomí za hodinu po tomto prohlášení?“

„Ano, pane. Upadla do kómatického stavu.“

„S dovolením bych se na tento zápisník podrobněji podíval, pane doktore,“ řekl Mason, a aniž počkal na souhlas, obrátil v něm několik stránek.

„Okamžik,“ pravil Hamilton Burger. „Namítám proti tomu, aby se obhajoba hrabala v soukromých listinách doktora Keenera.“

„Toto není soukromá listina,“ oponoval Mason. „Je to zápisník, který se svědek pokouší předkládat jako průkazný materiál s cílem, aby si osvěžil paměť. Mám právo prohlédnout si příslušné stránky v zápisníku a podrobit v této souvislosti svědka křížovému výslechu.“

Dříve než se Burger zmohl na odpověď, obrátil se Mason se zápisníkem v ruce k doktoru Keenerovi a položil mu otázku. „Máte ve zvyku dělat si poznámky do tohoto zápisníku metodicky a posloupně, nebo jej čistě namátkou otevřete a uděláte si poznámku tam, kde je zrovna prázdná stránka.“

„Ovšemže ne. Do zápisníku si dělám poznámky postupně. Popíšu jednu stránku a poté pokračuji na další.“

„Aha,“ řekl Mason, „takže tahle poznámka, kterou jste si zde udělal a kterou v tuto chvíli hodláte použít, abyste si osvěžil paměť, pokud jde o slova, jichž Elizabeth Bainová užila, když prohlásila, že umírá, je poslední, která v tomto zápisníku je?“

„Ano, pane.“

„Už je to ale nějaký čas, a mám za to, že jste od té doby přijal několik dalších pacientů?“

„Přijal, ano, pane.“

„Proč jste si tedy po poslední rozmluvě s Elizabeth Bainovou neudělal do tohoto zápisníku žádné další poznámky?“

„Protože jsem její prohlášení přečetl policii, hned jak se objevila na scéně, a policie tento zápisník pohotově zajistila jako důkaz a měla jej od té doby u sebe —“

„Do kdy, pane doktore?“

„Do dnešního rána, kdy mi jej vrátili.“

„Kdo vám ho vrátil?“

„Okresní prokurátor.“

„Aha,“ řekl Mason s úsměvem. „Bylo to vymyšleno tak, že se vás okresní prokurátor měl zeptat, jestli jste si poznamenal přesně slova zesnulé, a na to byste hbitě vytáhl z kapsy zápisník —“

„Namítám,“ zařval Hamilton Burger, „tohle není náležitý křížový výslech.“

„Myslím, že se tím ukáže, že svědek není nestranný, Vaše Ctihodnosti.“

„Myslím, že se tím spíše ukáže obratnost žalobce,“ řekl soudce Howison s úsměvem. „Domnívám se, že jste dosáhl svého, pane Masone. Nevidím důvod, proč by se měla tato otázka ještě dále rozebírat. Svědek již uvedl, že zápisník měla mezitím u sebe policie a že mu jej vrátili teprve dnes ráno.“

„A to je i důvod, proč v zápisníku nenásledují po vašem zápisu výpovědi Elizabeth Bainové, že umírá a že byla otrávena, žádné další poznámky?“

„Ano, pane.“

„Nyní snad svědkovi povolíte, aby ve své výpovědi pokračoval,“ poznamenal Hamilton Burger sarkasticky.

„Prozatím ne,“ řekl Mason s úsměvem. „Mám ještě pár otázek, týkajících se identifikace tohoto záznamu. Napsal jste ho vlastnoručně, pane doktore?“

„Ano, pane.“

„Během několika minut poté, co pacientka promluvila?“

„Ano, pane.“

„Co považujete za několik minut?“

„Řekl bych během čtyř pěti minut nejvýše.“

„Poznamenal jste si její slova, protože jste je považoval za důležitá?“

„Ano, považoval jsem je za důležitá, přesně tak.“

„Věděl jste, že by mohlo přesné znění jejích slov mít svou váhu?“

„Věděl.“

„Jinak řečeno, již dříve jste u soudu svědčil, znáte právní předpoklad prohlášení na smrtelné posteli a věděl jste, že má-li být

takové prohlášení uznáno za prohlášení na smrtelné posteli, je dříve zapotřebí prokázat, že pacient věděl, že umírá?“

„Ano, pane.“

„A tyto poznámky jste si udělal, protože jste si nebyl zcela jist, zda se můžete spolehnout na svou paměť?“

„Takhle bych to neformuloval. To ne.“

„Proč jste si je tedy udělal?“

„Protože jsem věděl, že se mě nějaký mazaný advokát zeptá, jak přesně její slova zněla, a já se rozhodl, že budu připraven mu to říct.“

Znovu se zdvihla vlna veselí.

„Aha,“ řekl Mason. „Věděl jste, že na to budete dotázán, a chtěl jste být v takové situaci, abyste byl schopen vyrovnat se s otázkami při křížovém výslechu?“

„Jestli si přejete formulovat to takhle, pak ano.“

„Tak tedy,“ pokračoval Mason, „aniž byste její slova přesně citoval, řekla vám pacientka něco v souvislosti s tím, kdo jí podal jed?“

„Řekla. Ano.“

„A toto prohlášení jste nepovažoval za nijak důležité?“

„Samozřejmě, že považoval. Bylo to na celé záležitosti to nejdůležitější.“

„Proč jste si je tedy do svého zápisníku nepoznamenal, kdyby se vás nějaký mazaný advokát vyptával, jak přesně zněla slova umírající pacientky, abyste byl schopen mu je říct?“

„Poznamenal jsem si je,“ odpověděl doktor Keener zuřivě. „Jestliže se podíváte o stránku zpět, najdete tam poznámku obsahující přesná slova pacientky.“

„A kdy jste si tuto poznámku udělal?“

„Pár minut poté, co pacientka v tomto smyslu promluvila.“

„Během pěti minut?“

„Ano, během pěti minut. Pravděpodobně za kratší dobu.“

„Během čtyř minut?“

„Řekl bych, že to bylo během jedné minuty.“

„A co se týče pacientčina tvrzení, že umírá, za jak asi dlouho jste si to zapsal do bloku? Prosím o co nejpřesnější odhad.“

„Řekl bych, že jsem si to zapsal také za minutu.“

„Ale pacientčina výpověď,“ řekl Mason s úsměvem, „týkající se toho, kdo jí podal lék, je napsána na stránku předcházející stránce se zápisem, že umírá.“

„Přirozeně,“ řekl doktor Keener sarkasticky. „Již jste se mne na to vyptával. Odpověděl jsem vám, že si do tohoto zápisníku dělám poznámky chronologicky.“

„Potom ovšem výpověď týkající se toho, kdo jí podal lék, učinila dříve, než řekla, že ví, že umírá?“

„To bych neřekl.“

„Nuže, ptám se.“

„Otevřeně řečeno,“ přiznal doktor Keener, který si najednou uvědomil past, do které se dostal, „si přesně nemohu vzpomenout na posloupnost těchto prohlášení.“

„A víte přece, že ano, že si poznámky do svého zápisníku děláte chronologicky? Velice důrazně jste to nejméně dvakrát prohlásil.“

„Nu, ano.“

„Takže ve chvíli, kdy pacientka mluvila o tom, kdo jí podal lék, neříkala nic, čím by naznačovala, že ví, že umírá?“

„To nemohu říct.“

„Nemusíte,“ podotkl Mason, „váš zápisník to říká za vás.“

„Není to však přesně to, na co si vzpomínám.“

„Ale vaše vzpomínky jsou poněkud mlhavé, že ano, pane doktore?“

„Nikoliv.“

„Máte důvod o nich pochybovat?“

„Co tím chcete říct?“

„Obával jste se, že byste si nemusel přesně vzpomenout, co se stalo a v jakém pořadí se to stalo, takže jste se nespoléhal na svou paměť, ale udělal jste si poznámky do tohoto zápisníku, aby vás žádný mazaný advokát nemohl při křížovém výslechu nachytat?“

Doktor Keener se neklidně zavrtěl.

„Vaše Ctihodnosti,“ podotkl Hamilton Burger, „domnívám se, že tento křížový výslech je přespříliš protahován, a jsem si jist —“

„Nedomnívám se,“ zasáhl soudce Howison. „Pokud se soud vyzná v právu, je u prohlášení na smrtelné posteli naprosto podstatný předpoklad, že osoba, která je činí, si nadcházející smrt uvědomuje a prohlášení činí proto, aby informace, která je v mysli pacienta, byla předána ostatním.“

„Pak tedy,“ řekl doktor Keener, „nemohu na otázku odpovědět lépe, než jsem už udělal.“

„Děkuji,“ kývl Mason, „to je vše.“

„Tak tedy dobrá,“ řekl Hamilton Burger, „pan obhájce již zřejmě skončil. Pokračujte a uveďte, co Elizabeth Bainová řekla, a pomozte přitom své paměti záznamem ze svého zápisníku, pane doktore.“

„Namítám proti otázce,“ ozval se Mason, „protože je nedůležitá, nerozhodná a zcela pro věc nepodstatná. Je zřejmé, že svědek nyní vypovídá o prohlášení, které pacientka učinila v patrném časovém odstupu po svém prohlášení, týkajícím se toho, kdo a jak jí podal lék, což se pan okresní prokurátor snaží dostat do svědecké výpovědi.“

„Námitka se přijímá,“ promptně rozhodl soudce Howison.

Burger zbrunátněl. „Vaše Ctihodnosti, já —“

„Domnívám se, pokud jde v tuto chvíli o svědeckou výpověď, že situace je zřejmá. Jestliže si přejete pokračovat ve výslechu doktora Keenera s cílem, abyste prokázal časové intervaly, v nichž tyto záznamy byly učiněny, pak vaše otázky budou povoleny. Za

nynějšího stadia svědecké výpovědi však musí být námitka přijata.“

„Prozatím tedy dočasně odvolávám doktora Keenera z místa pro svědky a předvolám dalšího svědka,“ souhlasil neochotně Hamilton Burger. „Doberu se toho z jiného konce.“

„V pořádku,“ řekl soudce Howison, „zavolejte svého dalšího svědka. To je vše, pane doktore. Můžete zatím zůstat.“

„Zavolejte Nellii Conwayovou,“ nařídil Hamilton Burger jako někdo, kdo se chystá vynést nejvyšší triumfy.

Nellie Conwayová předstoupila na místo pro svědky, složila přísahu a po obvyklých úvodních dotazech, souvisejících s jejím jménem, adresou a zaměstnáním, ji Hamilton Burger oslovil. „Znáte Nathana Baina, manžela zesnulé Elizabeth Bainové?“

„Ano, pane.“

„Zaměstnal vás jako ošetřovatelku, abyste pečovala o Elizabeth Bainovou?“

„Ano, pane.“

„A ten večer šestnáctého a ráno sedmnáctého září jste tam jako ošetřovatelka byla zaměstnána?“

„Ano.“

„A nyní prosím, dávala jste kdykoliv v průběhu večera šestnáctého nebo ráno sedmnáctého obžalované v tomto líčení instrukce, týkající se léku, který měl být podán Elizabeth Bainové?“

„Dávala. Ano.“

„A tyto instrukce obžalovaná vyslechla?“

„Ano.“

„A kde byl lék?“

„Ležel na talířku na stolku vedle postele tak na půl metru od Elizabeth Bainové.“

„Z čeho se lék skládal?“

„Z tří pětigránových tablet.“

„Kdo vám ten lék dal?“

„Doktor Keener tam lék u mne nechal, abychom jej podali paní Bainové.“

„Odkud jste ho brala?“

„Doktor Keener mi ho předal osobně.“

„Kdy?“

„Šestnáctého večer kolem sedmé, když se doktor Keener zastavil na obvyklé večerní návštěvě.“

„Když jste hovořila s obžalovanou, kdo ještě v místnosti byl?“

„Pouze Elizabeth Bainová, která spala, pak už jen Victoria Braxtonová.“

„A co jste jí řekla?“

„Že jestli se paní Bainová probudí kdykoliv po šesté ráno, má ten lék dostat, že se jí ale nemá podávat před šestou.“

„Byl to ten lék, který jste dostala přímo od doktora Keenera?“

„Ano, pane.“

„Křížový výslech,“ ohlásil ostře Hamilton Burger.

Perry Mason nasadil nedbalý, konverzační tón. „Vy jste nevěděla, co to je za lék?“

„Vím, že to byly tři tablety, to je všecko.“

„Bylo jednou z vašich povinností podávat paní Bainové léky, které tam lékař nechával?“

„Ano, pane.“

„A dělala jste to?“

„Ano, pane.“

„Byla jste za to placena?“

„Ano. Ačkoliv jsem nedostala zaplaceno za službu v noci šestnáctého a ráno sedmnáctého, tedy chci říct, ne zvlášť.“

„Máte tím na mysli, že vám nikdo nezaplatil za to, abyste paní Bainové podala v noci šestnáctého a sedmnáctého jakýkoliv lék?“

„Vím, na co to zkoušíte zahrát,“ řekl Hamilton Burger. „A nemusíte k tomu používat takové kličky, pane Masone. Obžaloba nemá námitek. Dveře jsou otevřené, račte vstoupit.“

Hamilton Burger se potěšené usmál.

Nellie Conwayová pokračovala. „V noci šestnáctého mi Nathan Bain zaplatil nějaké peníze. Nebyla to částka za služby, které jsem měla vykonat, bylo to odškodnění. Ale skutečně jsem paní Bainové podala nějaký lék, jak to po mně chtěl pan Bain.“

„Lék?“ otázal se Mason.

„Tedy, jakési pilulky nebo tablety.“

„Kolik?“

„Tři.“

„Jak velké?“

„Pětigránové.“

„A vám je dal pan Bain, abyste je podala jeho ženě?“

„Ano, pane. Původně byly čtyři ,ale jednu z nich jsem dala vám a zbývající tři jsem si nechala u sebe, a když mne pan Bain požádal, abych je dala jeho ženě, udělala jsem to.“

„Kdy?“

„Krátce po odchodu doktora Keenera jsem paní Bainové dala ty tři pilulky nebo tablety.“

„Ty, které jste dostala od jejího muže Nathana Baina?“

„Ano.“

Hamilton Burger seděl a pobaveně se šklíbil.

„Kde jste vzala ty tablety, které jste podala paní Bainové?“

„Od jejího manžela.“

„Myslím bezprostředně předtím, než jste jí je dávala, kde byly?“

Spustila, jako by se věty pečlivě naučila nazpaměť. „Přinesla jsem ty tablety do vaší kanceláře. Pověděla jsem vám o tom a vy jste mi řekl, že lék je neškodný, že to není nic jiného než aspirin. A za radu jste si naúčtoval dolar. Vrátil jste tři z tablet do malé tuby

podobné lahvičce, která byla velká akorát tak na pětigránové tablety. Ta lahvička byla zalepena do obálky s vaším a mým podpisem napsaným napříč přes obálku.

Takže, když mě pan Bain znovu požádal, abych dala ty pilulky [jeho ženě, rozhodla jsem se, že to udělám, protože jste mi řekl, že obsahují pouze aspirin.“

„Takhle jsem vám to řekl?“

„Ano, a za to, že jste mi to řekl, jste si účtoval poplatek. Mám stvrzenku.“

„Řekl jsem vám, že pilulky, které máte, obsahují pouze aspirin?“

„Nu, vzal jste si jednu z nich pro analýzu a řekl jste mi, že obsahuje aspirin.“

„Jedna ze čtyř,“ upozornil Mason. „Nevíte, co bylo v těch zbylých třech.“

„Ne, jen jsem předpokládala, že kdyby to bylo něco škodlivého, nedal byste mi je zpátky, abych je mohla dát paní Bainové. Přišla jsem si k vám pro radu a zaplatila jsem vám honorář.“

Hamilton Burger se slyšitelně uchechtl.

„Mám tedy tomu rozumět tak,“ vyptával se Mason, „že jste večer šestnáctého otevřela tu obálku, vzala tři zbývající tablety z lahvičky či dóziček a dala je paní Bainové?“

„Přesně tak. Ano.“

„Jak účinkovaly?“

„Nijak, měla jen lepší a klidnější noc než kdykoliv předtím.“

„Pokud víte,“ pokračoval Mason, „mohly ty pilulky obsahovat arzén nebo nějaký jiný jed?“

„Vím jenom to, co mi řekl pan Bain, že ty pilulky zaručí jeho ženě klidné spaní, a to, co jste mi řekl vy, že je v nich aspirin,“ vychrlila ze sebe drze a bez zaváhání jako někdo, kdo si dobře nacvičil odpověď na předem očekávanou otázku.

Hamilton Burger se zeširoka šklebil.

„Takže,“ shrnul Mason, „Pokud víte, mohla jste vy sama podat Elizabeth Bainové tri pětigránové pilulky arzénu šestnáctého asi tak krátce po sedmé hodině večer.“

„Dala jsem jí pilulky něco málo po osmé.“

„To je všechno,“ uzavřel Mason.

„Nemám dalších otázek,“ řekl Hamilton Burger. „Nyní, jestli soud dovolí, zavoláme na místo pro svědky opět doktora Keenera.“

„V pořádku. Vraťte se na místo pro svědky, doktore Keenere.“

Doktor Keener znovu přešel na místo pro svědky.

„Pane doktore,“ začal Hamilton Burger. „Chci se vás zeptat na váš názor jako lékaře, jestliže by Elizabeth Bainová dostala tři pětigránové tablety arzénu přibližně v osm večer šestnáctého září, kdy by se projevily první příznaky otravy?“

„Podle mého soudu a vzhledem k tomu, co jsem věděl o pacientčině stavu,“ odpověděl doktor Keener, „bych očekával, že se symptomy objeví během jedné či dvou hodin po požití, maximálně po dvou hodinách, rozhodně ne později.“

„Vyslechl jste,“ pokračoval Hamilton Burger, „výpověď předchozí svědkyně, že jste jí dal tři pětigránové tablety, aby je ráno podali Elizabeth Bainové.“

„To souhlasí. Kdykoliv po probuzení po šesté ráno.“

„Co obsahovaly ty pilulky či tablety, pane doktore?“

„Obsahovaly sodu, kyselinu acetylsalicylovou a fenobarbital.“

„Nebyl v nich nějaký arzén?“

„Vůbec ne.“

„Ty pilulky nebo tablety byly zhotoveny pod vaším dohledem, pane doktore?“

„Podle předpisu, který jsem napsal. Měly velice přesné složení. Mohu prohlásit, že v té době tkvěl problém v podávání vhodných sedativ, která by po nějakém čase nedráždila žaludek,

ale zmírňovala extrémní nervozitu, příznačnou pro pacientčiny reakce na její zranění a momentální okolnosti.“

„Poté, co jste ty tři tablety dal ošetřovatelce Nellii Conwayové šestnáctého večer,“ řekl Hamilton Burger vítězoslavně, „viděl jste tytéž pilulky znovu?“

„Viděl. Ano.“

„Kdy?“

„Sedmnáctého kolem třetí odpoledne.“

„*Tytéž* tablety?“

„*Tytéž* tablety. Ano, pane.“

„A nyní,“ usmál se Hamilton Burger, „můžete začít s křížovým výslechem, pane Masone.“

„Jak víte, že to byly tytéž tablety?“ zeptal se Mason. „Protože jsem je analyzoval.“

„Vy jste je analyzoval osobně?“

„Analýza byla provedena pod mým dohledem a v mé přítomnosti.“

„Co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že to jsou tablety, které jsem předepsal. Obsahovaly shodný poměr sody, fenobarbitalu a kyseliny acetylsalicylové.“

„Kde jste ty pilulky našel?“ zeptal se Mason.

„V nádobě na odpadky, která byla v místnosti, aby se do ní odhazovaly použité bandáže, smotky vaty a další věci, které se vyhazovaly, když pacientka byla ošetřována. Jinými slovy věci, které se používaly při léčbě.“

„Kdy byly ty pilulky či tablety nalezeny?“

„Byly nalezeny —“

„Okamžik,“ přerušil ho Mason. „Dříve než tuto otázku zodpovíte, dovolte, abych vám položil ještě jednu jinou. Nalezl jste je vy sám?“

„Ano, pane. Přesně tak, nalezl. Navrhl jsem, aby se v místnosti všechno prohledalo. Upřímně řečeno hledal jsem —“

„Nesejde na tom, co jste hledal,“ řekl Mason. „Čistě odpovězte na otázku, pane doktore. Vyznáte se ve věcech lip, než abyste dával informace jen tak z pilnosti. Dřív už jste u soudu svědčil. Jednoduše se ptám, zda jste je našel osobně.“

„Ano, pane. Osobně jsem prošel obsah oné nádoby na odpadky a našel jednu tabletu, pak další dvě.“

„Co jste dělal potom?“

„Dal jsem je do nádobky, upozornil policii a byly provedeny určité testy.“

„Můžete ty testy popsat?“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti, okamžik,“ vyletěl Hamilton Burger, „toto není náležitý křížový výslech. Při výslechu jsem se svědka ptal, zda a kdy tyto tablety či pilulky znovu viděl. Nemám námitek, pokud jde o svědkovu výpověď při křížovém výslechu, týkající se jakéhokoliv testu, který byl proveden proto, aby se tablety identifikovaly. Namítám však proti jakémukoliv jinému záměru.“

„Cožpak test nebyl proveden za účelem, aby se pilulky identifikovaly?“ zeptal se soudce Howison.

„Nikoliv nezbytně, Vaše Ctihodnosti.“

„Nuže, mám dojem, že námitka je na místě, jestliže z otázky vyplývá předpoklad, že testy byly provedeny za nějakým jiným účelem, s nímž byl svědek obeznámen. Nicméně nevidím —“

„Vše se v pravý čas vysvětlí,“ řekl Hamilton Burger. „Rád bych však využil privilegia vést vlastní případ vlastním způsobem, Vaše Ctihodnosti.“

„V pořádku. Svědek chápe, že otázka se omezuje na testy, které byly provedeny proto, aby se tablety identifikovaly.“

„Testy jsem prováděl já, policejní chemik a konzultující lékárník z jedné lékárny za přítomnosti dvou policejních úředníků.

Testy nesporně prokázaly, že to jsou tablety, které jsem předepsal. Byly to tytéž tři tablety, které jsem tam nechal, aby je dali paní Bainové, až se po šesté ráno vzbudí. Není v tom nic sporného. Jak ale došlo k záměně —“

„Okamžik, pane doktore,“ pokáral ho Mason ostře. „Neustále se pokoušíte do případu vkládat své domněnky a argumenty. Omezte se prosím na zodpovídání otázek a vyjadřujte se zdrženlivě.“

„Prosím,“ odsekl doktor Keener. „Nemůže být pochyb, že to tytéž tablety byly.“

„Jinak řečeno, měly identické složení jako ty, které jste předepsal?“

„Přesně tak.“

„Jen tak mimochodem, odlišujete výraz pilulka od výrazu tableta?“

„Obecně řečeno, jak jsme hovořili v neodborných termínech, tak ne. Obvykle dávám přednost tomu nazývat pilulkou lék ve tvaru kuličky, po povrchu potažený, tableta je lisovaná, spíše plochá substance. Nicméně při běžném hovoru oba termíny zaměňuji.“

„Odborně to ale bylo co?“

„Odborně to byly tablety. Šlo o směs, která byla namíchána a pak slisována do malých tablet podobných bonbónům.“

„Jak dlouho jste léčil nervové potíže své pacientky?“

„Od oné nehody — od zranění.“

„A používal jste různé utišující prostředky?“

„Načas, dokud bolest nepolevila, jsem ordinoval podkožní injekce a potom, protože jsem měl co dělat s nervovým stavem, který hrozil přerůst v chronický, jsem zkusil nasadit léčbu, která by zklidňovala a neobsahovala přitom medikamenty, které by snad mohly vést k návyku.“

„Takže vaše léčení sodou, kyselinou acetylsalicylovou a fenobarbitalem tvořilo součást průběžné léčby?“

„Ano, na nějaký čas jsem je nasadil.“

„Na jak dlouho?“

„V tomto určitém složení asi týden.“

„A u pacientky to zabralo?“

„Přesně tak, jak se dalo čekat. Samozřejmě jsem považoval za nezbytné dávkování snižovat. Koneckonců pacient nemůže očekávat, že bude svou nervozitu zvládat neustále pouze s pomocí léků. Pacient musí spolupracovat. Musí se přizpůsobit okolnostem. Proto jsem dávkování neustále snižoval, a samozřejmě si pacientka zároveň pěstovala jistou nezávislost na lécích, i když z laického hlediska výsledky nebyly zcela uspokojivé. Jako její ošetřující lékař jsem situaci bedlivě sledoval a měl jsem za to, že pokrok byl takový, jaký bylo možno očekávat.“

„Předpokládám,“ poznamenal Mason, „že jste ty pilulky nevyráběl třikrát denně. Pilulky se dělaly ve větším množství.“

„Aha, už vím, kam míříte,“ řekl doktor Keener s náznakem tak trochu nepříjemného úsměvu. „Nicméně zdůrazňuji, že jsem velice dbal na to, abych tam pokaždé nenechal nikdy více než tři tablety, proto tamty tři musely nutně být ty, které jsem tam zanechal v ten večer při svém odchodu. Předtím jsem pacientce dal tři podobné pilulky či tablety, jež jsem jí podal osobně.“

„Děkuji vám za vaše závěry, pane doktore,“ řekl Mason. „Ale víte jen to, že tyto tablety měly identický obsah léčiv jako ty, co jste předepsal. Nevíte, zda to byly ony tři tablety, které jste jí tam tu noc nechal, nebo den předtím, nebo týden předtím, viďte?“

„Vím to naprosto bezpečně.“

„Jak?“

„Vím to, nalezl jsem je v nádobě na odpadky a ta se vyprazdňovala —“

„Jak víte, že se vyprazdňovala?“

„Ošetřovatelka hlásila, že je prázdná. Podle mých příkazů.“

„Sám jste ji nevysypával?“

„Ne.“

„Pak se pokoušíte svědčit na podkladě svědectví z druhé ruky. Dobře to víte. Ptám se vás na to, co víte sám. Pokud se vás dotýká, mohly to být tablety, které jste tam pro pacientku zanechal předchozího rána, nebo den předtím, případně ještě dříve.“

„Nu, pacientka by mi byla pověděla, kdyby lék nedostala a ošetřovatelka by hlásila —“

„Ptám se vás na to, co víte vy sám, pane doktore. Nevkládejme do výpovědí nic, co je v dané situaci řekněme pravděpodobné, ale jen to, co se zakládá na vašich znalostech. Je nějaký způsob, jak *určit* čistě podle chemického složení, že ony tablety byly tytéž tablety, které jste tam tehdy zanechal?“

„Podle chemického složení nikoliv. Nicméně jsou jiné skutečnosti, které —“

„Myslím, že jsem zdůraznil, pane svědku, že nyní o těchto záležitostí hlouběji nepůjdeme,“ přerušil ho rázně Hamilton Burger. „Otázka, kterou jste dostal, se výlučně týká chemického složení pilulek či tablet a místa a času, kde byly nalezeny.“

„Prosím,“ stáhl se doktor Keener. .

„Chci si jen ujasnit,“ řekl Mason, „zda řekněme po čtyři poslední dny jste pacientce ordinoval stejný lék?“

„Posledních pět dní před smrtí jsem jí podával tytéž léky. Předtím bylo dávkování o něco silnější. Dále chci uvést, že jelikož jsem se obával, že by se u pacientky mohly vyvinout sebevražedné sklony, dbal jsem velice na to, aby nikde nezůstávaly tablety nebo pilulky navíc, z nichž by si pacientka mohla nashromáždit smrtelnou dávku. Odpovídám tím plně na vaši otázku, pane Masone?“

„Odpovídáte znamenitě, pane doktore,“ ujistil ho Mason. „Moc vám děkuji.“

Soudce Howison pohlédl na Hamiltona Burgera. „Je půl páté, pane Burgere. Máte ještě nějakého svědka, jehož výpověď byste mohl odložit a který —“

„Obávám se, že nikoliv, Vaše Ctihodnosti. Výpověď příštího svědka zabere něco času, a tak myslím, že bychom s ním měli začít, protože očekávám, že jeho křížový výslech také nějakou dobu potrvá.“

„V pořádku pokračujte.“

„Zavolejte Nathana Baina.“

Nathan Bain předstoupil a byl vzat pod přísahu.

Od okamžiku, kdy vstoupil na místo pro svědky, bylo naprosto zřejmé, že je to úplně jiný Nathan Bain, než kterého Mason dostal do tak nepříznivého postavení při přelíčení se Nellií Conwayovou.

Nathan Bain se očividně pečlivě připravil a natolik řečnit na veřejnosti uměl, aby situace plně využil.

Hamilton Burger povstal a zaujal postoj vzbuzující dojem neokázalé důstojnosti a poctivé upřímnosti.

„Pane Baine,“ začal, „jste manžel zesnulé Elizabeth Bainové?“

„Ano, pane.“

„A podle poslední vůle, která byla předložena k ověření, nemáte z jejího majetku nic zdědit?“

„Ne, pane. Ani cent.“

„Slyšel jste svědkyni Nellii Conwayovou, jak uvedla, že jste jí dal jisté léky, aby je podala vaší ženě?“

„Ano, pane.“

„Mohl byste laskavě mně a porotě říci co nejotevřeněji, jak tato okolnost s celou záležitostí souvisí?“

Nathan Bain se zhluboka nadechl a obrátil se čelem k porotě.

„Dostal jsem se,“ řekl Nathan Bain, „jedině vlastní neprozíravostí do velice svízelné a politováníhodné situace. Nesmírně toho lituji, ale přeji si uvést fakta —“

„Dejte se do toho a uveďte je,“ přerušil ho Mason. „Namítám, Vaše Ctihodnosti, proti tomu, aby tento muž hovořil k porotě. Ať se drží faktů a odpovídá na otázky.“

„Pokračujte a *uveďte* fakta,“ řekl Hamilton Burger se zábleskem úsměvu.

Nathan Bain se zatvářil jako člověk, který odhaluje hruď před svými katany. Hlasem prosáklým lítostí a pokorou spustil: „Posledních pár měsíců nebyly vztahy mezi mnou a mou paní právě nejlepší. Dal jsem Nellii Conwayové čtyři tablety a požádal ji, aby je dala mé manželce, aniž by o tom lékař nebo kdokoliv jiný věděl.“

„Jakého druhu tablety byly?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ty tablety,“ pokračoval Nathan Bain, „byly čtyři. Dvě z nich pětigránové aspiriny, dvě barbituráty.“

Hamilton Burger, advokátský veterán a soudní stratég, dokázal do svého hlasu vložit právě tu správnou porci zaujetí a soucitu, která napovídala, nakolik se mu příčí podrobovat Nathana Baina této těžké zkoušce, avšak v zájmu spravedlnosti není vyhnutí.

„Povězte prosím porotě příčinu nesrovnalostí mezi vámi a vaší paní v době její smrti.“

Nathan Bain se znovu obrátil k porotcům a pohlédl jim přímo do očí, pak sklopil pohled a ostýchavě a pokorně řekl: „Byl jsem své ženě nevěrný. Zpronevěřil jsem se manželským slibům a ona se o mé nevěře dověděla.“

„Byla to jediná příčina?“ zeptal se Hamilton Burger. „Jeden druhému jsme se odcizili,“ připustil Nathan Bain, pozvedl opět pohled k porotě a v návalu upřímnosti, jako by obnažoval samotné nitro své duše, pronesl: „Kdyby k tomu nebylo došlo, nebyl bych hledal porozumění jinde, ale…“

Odmlčel se, předvedl gesto vyjadřující marnost všeho a znovu sklopil oči.

„Chápejte, že se mi stejně jako vám příčí tuto záležitost rozebírat,“ řekl Hamilton Burger, „ale domnívám se, že je nezbytné, aby porota získala úplný přehled o situaci. Proč jste chtěl, aby vaše žena vzala tak silnou dávku barbiturátů?“

Nathan Bain upíral pohled na podlahu. „Má paní zachytila jisté dopisy. Určitý důkaz mé nevěry. Měla v plánu podat žádost o rozvod. Nechtěl jsem, aby k tomu došlo. Miloval jsem ji. Můj poměr byl čistě jednou z věcí, jimž člověk nevěnuje zvláštní pozornost a pouští se do nich bez rozmyslu, když se vyskytne pokušení, aniž by pořádně uvážil strašné důsledky, které z toho musí nevyhnutelně vyplynout. Nechtěl jsem, aby moje žena dosáhla rozvodu.“

„Proč jste zařídil, aby dostala ty pilulky?“

„Nedovolila, abych chodil k ní do pokoje, i když dveře zůstávaly vždycky nezamčené. Ošetřovatelky tam nebyly nepřetržitě. Když spala, ošetřovatelky si mohly sejít do kuchyně a dát si horké mléko nebo kávu nebo tak něco. Potřeboval jsem příležitost, abych se mohl dostat do pokoje, prohledat ho a najít ty dopisy.“

„Nemohl jste to provést, aniž byste ji omámil?“

„Po nehodě byla velice nervózní a neklidná. Měla chudák poraněnou páteř a předpokládám, že zranění hluboce zasáhlo celkový nervový systém. Navíc tu ještě hrálo roli, že o svých zraněních věděla, a myslím, že ke konci měla tušení, že snad nikdy nebude schopná znovu chodit. Spala velmi nepokojně a při sebemenším hluku se budila. Věděl jsem, že kdyby mé v pokoji objevila, jak se snažím dostat ty listiny, mělo by to katastrofální následky. Dokonce i jen má přítomnost v pokoji byl ji podráždila a doktor Keener mne upozornil, abych ji nerozčiloval. Jasně mi řekl, abych do pokoje nechodil.“

„Jak dlouho tato situace trvala?“

„Ode dne, kdy se vrátila domů z nemocnice.“

„Co se stalo večer šestnáctého?“

„Večer šestnáctého ta dávka barbiturátů spolu s fenobarbitalem, který předepsal doktor Keener, přivodila mé ženě hluboký a klidný spánek. Byla omámena tak, že téměř nevnímala. Počkal jsem, dokud jak hospodyně Imogene Rickerová, tak ošetřovatelka Nellie Conwayová neodešly z pokoje. Byly dole v kuchyni, popíjely kávu a povídaly si. Měl jsem jistotu, že tam pár minut zůstanou, protože moje paní spala tu noc velice hluboce a ony věděly, že z nějakého důvodu tvrdě a pokojně spí. Tak jsem vešel do pokoje a po pětiminutovém hledání jsem dopisy našel a vzal si je zpátky.“

Nathan Bain se zacivěl na své boty, zhluboka se nadechl a důkladně si povzdechl. Zaujal postoj člověka, který se co nejpřísněji sám odsuzuje, který však si nakonec uvědomuje, že jednal pouze v mezích lidských poklesků a nedokonalostí, jež jsou vlastní každému člověku. Byl to dokonalý herecký výstup.

V soudní síni by bylo možné zaslechnout padající špendlík.

Hamilton Burger dokázal vzbudit dojem, že respektuje další projev hlubokého žalu. „Poté, co jste znovu získal ty listiny, co jste s nimi udělal, pane Baine?“

„Zařídil jsem, aby se dopisy vrátily ženě, která je napsala, aby je mohla zničit,“ odpověděl Bain.

„Tuším, že jste se bezprostředně po smrti své ženy vydal do New Orleansu?“

Soudce Howison pohlédl na Masona a podotkl: „Námitka samozřejmě obvykle přísluší protivné straně, ale mám dojem, že záležitost tohoto druhu je naprosto podružná.“

„Nemyslím,“ řekl Hamilton Burger s těžkopádnou, rozvážnou důstojností. „Chci, aby si porota udělala celkový obraz. Chceme vyložit všechny karty na stůl. Ty dobré i ty špatné. Přejeme si, aby porotci nahlédli do samého nitra domu tohoto muže. Přejeme si, aby nahlédli do jeho mysli, do jeho duše —“

Mason ho suše přerušil. „Jedním z důvodů, proč jsem Vaše Ctihodnosti, nic nenamítal, je, že jsem věděl, že Hamilton Burger má celou tuto dojemnou řeč přichystanou a nechtěl jsem ho o ni připravit.“

Soudní síní zašumělo mírné veselí. Sám soudce Howison se neubránil úsměvu a Burger se zaškaredil, protože si uvědomil, jak toto uvolnění podkopalo dojem, který se snažil vyvolat.

Stáhl se a se střízlivou, neokázalou důstojností prohlásil: „Jestliže se mnou soud a obhajoba budou mít strpení, myslím, že je budu moci přesvědčit o upřímnosti tohoto muže, o jeho lítosti a o jeho zármutku.“

Burger se bez okolků otočil k Nathanu Bainovi s otázkou: „Proč jste jel do New Orleansu, pane Baine?“

„Jel jsem tam,“ odpověděl Bain, „protože tam žila žena, která vstoupila do mého života, a já jí chtěl osobně říct, že už ji nechci nikdy více vidět a že vše mezi námi bylo výsledkem bezmyšlenkovité náhody a že jsem psychicky v koncích.“

Bainova slova a vystupování působily přesvědčivě. Zkušený řečník by si byl všiml, nakolik za to vděčí pečlivě nastudovaným trikům v přednesu a náhražkovité výmluvnosti vybavené rekvizitami. Průměrný posluchač však slyšel pouze ovdovělého manžela, který je nucen se pod nátlakem okolností před veřejností zpovídat ze svých špatností, který ale dělá co může, aby pod přísným povrchem spartánské sebekontroly ukryl zlomené srdce.

„Dále,“ pokračoval Hamilton Burger, „jste hovořil o odškodnění, které jste dal Nellii Conwayové, a byla zde o jakémsi odškodnění už řeč. Mohl byste nám popsat a vysvětlit, o co vlastně šlo?“

„Z mé strany,“ řekl Nathan Bain, „to byl pokus napravit jisté bez— , praví.“

„Povězte nám o tom, prosím.“

„Způsobil jsem, že Nellie Conwayová byla zadržena pro krádež. Nyní si uvědomuji, že jsem jednal nejen impulzivně, ale rovněž nerozvážně. Zastupoval ji pan Perry Mason, advokát, který teď obhajuje Victorii Braxtonovou, a pan Mason mám dojem dosáhl toho, že jsem v soudní síni sehrál poněkud politováníhodnou úlohu. A to z důvodu, že jsem plně nedomýšlel dosah dané situace. Obávám se, že jsem se nechal strhnout k ukvapenému jednání — k nesmírně ukvapenému.“

„Co jste tedy přesně udělal?“

„Obrátil jsem se na policii a na její radu jsem si najal soukromého detektiva. V domě se ztrácely věci a měl jsem důvodné podezření, či spíše jsem se domníval, že mám, podezírat Nellii Conwayovou. Vzal jsem šperkovnici své ženy ze stolu, kam jsme ji zamykali, a nechal ji volně ležet. Dal jsem do ní umělou bižuterii a udělal si soupis šperků. Povrch skříňky jsem poprášil fluorescenčním práškem.“

„Laskavě nám to tedy popište, pane Baine.“

„Nu, byl to prášek, který jsem dostal od soukromého detektiva, jehož jsem si najal. Mám za to, že ho soukromí detektivové všeobecně hojně používají, aby chytili drobné zloděje, hlavně v případech vloupání do šaten a krádeží ve školách.“

„Můžete nám ten prášek popsat?“

„Je to ve skutečnosti… tedy má spíš neutrální odstín, a když jej dáte na nějaký předmět, jako třeba na zmíněnou šperkovnici potaženou kůží, která patřila mé ženě, je prakticky neviditelný. Má takovou vlastnost, že přilne k prstům. Tato přilnavost je pozoruhodná, avšak při dotyku člověk nemá pocit, že je ulepený.“

„Popisoval jste ho jako fluorescenční prášek.“

„Ano. Když se ten prášek ozáří ultrafialovým světlem, vydává velice jasné záření, tedy světélkuje.“

„Rád bych, jestli je to možné, abyste porotě pověděl něco víc o případu s Nellii Conwayovou. Jinými slovy, chci, aby bylo zřejmé, proč jste jí zaplatil onu částku.“

„Protože ji nespravedlivě uvěznili.“

„Jste nyní přesvědčen o tom, že šlo o nespravedlivé uvěznění?“

„Když se mnou pan Mason skončil,“ řekl Nathan Bain s pokřiveným úsměvem, „nemyslím, že by se našel někdo, kdo by o tom pochyboval, mne nevyjímaje.“

Několik porotců se soucitně usmálo.

„Jen tak mimochodem kolik jste jí zaplatil?“

„Dva tisíce dolarů pro její potřebu a pět set dolarů na honorář pro advokáta.“

„Pokračujte prosím a popište laskavě o něco podrobněji její zatčení.“

„Nu, poprášili jsme tu šperkovnici fluorescenčním práškem.“

„Mám tomu rozumět tak, že jste prášek nedali nikam jinam?“

„Ne, pane. Pouze na šperkovnici.“

„A co se stalo?“

„Tedy vždy po nějaké době jsme s detektivem obsah šperkovnice prohlédli a porovnali ho s inventářem. Nechybělo nic až do doby krátce poté, co nastoupila službu Nellie Conwayová. Potom scházel diamantový přívěsek. Tím chci říct, umělý diamantový přívěsek, imitace. Udělali jsme pokus a zhasli běžné světlo a rozsvítili ultrafialové. Špičky prstů Nellie Conwayové jiskřivě zářily. Byl to nepřímý důkaz a my se jím dali strhnout k závěrům, k závěrům mylným, přirozeně, jak pan Mason tak zdatně ozřejmil.“

„Jak tento případ probíhal dál?“

„V tuším rekordním čase byla Nellie Conwayová shledána nevinnou.“

„Porotou?“

„Ano, pane.“

„A nyní,“ pokračoval Hamilton Burger, „pokud jde o ony tři tablety, které se podle svědecké výpovědi doktora Keenera našly v nádobě na odpadky. Byl jste u toho, když se nádoba prohledávala?“

„Byl. Ano, pane.“

„A co se s těmi tabletami stalo?“

„No, prohlédli je a dali do krabičky a… tedy, když se začalo jevit, že se vší pravděpodobností musela záměnu provést obžalovaná v dnešním přelíčení, nadhodil jsem před policejními úředníky, že jsem něco o přelíčení proti Nellii Conwayové před obžalovanou vyprávěl a obžalovaná chtěla tu šperkovnici vidět. Tak jsem otevřel stůl, šperkovnici vyndal a nechal obžalovanou, aby si ji prohlédla.“

„Dělala s ní něco?“

„Ano, vzala ji do rukou.“

„Sahal na ni ještě někdo jiný?“

„Ne, pane. V tu dobu ji zavolal bratr obžalované, který byl nahoře, a ona mi šperkovnici vrátila. Ve spěchu jsem ji položil na stůl a následoval ji nahoru.“

„Později jste o tom policii pověděl?“

„Ano. Řekl jsem jim, že snad něco fluorescenčního prášku, který ještě ulpíval na šperkovnici, by mohlo… tedy, navrhl jsem policejním úředníkům, že by nemuselo být na škodu prohlédnout ty tablety či pilulky pod ultrafialovým světlem.“

„Provedli to za vaší přítomnosti?“

„Ano, pane.“

„A s jakým výsledkem?“

„Objevilo se velice slabé, avšak neklamné záření.“

Soudní síň naplnilo překvapené oddechování návštěvníků a potom bzukot šepotu.

A právě v tento okamžik si Hamilton Burger očividně uvědomil, jak čas kvapí, čemuž doposud nevěnoval pozornost. Pohlédl s obavami na hodiny na zdi soudní síně a řekl: „Vaše Ctihodnosti, zjišťuji, že jsem přetáhl dobu pro odročení asi o deset minut.“

„To jste přetáhl,“ kývl soudce Howison a jeho hlas otevřeně naznačoval, že jeho samotného tato dramatická fáze svědecké výpovědi zaujala natolik, že si nevšiml, kolik času uběhlo.

„Je mi líto,“ poznamenal jen Hamilton Burger.

Soudce Howison řekl: „Zdá se, že výslech a křížový výslech tohoto svědka zaberou značný čas, a nyní již uplynula obvyklá hodina pro odpolední odročení. Přelíčení se tedy odročuje do zítřka do deseti hodin dopoledne. Porotcům se připomíná, aby po tuto dobu o případu nehovořili jak mezi sebou, tak s kýmkoliv jiným, aniž by rovněž připustili, aby se o něm hovořilo v jejich přítomnosti. Porotci si nebudou utvářet či vyslovovat jakýkoliv názor, pokud jde o vinu či nevinu obžalované, dokud se s celým případem neseznámí. Obžalovaná zůstává ve vazbě. Soudní přelíčení se odročuje do zítřka do deseti hodin.“

Soudce Howison se zvedl ze soudcovské lavice a okamžitě se soudní síní rozlehl halas hovoru.

Mason se obrátil k Victorii Braxtonové. „Dotýkala jste se té skříňky na šperky?“

„Ano. Byla jsem zvědavá. Ptala jsem se ho na to. Vzal mě dolů a otevřel psací stůl. Když jsme odcházeli zpátky nahoru, nechal ji ležet na stole. Ale jestli jsem jediná, kdo ji bral v tu chvíli do rukou, pak ostatní to udělali později.“

„Kteří ostatní?“

„No přeci Jim a Georgiana.“

„Viděla jste je, jak na ni sahali?“

„Ne, ale šli dolů. A když pak Georgiana přišla nahoru, ptala se mě, proč je tam ta Elizabethina šperkovnice tak na ráně — takže

když ji viděli, museli na ni sahat. Georgiana je nepřekonatelně zvědavá.“

„A Nathan Bain na ni sahal, když vám ji podával, že ano?“

„No ano. Nepřemýšlela jsem o tom.“

„A kdo ji dal zpátky do stolu? On?“

„Hospodyně nejspíš.“

„Stará dobrá historie,“ řekl Mason, „každý ji měl v rukou. Ovšem tím, že se k tomuto bodu dospělo zrovna před odročením, vyvolal okresní prokurátor dojem, že prokázal vaši vinu.

S těmihle fluorescenčními prášky to vyjde vždycky nastejno. Celá záležitost vyhlíží tak dramaticky, světélkující špičky prstů tak odsouzeníhodné, že kdekdo ztrácí soudnost.

Hele, nemohl Nathan Bain otevřít dveře ložnice své ženy, sebrat z talířku tablety a podstrčit tam ten jed?“

„Ne., neřekla bych, aspoň ne, co já tam byla.“

„Byly blízko dveří?“

„Ano. Kdyby byl dveře otevřel a nakoukl, mohl by to provést, to ale neudělal. Nemohl je vyměnit, když je měla u sebe Nellie Conwayová a nosila je v krabičce sem a tam?“

„To nechte na mně,“ přerušil ji Mason. „Na tuhle fází případu se chystám při křížovém výslechu. Teď se ptám, jestli mohl záměnu provést potom, co Nellie Conwayová položila ty tablety na talířek a nechala vás tam s nimi.“

„Ne. Nebylo by to možné.“

„A v kolik hodin jste manipulovala s tou šperkovnicí, když se vám dostal na prsty ten prášek?“

„Krátce před třetí ráno. Na letišti jsme přistáli v jednu pětačtyřicet, když jsme dorazili domů, muselo být půl třetí.“

„A kolem třetí jste se šli podívat na Elizabeth?“

„Ano.“

„Všichni tři?“

„Ano.“

„Ať na vás nic nepoznají,“ varoval Mason, když se zástupce šerifa dotkl její paže.

„Žádné strachy,“ odpověděla a následovala policistu k východu pro vězně.

Jim Braxton se ženou čekali na Masona hned u přepážky, která oddělovala prostor pro právní zástupce a soudní úředníky od zbytku soudní síně, a popadli advokáta každý z jedné strany za paži.

Hovor začala samozřejmě Georgiana.

„Ten špinavý pokrytec,“ ulevila si. „Dřepí si tady jako hotové neviňátko a nejhorší na tom je, že mu na to kdekdo skočí. Přesně tohle jsem vám o něm říkala, pane Masone, ten… rošťák, ten odporný tlusťoch! Je to pěkný lump!“

„Jen klid!“ doporučil Mason. „Nic z toho nebudeme mít, když se budeme s tímhle rozčilovat.“

„Klidně si kecne a zkouší se z toho vylhat. Upekl si to s touhletou Nellii Conwayovou a společně povykládají porotě příběh jak hrom a udělají všechno, aby to vypadalo, že Vicki musela být jediná, kdo jí podal otrávený lék. Pane Masone, už jste se do něčeho pustil, nemůžete ho nechat jen tak uklouznout.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ odpověděl Mason.

„Všichni víme, kdo zavraždil Elizabeth. Byl to Nathan Bain a společně s tou Conwayovou splichtili historku, která se bude výtečně vyjímat v tisku a ukolébá podezíravé porotce. Známe skutečného Nathana Baina, pane Masone, a vůbec není takovýhle. Je to vyložené úskočné, sobecké, prohnané individuum — je neuvěřitelně prohnaný — ale je obratný pozér a mluví s lidmi způsobem, že jim připadá, jako by před nimi odhaloval přímo svou duši, jako by jim zrovna dával nahlédnout do svých nejniternějších myšlenek. Ve skutečnosti jsou jeho nejniternější myšlenky tak černé jako… jako… jako kalamář plný inkoustu.“

„Už jsem s ním jednou pořádně zatočil,“ podotkl Mason. „Třeba se mi to podaří znovu, ale tentokrát se jó pečlivě připravil.“

„Hm,“ řekla. „Taky je tu možnost, že je sehraný s okresním prokurátorem. Předvádějí společně výtečné představení.“

„Opravdu?“ poznamenal Mason.

„Nemohl jste namítat proti něčemu, co tam vykládal?“ vložil se plaše Jim.

„Jistěže ano,“ řekl Mason. „Chtěl jsem ale, aby to bylo v zápisu. Čím víc toho namluví, tím mi dává větší prostor pro křížový výslech. Čím víc bych se ho snažil usměrnit, tím by nás porotci víc podezřívali, že se obáváme, aby se nedověděli nějaká fakta.“

„Nesázejte tolik na křížový výslech,“ řekla Georgiana. „Nachystal se na něj. Spolu s okresním prokurátorem ten výstup nacvičili, div je z toho neklepla pepka. Vrána vránu hledá — teda chci říct vrána k vráně sedá. Pěkný párek komiků, který to rozjížděj. Kdybyste jen poznal Nathana, jaký *ve skutečnosti je*, a pak ho viděl, jak to koulí na místě pro svědky, docenil byste, co jsem vám pověděla.“

„Snad,“ řekl Mason přesvědčivě, „najdeme cestu, jak by mohla porota poznat, jaký je ve skutečnosti.“

KAPITOLA 18

Při půlnoční poradě s Paulem Drakem a Dellou Streetovou Mason neúnavně rázoval po své kanceláři.

„Zatracený Burger," ulevil si. „Má nějaký trhák, který chystá vybalit."

„Ten fluorescenční prášek? Mohlo by to být tohle?" vyptával se Paul Drake.

„Ne. Ve skutečnosti to zdaleka tolik nedokazuje, jak se snažej, aby to vypadalo. Kdokoliv v domě se mohl kazety dotknout. Nathan Bain viděl obžalovanou, jak na ni sahala, ale… ta zpropadená hospodyně, Paule, co by tak šlo o ní vyšťourat?"

„Jen to, co už jsme zjistili, Perry. Je dost uzavřená a nemá žádné důvěrné přátele. Zřejmě byla oddána Bainově první ženě a právě tak Elizabeth. Jaký má vztah k Nathanovi, je otázka."

„Kdyby měla dojem, že Nathan otrávil Elizabeth?"

„Nemá ho, Perry. Je naprosto přesvědčená, že to udělala Vicki Braxtonová. Říká, že Vicki je pěkně prohnaná, a ví o dalších důkazech. Je si jistá, že to Vicki navlékla, aby Elizabeth udělala závěť, a pak, když ji Elizabeth začala podezřívat a odmítla závěť dokončit, Vicki ji otrávila."

Mason se nad tím zamyslil a pak se zeptal: „Kdyby se dala přimět, aby uvěřila, že Nathan otrávil Elizabeth a pak že snad otrávil i svou první ženu Martu, nemyslíš, že by třeba potom prozradila něco, co by nám pomohlo?"

„Těžko říct. Zařídil jsem, aby se jedna z nejšikovnějších ženských, co zaměstnávám, s ní náhodně seznámila a přiměla ji jak jen to půjde k řeči. Přirozeně jsme se na Martinu smrt nevyptávali. Hospodyně říká, že doktor Nellii ty tři pilulky dal. Nellie je měla ve škatulce. Viděla je na kuchyňském stole, když spolu s Nellii pily před půlnocí kávu, a ví, že to byly tytéž pilulky. Tvrdí, že tohle může Hamilton Burger prokázat. A musela je prý

zaměnit Nellie nebo Vicki. Policie má nesporný důkaz. A samozřejmě říká, že Nellie nemá žádný motiv.“

Mason pochodoval sem a tam. „Jak můžeme vědět, že nemá motiv? Tohleto tvrdí jedině hospodyně.“

„Nemůžem na žádný motiv přijít, Perry. Vicki ovšem měla motiv jaksepatří.“

„Nellie taky měla postačující důvod, aby jí podala ty tři uspávací prášky.“

„Jistě — prachy.“

„Proč by ji tedy objemnější balík nemohl popohnat, aby jí ten jed dala? Tři tablety navíc kromě těch, co o nich vypovídala, to by byl mistrovský tah. Panebože, Paule, máme všecky kamínky do skládačky. Bain dal Nellii peníze, aby jí podala prášky pro spaní. Oba to doznali. Pak jí dal ještě víc peněz a někdo zaměnil tablety od doktora za ty s jedem. Nellie i Nathan Bain věděli, že kdyby jí dal nějak moc peněz, šlo by se po tom. Proto místo aby s tím dělal tajnosti, provedl nám to rovnou před nosem.

Nechal Nellii zavřít na základě obvinění, pro které neměl postačující důkaz. Nellie se předem se mnou spojila, takže věděla, že ji z toho poběžím vytáhnout. Nellii pak osvobodili, Bain jí zacvakal hromadu prachů a šoupl ji zpátky do pokoje, kde měla ty tři poslední tablety pro Elizabeth.“

„Hrome, Perry,“ řekl Drake, „když se na to člověk koukne z tohohle konce, tak to do sebe zapadá jedna radost.“

„Jasně že jo, Paule. To jenom v tom ohňostroji se všecky spojitosti matou a překrývají.“

„Stačí hezky vyloupnout holá fakta jako teď, Perry, a můžeš to začít hustit do poroty — jestli se ovšem Burger nevytasí s něčím novým. Pořádně mi vlastně nikdy nedošlo, jak jsou ta holá fakta zapeklitá. Vyhlížejí neškodně, jenom když se předem takhle pěkně načinčají. Nellie a Bain mohli celý výstup sehrát s fluorescenčním práškem a se vším všudy.

Když pak vyrukovals s tím, že fluorescenční prášek na tabletách a na prstech Vicki Braxtonové je po čertech nepřímý důkaz — a Bain že to ještě záměrně narafičil. A využít případ s Nellií jako vějičku… kruci, Perry, máš sichr pravdu.“

Mason stále ještě chodil sem a tam. „Jediná věc, kterou si můžu být jist je, že Hamilton Burger nechal dveře dokořán.“

„Co tím chceš říct?“

„Otevírá dveře tak, abych mohl začít s křížovým výslechem Nathana Baina ohledně smrti jeho první ženy, aniž by se tím Burger dostal do postavení, kdy by musel začít pořvávat, že je to nedůležité, nerozhodné a zcela pro věc nepodstatné. A protože se sám při svém výslechu nedotkl ničeho, co by s ní mělo co dělat, nemohu s tím při křížovém výslechu ven.“

„Neučinils ovšem,“ podotkl Drake, „žádné kroky pro to, aby tělo exhumovali.“

„Proč bych měl? Chystám se to hodit na obžalobu. Popíchnu je, ať to udělají.“

„Za celej svět se v životě nepokusí tělo exhumovat. Kdyby se ukázalo, že umřela na otravu arzénem, přelíčení proti Victorii Braxtonové by bylo v pekle. To vědí.“

„No nic,“ odpověděl Mason. „Necháme tělo odpočívat v hrobě, ale najisto vytáhneme před porotou jejího ducha. Jen jestli dokážu přijít na způsob, jak z toho udělat podstatný a důležitý bod. Řekni mi všecko, cos o ní zjistil, Paule.“

„Pocházela z poměrně zazobané famílie,“ spustil Drake. „Rodiče byli proti jejímu sňatku. Jsou z Východu. To děvče, Marta, očividně mělo jiskru. Byla do Nathana Baina hotový blázen. Jen tak mezi námi, Perry, na Nathana Baina s tím jeho fortelem udělat na lidi dojem a nadáním žvanit a žvanit musely některé ženské dost letět. To se ví, než si začal zakládat sádlo.“

„Vypadá to tak. Pokračuj, Paule. Co dál o Martě?“

„No, Marta byla nezávislá a senzitivní. Měla nějaké vlastní peníze, jen tak docela maličko. Měla je od strýce, byly pod poručnictvím a měla je převzít, až jí bude pětadvacet. Do té doby jí z nich plynul příjem.“

„Kolik to dělalo?“

„Něco přes padesát tisíc.“

„Pokračuj. Co se stalo?“

„Tedy, buď ji Nathan Bain přesvědčil, že její rodiče jdou proti němu, nebo ji to nějak napadlo samotnou. Ať už to bylo jakkoliv, po sňatku došlo k patrnému ochlazení — snažila se být dobrou dcerou na všecky strany, ale dělila se o své peníze s Nathanem Bainem napůl a chtěla, aby to rodiče chápali. Ti dobráci si mysleli, že je to jednoduše jenom výstřelek přecitlivělé, unáhlené dívky a že se z toho dostane a vrátí se domů.“

„Pověz mi něco bližšího o tom padesátitisícovém balíku.“

„Pětadvacet jí bylo sedmnáctého června. Peníze přešly na její jméno. Prvního srpna téhož roku byla po smrti. Nathan Bain shrábl prachy. Nějaký čas byl někdo, pak ho sázky na koně a mizerné investice přivedly na mizinu, a tak si vyčíhl jinou s penězma. Tentokrát pořádnej pakl. Elizabeth Bainová měla přinejmenším půl miliónů a byla naděje, že částka půjde ještě nahoru. Vyšpekuloval si, jak se dostane k jejím penězům, ona ale na to měla jiný názor, a tak umřela. Vězí to v tom, že se nejdřív dopustil několika podrazů a vzbudil v ní podezření, takže ho v té závěti vydědila. Panebože, když si dáš do kupy holá fakta, Bain ti vyjde jako zloduch. Když ho ale vidíš na místě pro svědky, navlečeného do žalu, pokory a pokání, jak je tak zatraceně ve všem všudy taky jenom člověk… Hrome, Perry, vsadím se, že není v porotě jediný, kdo by se v některý moment necítil v Bainově kůži. Říkám ti, Bain je dostal na svou stranu.

Perry, nechci se ti plést do tvých záležitostí, když to nejsou zároveň moje záležitosti, ale nezdá se ti, že s její závětí to nějak nehraje?“

„Co je s ní?“

„No, zesnulá ji vlastnoručně napsala ráno ten den, kdy umřela. Stylizace ale vyznívá poněkud podivně, jako by ji v nejlepším něco nějak vyrušilo. Hospodyně mé agentce řekla, že si myslí, že se Vicki pokoušela mermomocí donutit Elizabeth k sepsání vůle a Elizabeth se vyplašila a odmítla ji dokončit a podepsat.“

„Tohle by museli advokáti Nathana Baina prokázat před soudními znalci,“ podotkl Mason.

„Říkal jsem si, jestli sis všiml že závěť dělá dojem, jako by nebyla dokončená.“

Mason na to odpověděl mlčením.

„Nu,“ řekl Drake, „tak tady to máš, Perry. Mohl bych nechat zašveholit slovíčko dvě do ucha Martiným rodičům…“

Mason zavrtěl hlavou. „To by pak nebylo pro Hamiltona Burgera žádné překvapení a dveře by nechal pěkně zavřené, takže by to nemohl použít při křížovém výslechu. Ne, Paule, půjdu zítra k soudu, a až Hamilton Burger nechá dveře dokořán, abych mohl Nathana Baina podrobit křížovému výslechu, vyjedu s touhle záležitostí. Jakmile to udělám, chci po tobě, abys dostal na drát Martiny rodiče, řekl jim, co se stalo, a měl je k tomu, aby se začali dožadovat exhumace. A nezapomeň, Paule, spusť to v ten moment, jak s tím začnu. Zařiď to tak, aby ses dostal okamžitě k telefonu.“

„Nech to na mně,“ ujistil ho Drake. „Když to dobře sehraješ, snad Baina vyšachuješ z úlohy pokorného, kajícího se hříšníka. Jestli se ti to však nepodaří, Perry, budeš mít porotu proti sobě.“

„To vím,“ souhlasil Mason ponuře. „Neříkáš mi nic nového, Paule.“

KAPITOLA 19

Když se následující den sešel soud, vystupování Hamiltona Burgera nenechávalo nikoho na pochybách, že se chystá k poslednímu úderu.

Jednou dvakrát po straně mrkl na Perryho Masona s úsměškem skrývajícím pocit triumfu.

„Vaše Ctihodnosti," začal, „na místě pro svědky vypovídal Nathan Bain, a tak ho žádám, aby toto místo laskavě znovu zaujal."

Nathan Bain se pohyboval jako slon z porcelánu; připochodoval k místu pro svědky, naaranžoval se na židli a vzhlédl k Hamiltonu Burgerovi pohledem provinilého, avšak oddaného psa — na první pohled člověk, který se v zájmu spravedlnosti odhalil do morku kostí a přeje si, když to bude nutné, podstoupit ještě další oběti.

„Pane Baine, soustřeďte svou pozornost na události, k nimž došlo bezprostředně po smrti vaší paní."

„Ano, pane."

„Byl jste při tom, když policisté prohledávali dům a jeho okolí?"

„Byl. Ano, pane."

„Mohl byste, prosím, vaši rezidenci povšechně popsat?"

„Tedy, dům je dvouposchoďový, vzadu je dvůr a máme tam garáž."

„Jsou na dvoře keře?"

„Kolem rostou, ano. Keře a živý plot."

„Nalezl jste něco při prohledávání dvora nebo byl jste při tom, když něco našla policie?"

„Ano, pane."

„Co?"

„Láhev zabalenou v papíru."

„Byl jste u toho, když policisté papír rozbalili?“

„Ano, byl.“

„A co bylo v papíru?“

„Láhev přelepená nálepkou z honolulského dragstoru s vytištěným slovem ‚arzén‘.“

Perry Mason zaslechl za zády rozruch.

Victoria Braxtonová vyskočila, zalapala po dechu a začala, něco drmolit.

Zástupce šerifa, který ji měl na starosti, k ní hbitě přikročil, vtom se však soudní síní rozlehly nepříčetné výbuchy hysterického křiku, když Victoria Braxtonová dostala záchvat plný smíchu, výkřiků a pláče.

„Omlouvám se,“ řekl Hamilton Burger s úklonou na Perryho Masona. „Zdá se, že vaše klientka je rozčilená. Myslím, Vaše Ctihodnosti, že bychom měli přelíčení přerušit, dokud obžalovaná nebude schopna pokračovat.“

„Soud se přerušuje do jedenácti hodin,“ rozhodl soudce Howison a udeřil kladívkem do stolu. „Je v soudní síni lékař?“

„Je zde doktor Keener.“

„Měl by se nejspíš na obžalovanou podívat,“ navrhl soudce Howison a bleskurychle se stáhl ze soudní síně.

V soudní síni vypukla vřava. Návštěvníci se drali dopředu, zástupci šerifa ve službě se chopili Victorie Braxtonové, fotoreportéři se prali o místo, odkud by si udělali nejlepší snímky, porotci ignorovali pokyn soudu a natahovali krky, aby zahlédli, co se děje.

Uběhlo téměř tři čtvrtě hodiny, než byla nervově otřesená, bílá, třesoucí se Victoria Braxtonová s to vůbec promluvit s Perrym Masonem v místnosti pro svědky, přináležející ke kancelářím soudu.

„Nuže?“ zeptal se Mason mrazivě.

„Nezačněte mě obviňovat nebo zase ztratím nervy,“ řekla. „Měla jsem ten arzén, spoléhala jsem, že mi bude štěstí přát, a projela jsem to. To je všecko.

Je to jednoduché. Koupila jsem ten arzén v Honolulu pro kočku, která nám tam všem otravovala život. Láhev jsem měla ve svém zavazadle. Když jsem se vrátila domů a zjistila, že Elizabeth umřela na otravu arzénem, vzpomněla jsem si najednou, že ji mám, a myslela jsem, že by se to snad mohlo vykládat proti mně. Podepsala jsem v Honolulu formulář o převzetí jedu a… tedy, věděla jsem, že policie bude všude čmuchat, a měla jsem jistotu, že prohlédnou i moje zavazadla. Tak jsem šla nahoru a z okna své ložnice jsem ji hodila do křoví. Někdo mě musel vidět, jinak si neumím představit, proč by to tam prohledávali. No a to je všecko.“

Mason mlčel.

„Je to zlé?“ zeptala se.

„Právnické zázraky nejsou na skladě. Vypadá to natolik zle, aby vás porota odsoudila za kvalifikovanou vraždu a se vší pravděpodobností k trestu smrti.“

„Myslela jsem si to.“

Mason vstal a začal přecházet místností.

„Co uděláme?“ zeptala se. „Můžeme vůbec něco dělat?“

„Mohl bych pravděpodobně dosáhnout, aby se soud na pár dní odročil kvůli vašemu nervovému stavu. Kdybych to ale udělal, zhasla by tím i ta mlhavá jiskřička naděje, kterou máme. Jestli budete mluvit pravdu a budete schopná jít na místo pro svědky a říci ji tam tak, abyste přesvědčila alespoň jednoho z porotců, pak můžeme porotu zviklat. Jedinou naší nadějí je dohnat tenhle soud k závěru tak rychle, aby veřejné mínění nemělo šanci vykrystalizovat v neprodyšné nepřátelství. Cítíte se tak, abyste se mohla vrátit do soudní síně a té záležitosti se postavit?“

„Teď se, hádám, můžu postavit už úplně všemu. Klepu se jako list na podzim, ale už zase pojedu sama za sebe.“

„*Měla* jste mi to předem říct, víte?“

„Kdybych to udělala, nebyl byste můj případ převzal. Jsem dospělá, pane Masone. Už jsem velká holka. Zahazardovala jsem si a projela to. Tak do toho pořád nešťourejte. Odskáču si to jediné já, ne vy.“

„Vraťte se zpátky do soudní síně,“ řekl Mason úsečně. „Vysvětlíte nějak porotě,“ zeptala se, „tu moji hysterii?“

„Jistěže.“

„Kdy?“

„Až dokážu vymyslet vysvětlení, které by váš případ ještě víc nerozvířilo,“ odpověděl Mason.

Náhle se jí v očích objevila naděje. „Myslíte, že to můžete udělat teď— dřív než ten špatný dojem, co jsem udělala, to všecko překryje?“

„Ne,“ řekl Mason. „Nemůžeme začít nic vysvětlovat, dokud si nebudeme moci v porotě získat aspoň jednoho přítele. Pojďte, musíme se tomu postavit.“ Obrátil se a vkráčel do soudní síně, která ho nyní strnule sledovala se soustředěným a zatvrzelým nepřátelstvím. Soudce Howison se usadil na soudcovskou lavici a vyzval soud ke klidu. Přehnaně starostlivý Hamilton Burger se obrátil na Masona. „Je vaše klientka schopna pokračovat?“

„Naprosto!“ odsekl Mason.

„Výborně,“ řekl Hamilton Burger. „Ale mohu vzít v potaz šok, který utrpěla. Obžaloba si přeje pokračovat, je však zapotřebí být humánní. Jestliže tato rozčilená, jako stěna bílá, roztřesená osoba je v tak špatné formě, jak se zdá, my —“

„Není,“ přerušil ho Mason. „Pokračujte v přelíčení a nechte si své sympatie pro svého korunního svědka.“

„Plně vás chápu, a tak vám promíjím vaši špatnou náladu,“ odpověděl Burger s afektovaným úsměvem od ucha k uchu. „Pane

Nathane Baine, zaujal byste své místo na stanovišti pro svědky? A nyní se vás, pane Baine, ptám, zda byste onu láhev poznal, kdybyste ji znovu uviděl?“

„Ano, pane. Na nálepce jsou mé iniciály a rovněž iniciály policistů, kteří prováděli prohlídku.“

„Je to tahle láhev?“

Hamilton Burger mu podal krabici se skleněným víkem, v níž byla menší láhev. „Je to ona.“

„Žádáme, aby byla přijata jako důkaz, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Hamilton Burger.

„Námitka, předmět je nedůležitý, nerozhodný a zcela pro věc nepodstatný,“ zasáhl Mason promptně. „Nebyla prokázána jakákoliv spojitost mezi lahví a obžalovanou a soud nechť si povšimne, že láhev obsahuje bílý prášek. Je nezvratně prokázáno, že jestli byla Elizabeth Bainová otrávena, byla otrávena třemi pětigránovými tabletami.“

„Okamžik,“ ozval se Hamilton Burger. „Jestliže soud dovolí, můžeme spojitost doložit. K tomu účelu by však bylo nezbytné předvolat dva svědky. S ohledem na námitku pana Masona bych teď požádal pana Baina, aby na chvilku odstoupil a udělal místo dvěma svědkům, kteří budou s to osvětlit sporné body v námitce.“

„V tomto případě,“ řekl soudce Howison, „bych navrhoval, abyste předmět předložený k důkazu, který má být identifikován, pouze uvedl, a až skončíte s tímto svědkem, můžete zavolat dalšího.“

To však Burgerově strategii v nejmenší nevyhovovalo a bylo to na něm znát. „Vaše Ctihodnosti,“ oponoval, „jeden ze svědků je z Honolulu a naléhavě se musí vrátit. Kdybych ho tedy mohl v rychlosti předvolat.“

„Co má dosvědčit?“ zeptal se Mason.

Hamilton Burger uvítal příležitost, aby se mohl obrátit na obhájce. „Tento svědek,“ upřesnil, „je zaměstnanec v dragstoru na

Hotel Street v Honolulu. Identifikuje obžalovanou jako ženu, která vstoupila do dragstoru a žádala arzén, aby mohla otrávit kočku, která terorizovala okolí, zabíjela koťata, lovila ptáky a kdekoho obtěžovala. Předloží formulář o převzetí jedu, na kterém se skví datum a podpis obžalované.“

„V nejmenším není zapotřebí svědka předvolávat, všechno připouštíme,“ prohlásil Mason nedbale.

„Připouštíte to?“

„Dobré nebe, ovšem,“ řekl Mason. „Samozřejmě že to připouštíme. Je to pravda.“

„Ach tak,“ na to Burger chytrácky. „Vzhledem k hysterickému záchvatu obžalované —“

„To stačí,“ poznamenal soudce Howison kousavě. „Omezte své poznámky, pane okresní prokurátore. Se zřetelem k postoji obhajoby se bude prohlášení o důkazu, které právě okresní prokurátor učinil, považovat za část provedených důkazů v řízení.“

„A,“ pokračoval Burger, očividně zaražený, „identifikuje láhev a nálepku jako láhev, kterou obžalovaná převzala, a předloží ukázky strojopisu napsané na stroji v dragstoru, které, jak očekáváme, budou ověřeny expertem, prokáží, že tato nálepka —“

„O tom nemůže být pochybností,“ přerušil ho Mason. „Souhlasíme s tím. Připouštíme to.“

„Proto bude toto rovněž považováno za důkaz,“ rozhodl soudce Howison. „Vzhledem k předchozímu vyjádření pana Masona je tímto uspokojivě pokryta námitka obhajoby ve smyslu, že láhev nebyla obžalovanou uvedena do spojitosti?“

„Velmi uspokojivě, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason s uhlazeným úsměvem. „Pouze jsem se chtěl ujistit, co je důkazem. V tuto chvíli bych se chtěl zeptat, zda existuje ještě jiný důkaz, který tuto láhev spojuje s obžalovanou. Jestliže ano, proberme vše nyní a poté připustíme, aby láhev byla přijata jako průkazný materiál.“

„Existuje další důkaz,“ řekl Hamilton Burger.

„Sem s ním.“

„Raději bych jej předložil později.“

„Pak tedy,“ řekl Mason, „znovu namítám, že láhev je předmět nedůležitý, nerozhodný a zcela pro věc nepodstatný. Není zde žádný důkaz uvádějící do spojitosti tento předmět s obžalovanou.“

„Dobrá tedy,“ ustoupil Hamilton Burger. „Na balicím papíru je otisk prstu obžalované tímtéž fluorescenčním práškem, jímž byla poprášena ona šperkovnice. Pod ultrafialovým světlem světélkuje a je patrný a identifikovatelný jako otisk prstu obžalované.“

„Jste si tím jist?“ zeptal se Mason.

„Jsem si tím jist a přímo v soudní síni sedí odborník na otisky prstů, který to může odpřísáhnout.“

„Pak to připouštíme,“ řekl Mason vesele.

Soudce Howison se zakabonil. „Nedomnívám se, že je na místě, aby v tak vážném případě zaujímala obhajoba takový postoj. Myslím, že vás, pane okresní prokurátore, požádám, abyste příslušného svědka předvolal.“

„Samozřejmě,“ souhlasil okresní prokurátor. „Jestli soud dovolí, aby Nathan Bain odstoupil, předvolám seržanta Holcomba.“

„V pořádku,“ rozhodl soudce, „předvoláme seržanta Holcomba, jeho výpověď se omezí výlučně na identifikaci této láhve.“

Nathan Bain odešel z místa pro svědky, kam předstoupil seržant Holcomb poté, co pozvedl pravou ruku a odpřísáhl.

Nemohl odolat, aby na Perryho Masona triumfálně nepohlédl.

Hamilton Burger začal otázkou: „Zde vidíte tuto láhev a ptám se vás, zda jste ji kdy dříve viděl?“

„Ano, pane.“

„Kde?“

„Byla nalezena sedmnáctého září v sídle Nathana Baina, ve křoví na dvoře.“

„Podám vám nyní kus papíru a ptám se vás, co je to za papír?“

„Tohle je papír, do něhož byla zabalena.“

„Podrobil jste tenhle papír nějakému testu?“

„Podrobil. Ano, pane.“

„Co jste na něm nalezl?“

„Našel jsem otisk prostředníku pravé ruky obžalované. Otisk shodou okolností vykazoval slabé stopy fluorescence. Jinak řečeno, ultrafialové světlo prokázalo tytéž nezvratné charakteristické rysy jako u prášků, jímž byla posypána šperkovnice v obývacím pokoji Nathana Baina.“

„Křížový výslech,“ oznámil Hamilton Burger.

„Tento papír byl na vnější straně láhve?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.“

„A na něm se našel otisk?“

„Ano, pane.“

„Ještě jiné otisky?“

„Žádné otisky nebyly takové, aby je bylo možno identifikovat, ale byla tam spousta šmouh, které slabě světélkovaly. Jinými slovy, udělala je ruka, která přišla do styku s fluorescenčním práškem. Byly to ale pouhé šmouhy.“

„A světélkování bylo zcela slabé?“

„Ano, pane.“

„Jak byste to porovnal se zářením, které vydávaly tablety, nalezené v nádobě na odpadky?“

„Tablety světélkovaly mnohem silněji.“

„Našli se nějaké zářící otisky, stopy či šmouhy na láhvi, na nálepce, na vnitřní straně papíru, do něhož byla zabalena, či ve skutečnosti na jakékoliv jednotlivé věci uvnitř papíru?“

„Tedy, nenašly.“

„A kdyby obžalovaná, s postačujícím množstvím fluorescenčního prášku na prstech, aby zanechala šmouhy nebo otisky na papíru, do nějž byla láhev zabalená, papír rozbalila, aby se dostala k láhvi, nebo ji otevřela, aby se dostala k obsahu, nejspíš by tam světélkující stopy byly, že ano?“

„Nejsem připraven toto zodpovědět.“

„Proč? Vypovídáte jako odborník.“

„No… nevím, jestli arzén z láhve vzala. Mohlo k tomu dojít předtím… Nevím, pane Masone. Nemohu na vaši otázku odpovědět. Je zde příliš mnoho nejistých faktorů.“

„Myslel jsem si, že na ni nebudete moci odpovědět,“ řekl Mason přehnaně zdvořile. „Velice vám děkuji, seržante, to je všechno.“

„Pane Baine, můžete prosím znovu předstoupit na místo pro svědky,“ řekl Hamilton Burger. „Nyní, Vaše Ctihodnosti, se vracím k svému návrhu, aby láhev a obal byly vzaty jako předměty předložené k důkazu obžalobou.“

„V pořádku. Nechť jsou ony tři tablety předmětem předloženým k důkazu označeným písmenem A, láhev předmětem předloženým k důkazu označeným písmenem B a balicí papír předmětem předloženým k důkazu označeným písmenem C.“

„Křížový výslech svědka Baina,“ ostře oznámil Hamilton Burger.

Mason znepokojeně pohlédl na hodiny. Před poledním odročením mu zbýval čas už jen na pár otázek. Má-li nějak porotu před odročením ovlivnit, musí to zvládnout rychle.

„Své ženě jste se odcizil, pane Baine?“

„Ano. Ano, pane. Bohužel… a jak jsem byl nucen přiznat, byla to výlučně moje vina.“

Bylo zřejmé, že jakýkoliv další Masonův pokus zmáčknout tohoto kajícného hříšníka by jeho pozici u poroty jen posílil.

„Viděl jste svou paní při její poslední nevolnosti?“ zeptal se Mason.

„Úplně nakonec ano, když už byla stěží při vědomí.“

„Předtím jste už byl jednou ženatý?“

„Ano.“

„Vaše první žena zemřela?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste svou manželku, Elizabeth Bainovou, v počáteční fázi její nevolnosti?“

„Ne. S ohledem na situaci, o níž jsem se zmínil, si nepřála, abych se zdržoval u ní v pokoji.“

„Zajímal jste se o to, jak její nevolnost probíhá?“

„Ovšemže jsem se zajímal. Přecházel jsem ve své ložnici v hotových mukách, pane Masone. Stále jsem musel vědět, co je s mou paní. Žádal jsem doktora, aby mi popsal příznaky její nevolnosti. Chtěl jsem se ujistit, že se dělá vše, co je v silách lékařské vědy.“

„Věděl jste, že symptomy, které vám popsali, signalizují otravu arzénem?“

„Ano.“

„Znal jste ty symptomy?“

„Ne.“

„Neznal?“

„Ne.“

„Nikdy dříve jste je neviděl?“

„Jakže, ovšemže nikoliv, pane Masone.“

Mason se vztyčil. „Ptám se vás, pane Baine, zda za poslední a osudné nemoci vaší první ženy Marty se u ní neprojevil jeden každý z příznaků, které se objevily u vaší paní Elizabeth Bainové?“

„Vaše Ctihodnosti,“ zaječel Hamilton Burger, „to už vskutku zabíhá do krajností. Je to pokus o ponižující narážku. Je to nelidské, nelegální —“

„Nemyslím,“ odtušil soudce Howison a zarputile zabodl pohled do obličeje Nathana Baina. „U tohoto svědka nechala obžaloba všechny dveře dokořán. Myslím, že za nynějších okolností poskytnu obhajobě při křížovém výslechu veškerou volnost. Námitka se zamítá.“

„Odpovězte na otázku,“ řekl Mason.

„Byly odlišné,“ odpověděl Nathan Bain, jehož vystupování bylo najednou velice střízlivé. Svým způsobem utrpěl ošklivý otřes, stejně jako Victoria Braxtonová, a bylo to na něm vidět.

„V čem se lišily?“

„To byl jiný případ. Zemřela na otravu z jídla. Lékaři to říkali. Úmrtní list dotvrzuje —“

„Byla provedena pitva?“

„Ne. Říkám vám, že byl vystaven úmrtní list.“

„Pitevní ohledání *bylo* provedeno u vaší ženy Elizabeth, viďte?“

„Ano, pane.“

„Proto, aby se *prokázalo*, že zemřela na otravu arzénem?“

„Mám za to, že pitvu nařídil okresní prokurátor.“

„Avšak u vaší ženy Marty pitva provedena nebyla?“

„Ne.“ Nathan Bain vyhlížel, jako by se prohýbal pod tíží svého obleku.

„Po své ženě Elizabeth nejspíš zdědíte tak půl miliónu dolarů?“

„Zřejmě nikoliv. Zdá se, že zanechala závěť, kterou —“

„Chystáte se napadnout platnost závěti, že?“

„Nyní bych, Vaše Ctihodnosti,“ vmísil se Hamilton Burger, „vznesl námitku z důvodu, že se zde obhajoba odvolává na cosi, co je na hony vzdálené —“

„Prokáže se tím svědkovo rozpoložení,“ poznamenal Mason. „Obšírně a s medovitou kajícností vypovídal. Nechť tedy vidíme, kam až jeho pokora sahá.“

„Domnívám se, že vaše výrazy jsou nepřiměřeně silné,“ řekl soudce Howison, „ale povoluji, aby svědek otázku zodpověděl.“

„Odpovězte na otázku,“ vyzval ho Mason. „Chystáte se napadnout platnost závěti?“

„Ano,“ odsekl Nathan Bain. „Závěť je naprosto padělaná. Je to —“

„Očekáváte, že ani nebude soudně zkoumána její pravost, že?“

„Očekávám.“

„A tím zdědíte nějakého půl miliónu dolarů?“

„Nejspíš,“ připustil Bain rozzuřený k nepříčetnosti.

„Nyní,“ pokračoval Mason, „povězte porotě, kolik jste podědil, když vaše první žena tak nešťastně zesnula na nemoc provázenou příznaky tolik podobnými těm, které se objevily u Elizabeth Bainové během její poslední nevolnosti.“

„Vaše Ctihodnosti,“ vřískl Hamilton Burger, „je to vzhledem k důkazům neoprávněné osočování. Toto není náležitý křížový výslech —“

„Námitka se přijímá, dejme tomu pokud jde o způsob, jakým byla otázka formulována,“ rozhodl soudce Howison.

„Můžete,“ řekl Mason, „před porotou uvést jakýkoliv příznak u vaší ženy Marty, který se lišil od příznaků u vaší ženy Elizabeth za její poslední nemoci?“

Nathan Bain celý nesvůj mlčel.

„Můžete?“ naléhal Mason.

„Nebyl jsem u toho, abych viděl příznaky Elizabethiny nevolnosti,“ vyrazil ze sebe konečně Nathan Bain.

„Kolik jste, od oka řečeno, zdědil po své první ženě?“

„Námitka,“ vyletěl Hamilton Burger. „To je —“

„Zamítá se,“ odsekl soudce Howison.

„Padesát tisíc dolarů.“

„Jak dlouho jste byli manželé, než zemřela?“

„Skoro dva roky.“

„Jak dlouho jste byl ženat s Elizabeth Bainovou, než zemřela?“

„Dva roky, přibližně.“

Soudce Howison pohlédl na hodiny. „Nerad přerušuji křížový výslech,“ řekl, „ale tento výslech se již o pár minut protáhl přes hodinu, kdy se soud obvykle odročuje.“

„Chápu, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

„Přelíčení se odročuje na dvě hodiny dnes odpoledne,“ oznámil soudce Howison. „Obžalovaná zůstává ve vazbě a porotci budou mít na paměti upozornění soudu.“

Nathan Bain využil tohoto okamžiku, aby — zatímco porotci stále ještě opouštěli svou lavici — zmizel z místa pro svědky.

V lavinovitém záchvatu hněvu na Masona vychrlil: „Proč jste… vy špinavý, hnusný podvodníku…! Mohl bych vás zabít!“

Mason zesílil hlas. „Ne, ne! Nezabíjejte mne, pane Baine! Nezdědil byste ani floka!“

Reportér od novin vyprskl smíchy.

Návštěvníci soudní síně se shlukli, aby od sebe ty dva muže oddělili, a porota beze spěchu a zamyšleně kráčela ze soudní síně.

KAPITOLA 20

Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake se sešli k poradě v malé restauraci přes ulici naproti Paláci spravedlnosti. Majitel, jejich dlouholetý známý, je doprovodil do soukromé jídelny a přinesl tam telefon.

Mason pořádal sendvič s pečenou šunkou a usrkával sklenici mléka. „Ksakru, Paule, pořád nemám jasno."

„No, porota jasno má," poznamenal Drake. „Samozřejmě. S Bainem se ti povedl mistrovský kousek. Možná bys pár lidí z poroty přetáhl na svoji stranu, *kdyby* tvoje klientka byla schopná jít na místo pro svědky a vysypat decentní historku. Víš ale, že to udělat nemůže, Perry."

„Proč ne?"

„Je toho proti ní moc. Otisk na obalu, to že fofrem vyhodila lahvičku. Musela ji mrsknout z okna a musí být svědek, co ji viděl. Snad nechceš věřit, že by ty lidi vylezli ven a pustili se do prohlídky okolí čistě v zájmu všeobecnýho vyšetřování. Holcomb na to nemá dostatek filipa."

„To je fakt," uznal Mason. „Nějaký svědek ji viděl, jak láhev vyhazuje, nebo viděl někoho, jak ji vyhazuje ven z okna, to je nabeton."

„No a tady to máš," řekl Drake. „Půjde na místo pro svědky a pokusí se povykládat všecko po svém a Hamilton Burger vyletí a podrobí ji takovému křížovému výslechu, že z ní nakonec bude největší travička od do Lucrezie Borgie."

Mason ponuře přikývl.

„Sledoval jsem cvrkot v soudní síni, Perry; mluvil jsem s lidma, co vyslechli svědecké výpovědi, a i když jsi odvedl obdivuhodný kus práce, jaks Nathana Baina nachytal na švestkách, je tvoje klientka v pěkné kaši. Ten hysterický výstup jí hodil smyčku na krk."

„To bych řek že jo,“ vzdychl Mason unaveně. „To je taky věc, vlézt do soudní síně, zastupovat ženskou a pak zjistit, že tě podfoukla. To je zabíračka na nervy.“

„No, a co byste dělal vy za podobných okolnosti?“ zeptala se Della Streetová. „Myslela si, že její tajemství je v suchu. Věděla, že kdyby vám to řekla, byl byste se vy nebo kterýkoliv slušný právník cukal její případ vzít.“

„To předpokládám,“ souhlasil s pramalým nadšením Mason. „Ale pořád ještě nemám jasno. Všiml sis, jak se Nathan Bain tvářil, když jsem se ho ptal na smrt jeho první ženy?“

„Vykolejils ho, to si piš.“

„Proč ale?“ ptal se Mason.

„Našprtal se a nacvičil na to, jak obstát při tvém křížovém výslechu, ale tohle byla nečekaná rána na obzvlášť zranitelné místo.“

„Souhlasíš se mnou, že mu to dalo pěkně do těla?“ chtěl vědět Mason.

„Málem to s ním seklo,“ řekl Paul.

Mason zamyšleně svraštil čelo a pak se po minutě, dvou zeptal: „Volals Martiným rodičům?“

„V tu minutu, cos s tím vyjel.“

„Jak to přijali, Paule?“

„Chytnou letadlo, budou požadovat, aby se tělo exhumovalo, a vyvolají hotové pozdvižení.“

Mason se ušklíbl.

„Jak já bych to viděl,“ podotkl Drake, „jestli tělo exhumují a jestli umřela na otravu arzénem, mohl bys porotu získat, když obviněná bude schopná přijít s přesvědčivou výpovědí. Jestli ale tělo exhumují a ona na otravu arzénem neumřela, Perry, jseš odepsanej.

Z Nathana uděláš mučedníka a sebe znemožníš.“

Mason přikývl. „V tomhle hazardu si zrovna nelibuju, ale když už je to hazard, musím to tak vzít. Když se advokát dostane do takovéhle situace, musí hodit na stůl všechny žetony.“

„Kdyby tak tvoje klientka mohla vysvětlil tu láhev arzénu,“ vzdychl.

„Může. Chtěla ji pro kočku.“

Drake potřásl hlavou. „Porota jí neuvěří, Pěny. Jen počkej, až uslyšíš, jak bude Burger před porotou argumentovat.“

„No jo,“ řekl Mason sarkasticky, „už vidím Hamiltona Burgera, jak říká: ‚Vražedkyně si myslela, že každý má před očima mlhu, a poté, kdy tento neblahý, tento zrádný důkaz, který se obhajoba nepokouší zlehčit, byl předložen soudu, co učinila? — dámy a pánové porotci nepožaduji po vás, abyste přejímali *můj* názor na tento důkaz. Žádám vás, abyste pouze uvážili, jakou váhu mu připsala sama obžalovaná‘… a tak dál a tak dál, do nekonečna.“

„Předvádíš to po čertech přesvědčivé,“ uznal Drake.

„Hamilton Burger taky,“ na to Mason. „Zavolej k sobě, Paule. Zjisti, jestli je něco nového.“

Drake se spojil se svou kanceláří a ohlásil: „Jsem na obědě. Něco nového v Bainové případu…? Cože…? Ještě jednou… Zůstaň u telefonu.“

Obrátil se k Masonovi se slovy: „Divně se to vyvíjí. Jak víš, sledovali jsme Nathana Baina.“

Mason přikývl.

„Bain očividně netuší, že má stín. Říkal jsem ti, že Bain, jako všichni tihle štramáci, co využívali ženské svým neodolatelným šarmem, má svoji Achillovu patu. Když tihle štramáci přijdou do let, téměř beze zbytku sednou na vlastní vějičku. Nějaká práskaná, sobecká, úskočná ženská, mladší, přitažlivá a na lovu, je zblázní, že se obrátěj naruby.“

„Hele, k čemu míříš, Paule?“

„Přes ty své legrácky na místě pro svědky se Nathan Bain bezhlavě zabouchl do Charlotty Morayové. Ona je teď tady zpátky v penzionu Rapidex.“

„Pod jakým jménem?“ zeptal se Mason.

„Pod vlastním. Bydlí tam už měsíce. Nathan Bain tam za ní dnes ráno, než šel k soudu, zaskočil.“

Mason přecházel sem a tam a celou záležitost pečlivě promýšlel.

„Mohlo by z toho kápnout něco, co bys mohl rozmáznout při jeho příštím křížovém výslechu,“ podotkl Drake.

Mason opět přikývl.

„Nějaké rozkazy?“ vyptával se Drake.

„Paule, dostal jsem nápad,“ řekl náhle Mason.

„Nejvyšší čas,“ ocenil Drake.

„Kdo bude dnes odpoledne u Bainů doma? Bude tam někdo?“

„Počkej, Perry. Hádám, že nikdo. Bain a hospodyně půjdou oba k soudu a —“

Mason ho rázně přerušil: „Paule, chci, aby ses někam poblíž zapíchl, kde budeš moct instalovat nahrávací zařízení. Chci, aby ses dostal k Bainovi do domu a strčil mu tam někam k telefonu ouško.“

Drake měl obličej úlekem celý zkrabatělý. „Měj srdce, Perry! To nemůžeš udělat!“

Masonovy rysy byly jako ze žuly. „Paule, zahrávám si tím se svou pověstí, a ty se ke mně přidáš. Chci, abys tam dostal mikrofon a někde se zašil s kompletním nahrávacím zařízením.“

„Panebože, Perry, najde to —“

„Dej to tam, kde nic nenajde.“

„Ale může to najít náhodou, Perry. Budou uklízet nebo —“

„A jakmile,“ řekl Mason, „půjdou po drátech, najdou jen dva volné, houpající se konce.“

Drakeovi se ve tváři objevil záblesk naděje. „Jak dlouho bychom na tom měli dělat, Perry?“

„Dva lidi dej k domu. Chci vědět, kdy Bain přijde. Chci vědět, kdo ještě vejde dovnitř a kdy. Během hodiny potom, co se vrátí, bude mít Bain telefonický rozhovor. Pak můžeš odříznout dráty, sbalit fidlátka a vypadnout.“

„Přijdu o licenci, když mě chytnou,“ postěžoval si Drake.

„Pak se teda,“ doporučil mu Mason ledově, „nenech chytit.“

KAPITOLA 21

Při přelíčení ve dvě hodiny odpoledne oslovil soudce Howison přeplněnou soudní sin.

„Jaksi proti svému lepšímu přesvědčení," řekl, „jsem dovolil, aby zástupci šerifa vpustili návštěvníky, pro které zde nejsou místa. Tito návštěvníci zůstanou stát podél stěn soudní síně, aby neblokovali uličky. Rád bych každého návštěvníka upozornil, že jeho chování se musí srovnávat s důstojností soudního přelíčení. Dojde-li k nežádoucím incidentům, nechám vyklidit soudní síň.

Na místě pro svědky byl Nathan Bain a vypovídal při křížovém výslechu. Přejděte prosím na místo pro svědky, pane Baine, a pan Mason bude pokračovat v křížovém výslechu."

Nathan Bain ztratil něco ze své sebejistoty. Těch pár otázek, které mu Mason položil před polední přestávkou, a vlastní výbuch ho přiměly, aby si uvědomil, že ani jemné vedení Hamiltona Burgera nebylo postačujícím brněním proti Masonovým výpadům.

Mason nasadil konverzační tón. „Pane Baine," začal, „vraťme se k vaší výpovědi, týkající se použití fluorescenčního prášku. Jak já tomu rozumím, ve vašem domě trvale docházelo po nějakou dobu ke krádežím?"

„Ano, pane."

„Časově se shodovaly s dobou zaměstnání Nellie Conwayové?"

„To souhlasí, ale nyní si uvědomuji, že to byla pouze časová shoda."

„Ztrácely se šperky?"

„Ano."

„Předtím, než jste zaměstnal, Nellii Conwayovou, se žádné šperky neztrácely?"

„Ne, pane."

„Nikdo z členů domácnosti si nestěžoval, že by se ztrácely nějaké věci?“

„Ne, pane.“

„Vaše žena měla šperky ve šperkovnici, která se obvykle zamykala do stolu v obývacím pokoji?“

„Ano, pane.“

„A Nellie Conwayová byla zaměstnána jako síla na ošetřování vaší ženy po nešťastné nehodě, při níž si zranila páteř?“

„Ano.“

„A vzápětí po nehodě a v následujícím období se u vaší ženy vytvořil vůči vám pocit hořkosti a nedovolovala vám vstupovat do svého pokoje?“

„Má paní byla nervózní.“

„Odpovězte na otázku. Vznikl u vaší ženy vůči vám pocit hořkosti a nepouštěla vás k sobě do pokoje?“

„Ano, pane.“

„Takže jste od nehody až po její smrt neměl s vaší paní žádné přímé ústní spojení?“

„Bohužel je tomu tak.“

„Musel jste tedy před nehodou vědět, že má ony inkriminující listiny schované ve svém pokoji.“

„To jsem věděl.“

„Jak dlouho před nehodou?“

„Nevzpomínám si.“

„Namáhejte paměť, jak jen to půjde.“

„Tedy, já…“

„Bezprostředně před nehodou, že je to tak?“

„Nu, mohlo to tak být. O těch dopisech mi pověděla… počkejte… vzpomínka na tu nehodu mi, přirozeně, překryla tolik věcí… byl to takový šok…“

„Ve skutečnosti vám řekla, že na vás něco má, v den, kdy k nehodě došlo. Že má důkaz vaší nevěry a že se s vámi rozvede, viďte?“

„Já…“

Mason otevřel aktovku a vytáhl dopis adresovaný Victorii Braxtonové.

„Ano nebo ne, pane Baine?“ zeptal se ostře, vytrhl dopis z obálky a dramaticky jej rozložil.

„Ano,“ připustil Nathan Bain ostýchavě.

„Nuže pokračujme,“ řekl Mason. „Máte jistotu, že jednotlivé skvosty se ve vašem domě ztrácely po dobu, kdy jste zaměstnával Nellii Conwayovou?“

„Ano, ale několikrát jsem vás žádal, a žádám opětovně, abyste dobu zaměstnání Nellie Conwayové používal pouze pro časové porovnávání a nedával ji do jiných souvislostí. Jsem potěšen, že se ztrátou šperků nemá slečna Conwayová nic společného.“

„Ale ztrácely se?“

„Ano.“

Mason povstal a dramaticky se před ním vypjal. Stál a pohledem se zavrtával do svědkových očí, dokud každý v soudní síni nezačal vnímat napětí, a pak se zeptal, pomalu a tiše: „Jak — jste — věděl?“

„Jak jsem věděl co?“

„Že se šperky vaší ženy ztrácejí?“

„No přece, tak povšechně jsem věděl, co má a —“

„Se svou ženou jste nepřišel do styku?“

„Ne.“

„Takže vám to vaše žena nemohla povědět?“

„Ne.“

„Šperkovnice se nechávala ve stole?“

„Ano.“

„Vaše paní nemohla chodit?“

„Ne.“

„Jak jste se *vy* dověděl, že se šperky ztrácejí?“

Bain se na místě pro svědky celý nesvůj zavrtěl.

„Jak jste se to dověděl?“ zahřměl Mason.

„No,“ začal Nathan Bain, „já… já, jen náhodou jsem si všiml, že…“

„Ten stůl byl osobní psací stůl vaší ženy, že ano?“

„Ano.“

„Vy jste si ale ponechal duplikát klíče, aniž o tom věděla?“

„Měl jsem klíč.“

„Šperkovnice se zamykala?“

„Ano.“

„A vy jste měl bez vědomí manželky k této šperkovnici druhý klíč?“

„Celé jsem vám to už jednou dřív vysvětlil, pane Masone.“

„Neptám se vás na vysvětlení, žádám po vás odpověď. Nechal jste si nebo nenechal klíč od této šperkovnice, bez vědomí nebo souhlasu své ženy?“

„Nu, do jisté míry ano.“

„Ano nebo ne.“

„Namítám proti otázce z důvodu, že již byla položena a zodpovězena,“ přidal Hamilton Burger.

„Námitka se zamítá,“ odsekl soudce Howison.

„Ano nebo ne?“ naléhal Mason.

„Ano,“ doznal Nathan Bain.

„Pak tedy,“ řekl Mason, „jediný způsob, jak jste se dověděl, že se ztrácejí jednotlivé šperky *poté*, co se vaše žena zranila, byl, že jste potají otevřel ten stůl. potají otevřel šperkovnici a potají prohlížel její obsah, aniž by o tom vaše žena věděla nebo s tím souhlasila. Bez jejího výslovného svolení. Není to tak?“

„Jen jsem to kontroloval.“

„Tak tedy,“ naléhal Mason, „jaké šperky se ze šperkovnice vaší paní ztratily?“

„Diamantový přívěsek. Chci říct napodobenina —“

„Neptám se na umělé šperky, které jste tam dal, ale na pravé skvosty.“

„Nemohu říct.“

„Neměl jste soupis obsahu?“

„Ne, pane, ne šperků své ženy. Žádný přesný soupis.“

„Proč jste tedy šperkovnici prohlížel?“

„Jenom abych ji zkontroloval.“

„Jestliže jste ale nevěděl, co tam je, jak jste mohl poznat, zda něco chybí?“

„No, já… jen jsem se díval.“

„A nemůžete nám vyjmenovat každý jednotlivý šperk, který chybí, nebo který chyběl?“

„Ne, pane.“

Mason na Baina znovu upřel obviňující pohled.

„Té své přítelkyni — co jste s ní měl poměr, dával jste jí darem šperky?“

„Chcete nadhodit, pane —“

„Dával jste jí šperky? Odpovězte na otázku.“

Bain si přejel rukou po čele.

„Ano nebo ne?“ zaburácel Mason.

„Ano.“

„Děkuji,“ řekl Mason sarkasticky. „Dával jste jí dárky v krabičkách, v nichž šperky přišly, nebo jste je vyndával z kapsy a sám jí je připínal?“

„Nevzpomínám si.“

„Můžete si vzpomenout na obchod, v němž jste koupil jakýkoliv, jakýkoliv jednotlivý šperk, co jste jí dal?“

„Já… já, většinou jsem je koupil při dražbách.“

„Máte nějakou stvrzenku na některé zboží, o kterém prohlašujete, že jste je zakoupil v dražbě?“

„Ne, pane. Zničil jsem je.“

„Dostal jsem zprávu,“ řekl Mason, „že rodiče Marty Bainové, vaší první ženy, chtějí podat žádost o exhumaci těla. Namítl byste něco?“

„Vaše Ctihodnosti, Vaše Ctihodnosti,“ povykoval Hamilton Burger. „Namítám proti této otázce. Je argumentativní. Křížový výslech je nenáležitý. Vzdaluje se předmětu tohoto případu, je nedůležitý, nerozhodný a zcela pro věc nepodstatný…“

„Námitku přijímám ve smyslu, že otázka je argumentativní,“ rozhodl soudce Howison. „Nicméně obhajobě povoluji, aby křížový výslech rozvedla do šířky, především vzhledem k výlučnému charakteru vašeho výslechu a šíře, v níž jste výslech vedl vy.“

„Přejete si, aby tělo Marty Bainové bylo exhumováno?“ zeptal se Mason.

„Námitka.“

„Zamítá se.“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason, „žádám nyní, aby přelíčení pokračovalo, až proběhne řízení o exhumaci těla zesnulé Marty Bainové. Mám za to, že s ohledem na sporné body v tomto případě je nezbytné ověřit, zda zemřela či nezemřela na otravu arzénem.“

„Ach, Vaše Ctihodnosti,“ oponoval Hamilton Burger tónem plným zlosti, který napovídal, že lidská trpělivost má koneckonců také své hranice. „Tady se velice pohotově odvádí od tématu, které začíná být pro obhajobu příliš nepohodlné.

Kdyby byla obhajobu smrt Marty Bainové tak dalece zajímala, byla by požádala o odložení přelíčení předtím, než se případ začal projednávat před soudem. Nyní již máme jmenovanou porotu —“

„Nicméně,“ přerušil ho soudce Howison, „se soud přiklání k domněnce, že by mohlo dojít ke změně stavu věci. Nebudu o tom

rozhodovat okamžitě. Dopřeji si čas, abych o celé věci pouvažoval a rozhodnu o ni zítra ráno. Jste zatím, pánové, připraveni pokračovat v přelíčení?“

Perry Mason zavrtěl hlavou. „Vaše Ctihodnosti, rozhodnutí o návrhu týkajícího se řízení o exhumaci ovlivní můj celkový postup při přelíčení. Nedovolím si pokračovat, dokud nebudu mít jasné rozhodnutí soudu.“

„V pořádku,“ řekl soudce Howison, „rozhodnutí odkládám na zítřek na desátou dopoledne, do té doby bude soud odročen. Obžalovaná zůstává ve vazbě a porota bude mít na zřeteli požadavek soudu a její členové nebudou tedy mezi sebou ani s kýmkoliv jiným o případu hovořit, aniž připustí, aby o něm bylo hovořeno v jejich přítomnosti; porota si rovněž nebude vytvářet názor na vinu či nevinu obžalované, dokud nevyslechne veškeré svědecké výpovědi a případ jí nebude postoupen k rozsouzení.

Soudní přelíčení se odročuje na zítřek na deset hodin dopoledne. Prozatím žádám žalobce, aby oznámil úřady, které jsou kompetentní pro posouzení, zda je na místě pokračovat v otevřeném řízení o exhumaci.

Přelíčení je odročeno.“

KAPITOLA 22

Krcálek, kde úřadoval Paul Drake, se stal nervovým centrem všech operací.

Mason a Della Streetová seděli jako na hřadě kolem Drakeova bitevního stolu. Detektiv, čtyři pět telefonů před sebou, jim čas od času dával zprávy o tom, co se děje a jak se věci vyvíjejí.

„Tohleto odročení tak brzy nás teda málem zničilo," řekl. „Kdyby šel Nathan Bain rovnou domů, mohl nás tam nachytat. Za mák se mi to nelíbí, Perry. Honí se to na poslední chvíli, v zoufalé sit —"

„Už jsou v suchu," přerušil ho Mason. „Není třeba si s nimi dělat hlavu. Kde myslíš že Nathan Bain vězí?"

„Před půlhodinou odešel z kanceláře Hamiltona Burgera," odpověděl Drake. „Můj člověk zatím ještě neměl příležitost o něm podat zprávu."

„Jestli půjde do penziónu Rapidex, jsme v loji," řekl Mason.

„Proč?"

„Za chvíli se to dovíš."

„Hraješ to hop nebo trop," podotkl Drake. „Je to pěkně našlapaný průšvihem, takže mi ani nechceš říct, co se děje. Máš strach, že bych to s tebou nechtěl táhnout."

„Ne, tak to není. Odvedeš lepší práci, když se nebudeš muset v myšlenkách zabývat kdečím. Sakra, Paule, proč si nepořídíš kancelář, aby se v ní dalo chodit?"

„Nemůžu si to dovolit."

„Podle účtů, co posíláš, by to nikdo neřekl. Žádné strachy, Paule. Advokát a detektiv, kteří kvůli klientovi něco nerisknou, nestojí za zlámanou grešli. Nastrčit někam mikrák není zvlášť ohavné provinění."

„V tom to nevězí," řekl Drake, „spíš, že se v tom motáš tak, že vůbec *připustíš*, aby se odposlouchávalo."

„Já vím,“ souhlasil Mason, „ale nemáme na vybranou, Paule. Potřebujeme dostat jisté informace. Nemůžeme se k nim dostat jednoduše, musíme tedy na to jít složitě. Jak se dostal dovnitř tvůj člověk? Šperhákem?“

„Tak jest.“

„Neví o tom nikdo? Neviděli ho?“

„Myslím, že ne. *Mohl* by si ho všimnout soused, ale vzal si s sebou košík se zbožím, jako by obstarával donášku.“

„Kam jste se zašili?“

„Do garáže, co jsme si najali. Ne že bych z toho byl dvakrát veselej.“

„Pročpak?“

„Museli jsme ji najmout dost narychlo. Řekl bych, že ženská, co jí to patří, si myslí, že se tam chystáme schovat kradený auťáky. Mám tuchu, že by mohla zburcovat policii.“

Mason se podíval na hodinky. „No, měli bychom odtamtud tak během hodiny vypadnout.“

Telefon zařinčel. Drake zvedl sluchátko, ohlásil se, pak přikývl a řekl: „To už zní lip. Chci mít zprávy neustále. Chci vědět okamžitě, jak se něco semele.“

Zavěsil a obrátil se k Masonovi. „Dobrý, Perry, tvoje past už funguje, ať už je to jak chce. Nathan Bain s hospodyní dorazili do domu před pěti minutami. Můj člověk je tam sledoval. Tohle byla první příležitost, kdy se dostal k telefonu a podal zprávu.“

„Střídá ho někdo?“

„Jistě, jistě,“ kývl Drake. „S tím si nedělej starosti. To je rutina. Máme na tu práci dost lidí, takže ti mužem dát vědět, kdyby šel někdo dovnitř nebo ven, a dávat ti pořád zprávy.“

Mason se obrátil k Delle Streetové. „Okay, Dello, pusťte se do toho.“

Della Streetová vytáhla ze svého zápisníku kousek papíru, rozestřela jej na stole a řekla: „Potřebuju státní, Paule.“

Drake otočil přepínačem. „Teď je to dobrý. Tenhle telefon.“

Hbité prsty Delly Streetové poletovaly po číselníku.

„Komu voláte?“ ptal se Drake zvědavě.

„Nathanu Bainovi,“ odpověděl Mason stručně.

Della Streetová čekala se sluchátkem u ucha, až to někdo zvedne.

„Zvoní?“ zeptal se Mason.

Della Streetová přikývla.

Drake potichu poznamenal: „Děláš zpropadený věci, Perry. Ten dopis, cos vytáhl z aktovky a mával jím před nosem Nathanu Bainovi, byl opravdu dopis, který Elizabeth napsala sestře, nebo to byl —“

„Byl to předpis na švestkový koláč,“ řekl Mason. „Sakra, Paule, že by to nezvedli, co myslíš? Copak tvoji lidi —“

Zmlkl, když si Della Streetová gestem zjednala ticho. S ústy těsně u mluvítka spustila věcně, střízlivě a komisně. „Pan Nathan Bain…? V pořádku, zavolejte ho prosím okamžitě ve velmi naléhavé záležitosti… Haló, pan Bain? Výborně. Zde Všeobecná nemocnice. Právě sem sanitka přivezla pacientku jménem Charlotta Morayová, bydlištěm v penziónu Rapidex, která je v ošetřování pro otravu arzénem. Prohlašuje, že se to mohlo stát jedině z toho, jak snědla čokoládové bonbóny, které dostala poštou. Požádala nás, abychom vám dali vědět, že jí byla poskytnuta první pomoc, a prosí, abyste se, bude-li to možné, za ní přišel podívat.“

Della Streetová vteřinku vyčkala a pak tímtéž profesionálním, neúčastným hlasem pokračovala. „Souhlasí. Jmenuje se Charlotta Morayová. Adresa zní penzión Rapidex. Na shledanou.“

Drake na Masona nevěřícně s vyvalenými očima zíral. „Co to tady podnikáš za zatracený bláznivý pitomosti?“

Mason netrpělivě mávl rukou. „Je to jediné, co *můžeme* dělat, Paule. Mám teorii. Musím zjistit, jestli jsem se strefil.“

„On ti ale na to neskočí,“ namítl Drake. „Jednoduše to —“

Mason ho přerušil slovy: „Ať na tom tví lidé dál dělají a zaznamenají všechny hovory, které přes mikrofon zaslechnou.“

„Ježíšmarjá, Perry, takhle se ale nic nedovíš.“

„Nemůžeš vědět,“ odpověděl mu Mason.

Usadili se a dychtivě vyčkávali.

Po deseti minutách Mason řekl: „Sakra, Paule, zblázním se, když budu jen takhle dřepět. Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než dostaneme od tvých lidí zprávu?“

„Ihned, až chytnou něco, co půjde nahrát. Po hodině podávají běžná hlášení, ale podají zprávu, když se bude dít cokoliv vyjímečnýho.“

„Tohle už není věc rutiny,“ řekl Mason. „Je to, jako bys dal do lesa fotoaparát, natáhl lanko ke spoušti a druhý den se přišel podívat, co je na filmu. Možná tam bude laň a možná tchoř. Stačí jenom počkat, až se film vyvolá, aby ses dověděl, co šláplo na kabel. Něco na ten způsob jako teď s tím odposlechem.“

„Možná že ten, kdo šlápne na kabel,“ poznamenal Drake, „bude advokát.“

„Možná,“ připustil Mason.

„Sázím se, že,“ řekl Drake, „jako první poběží zavolat Charlottě Morayové.“

„Když to udělá, bude zajímavé vědět, co jí řekne.“

Mason pohlédl na své náramkové hodinky a začal špičkami prstů bubnovat do stolu.

Drake chtěl něco říct, když si ale uvědomil, jak se Mason tváří, rozmyslel si to a zůstal zticha.

Po pěti minutách se Mason znepokojeně zeptal: „Jak daleko mají tvoji lidé k telefonu, Paule?“

„Myslíš ty, co hlídkujou před Bainovic barákem?“

„Ne, ne. Ti, co hlídají odposlech.“

„Daleko ne, Perry. Jenom k benzínce na rohu.“

„Jak daleko, když to převedeš na minuty nebo vteřiny?“

„Nejvejš dvě minuty.“

Mason znovu mrkl na své náramkové hodinky, vytáhl z kapsy tužku a nervózně si s ní začal pohrávat a otáčet jí v prstech. „Na co furt čekáš, Perry?“ zeptal se Drake.

Mason zavrtěl hlavou a řekl: „Minutu od minuty čekám teď už míň a míň. Už jsme dávno měli něco mít.“ Uběhlo dalších pět minut.

Mason si zapálil cigaretu, s povzdechem se uvelebil na židli a poznamenal: „No tak bych, Paule, myslel, že jsme to projeli.“

„Pomohlo by,“ řekl Drake, „kdybych věděl, na co sázíme, kolik sázíme a jak moc uneseme prohrát.“

„Nathan Bain *musel* být ve styku s Charlottě Morayovou a musel vědět, že ten telefonický hovor je švindl,“ řekl Mason netrpělivě.

„Nešel za ní,“ připomněl Drake. „Byli se s hospodyní poradit s Hamiltonem Burgerem v kanceláři okresního prokurátora. Když odtamtud vylezli, šli rovnou domů.“

„Nikde se nestavěli, aby si zavolali?“ zeptal se Mason. „Nemyslím,“ řekl Drake. „Kdyby to udělali, můj člověk by o tom podal hlášení. Řekl jsem mu, aby mě informoval o všem, co dělají, a hlásil se před patnácti dvaceti minutami.“

Mason utahaně vstal ze židle. „Pak tedy museli z nějaké příčiny volat Charlottě Morayové z kanceláře okresního prokurátora. Budeme teď muset vymyslet něco jiného. Řekni svým lidem, ať při první příležitosti odříznou dráty k mikrofonu a jdou domů. Ať si spakujou všecko nádobíčko, aby policie nic neobjevila, kdyby šla po drátech.“

„Odřízneme dráty těsně u domu,“ ujistil ho Drake. „A uděláme to hned, jak se setmí.“

„Kdy se s nimi spojíš?“

„Během příštích dvaceti minut. Po hodině dávaj hlášení, i když se nic neděje.“

„No nic,“ povzdechl si Mason. „Nejspíš má podezření, hádám, že to bude v tom.“

Telefon se zařízl do ticha tak, že Della Streetová nervózně nadskočila.

„A máme to nejspíš tady,“ podotkl Drake a hmátl po telefonu.

Mason stál ve střehu, napjatý a vyčkávající.

„Haló… Ano, tak dál… Co že je…? Dobrý, dělej, co můžeš. Vyklop to. Musíš hlasitějc. Neslyším tě. Víc do telefonu…“

Drakeův obličej se najednou rozzářil. Vzhlédl k Masonovi a přikývl, do telefonu řekl: „Tak dál, dál, jo, klidně po telefonu. Vybal, co máš.“

Po chvíli Drake pokračoval. „Počkej minutku u telefonu. Čekej na rozkazy. Nezavěšuj.“

Přikryl dlaní mluvítko telefonu a řekl Masonovi: „Bain se s hospodyní pekelně porafal a stáli přitom hned vedle telefonu. Bain ji obvinil, že poslala Charlottě Morayové otrávené cukroví. Hospodyně mu řekla, že je lhář a břídil a vytmavila mu, jak nešikovně se snažil zabít svou ženu při té automobile nehodě… a nato jí Bain zřejmě jednu vrazil a pak začali prát špinavý prádlo. Klaplo to perfektně.“

„Má tvůj člověk všecko nahrané?“ zeptal se Mason.

„Má.“

Mason se ušklíbl. „Řekni mu, ať tam ještě časek zůstane a znovu se ozve, až se setmí. A taky ať nám dá hned vědět, kdyby něco.“

Mason se obrátil k Delle Streetové se slovy: „Spojte mě s poručíkem Traggem z oddělení vražd, Dello.“

Della začala vytáčet číslo. Drake předával Masonovy instrukce do telefonu.

Za pár okamžiků Della Streetová kývla na Masona, který si vzal sluchátko a spustil: „Haló, poručíku. Tady Perry Mason.“

„Co kčertu zase chcete?“ zajímal se Tragg.

„Čím to, že si myslíte, že něco chci, Traggu?“

„Tón vašeho hlasu. Hotovej výlupek zdvořilosti.“

Mason se zasmál. „Jak moc byste nám byl vděčný, kdybychom vám dali pár vyřešených vražd, v úhledném malém balíčku, s růžovou mašlí navrch?“

„Jak moc vděčný bych musel být?“ optal se Tragg opatrnicky.

Mason odpověděl: „Mikrofon by musel přejít do vlastnictví policie.“

„Chcete říct, že já bych ho tam dal?“

„Tak.“

„Jak moc jistý jsou ty výsledky?“

„Všecko nabeton.“

„Hádám, že by se to dalo zařídit,“ řekl Tragg, „ale nechci být ten, co tahá kaštany. Chci mít pěkně jistotu, že je to tutovka.“

„Budete mít,“ ujistil ho Mason. „Přijeďte sem do kanceláře Paula Drakea. Až sem dorazíte, budeme mít všechno připravené.“

„Tak jo, jdu do toho,“ odpověděl Tragg. „Ten štráfek Bain na mě neudělal tak libej dojem jako na Holcomba a okresního prokurátora… ale i tak mně to budete muset vybalit se vším všudy.“

„Přijďte a budete mít vybaleno,“ slíbil Mason, zavěsil a řekl Delle Streetové:

„Tak fajn. Sežeňte k telefonu Nathana Baina.“

„Nathana Baina!“ vykřikl Drake. „Zbláznil ses?“

Mason zavrtěl hlavou.

Prsty Delly Streetové začaly prohánět číselník.

„Haló, haló… pan Bain?“ zeptala se. „Okamžik, zůstaňte prosím u telefonu.“

Podala sluchátko Masonovi.

Mason vzal telefon a řekl: „Dobré odpoledne, pane Baine. U aparátu Perry Mason.“

„Nemám vám co říct, pane Masone. Okresní prokurátor mi přislíbil, že zarazí, abyste mne nadále pronásledoval. Uvidíme se zítra v soudní síni.“

„Třebas tam nebudete.“

„Můžete vzít jed, že budu!“ naštětil se Bain. „A až tam —“

„Hele,“ skočil mu do toho Mason, „než se nějak definitivně zařídíte, Baine, měl byste se porozhlédnout kolem a najít mikrofon. Mějte se.“

Drake se začal zvedat ze židle v žasnoucím protestu. „Panebože, Perry, víš, co děláš? Uvědomuješ si —?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Mason s úšklebkem. „Útěk, jak víš, dokazuje vinu. Myslím, že tak během deseti minut bude tvůj člověk, co hlídá dům, hlásit, že Nathan Bain se vyřítil ven a odpálil pryč. Chci, aby poručík Tragg měl případ v kupě, aby mu do něj Hamilton Burger nemohl začít dělat díry.“

KAPITOLA 23

Garáž dýchala zatuchlostí a plesnivinou, které jako by se samosebou zabydlovaly v příliš dlouho zavřených prostorách, kam slunce neproniká.

Bylo lezavo a větrno. Drakeovi lidé, zachumlaní do plášťů, obsluhovali nahrávací zařízení. Poručík Tragg, z jedné strany Perry Masona, z druhé Dellu Streetovou, se nakláněl nad pásky a naslouchal.

Paul Drake, plný nervózních obav, postával opodál a hovořil s jedním ze svých detektivů.

Malý zesilovač zesílil hlasy z pásku tak, že se ozývaly dostatečné jasně, aby byly srozumitelné, i když vzhledem k možnostem mikrofonu došlo k mírnému zkreslení.

Tak po deseti minutách se Tragg napřímil, když hlasy na konci záznamu umlkly.

„Takže tady to máte," řekl Mason.

„Jak jste si domyslel, co se doopravdy stalo, Masone?" zeptal se Tragg.

„Pozoroval jsem, jak se Bain tváří, když jsem ho obvinil, že zavraždil svoji první ženu. Viděl jsem, že ho to zasáhlo jak rána palicí. V ten moment jsem si myslel, že je to proto, že je vinen, ale později jsem o tom začal přemýšlet a dávat si dvě a dvě dohromady.

Jeho první žena se otrávila, když snědla čokoládové bonbóny plněné arzénem. Bylo samozřejmé —"

„Počkat," přerušil ho poručík Tragg, „proč neměl v sobě taky něco Nathan Bain, když to bylo v cukroví?"

„Protože Bain čokoládu nejí. Je na ni alergický. Tím se pole možností zužuje. Musel v tom jet Nathan Bain nebo hospodyně.

Takže, když jsem o tom začal uvažovat, přemýšlel jsem, co by se stalo, kdyby se do něho hospodyně zamilovala, když patří k těm

tichým, zakřiknutým myšovitým ženským, z kterých se obratem můžou stát panovačné —“

„Jo, taková je,“ řekl Tragg, „o tom se teďka, co jsem si poslechl jejich hovor, nedá pochybovat. Jsou opravdu moc povedenej párek, a jak se do sebe s takovou vervou obuli, řekli toho spoustu.“

„Hospodyně zabila první ženu ze žárlivosti. Když pak ve skutečnosti zjistila, že je jenom jednou z mnoha, zůstala u něho i tak zaměstnaná, jen aby mu byla nablízku. Nathan Bain se oženil s prachama, a jak mu došlo, že se k těm prachům nedostane, pokoušel se svoji ženu zabít. Ten chlápek jó věděl, jak na ženské, a sichr měl vrch.

Je to zajímávej poslech, jak mu na tom záznamu předhazuje, jak se ukázal jako nešikovnej, nekňubnej vrah a jak se do toho musela vložit a dodělat ten kšeft s arzénovýma tabletama namísto léku, co tam nechal doktor, když Nellie Conwayová položila krabičku s prášky na kuchyňský stůl a šla si ke sporáku ohřát kafe. Jak jí pak Bain nějakou vrazil — vyklubal se z nich párek k pohledání.“

Tragg se najednou obrátil na Drakea. „Co je, Paule? Co se tam stalo? Máte lidi, co to tam sledují.“

„Nathan Bain hezky rychle vymáz,“ řekl Drake. „Naházel pár krámů do rance a vypálil. Můj člověk ho zkoušel sledoval, ale ani si neškrt. Bain to švihal pětasedmdesátkou ještě než dorazil na konec bloku.“

„A hospodyně se neukázala?“

„Ne, pořád je vevnitř.“

Tragg zamyšleně kouřil cigaretu. „Počítám, že to vlastně bylo docela prosté,“ poznamenal. „Když vyjdete z toho, co je, tak jestli byla jeho první žena zavražděná a Bain to neudělal, musela to být téměř najisto hospodyně. Ten, kdo propašoval jed do cukroví, musel být někdo, kdo znal jejich nejintimnější zvyky. A kdo taky

věděl, že Bain je na čokoládu alergický a nedotkne se jí. Oba v tom pěkně lítají. Takže Nathan Bain skutečně narafičil tu nehodu, co si při ní jeho žena poranila páteř, v naději, že by ji mohl zabít. Co teda, Perry, nechápu, proč hospodyni nepřiměl, aby jeho ženě dala prášky pro spaní, když to spolu tak patlali.“

„Copak nevidíte,“ podotkl Mason, „že to bylo jediné, co musel za každou cenu utajit? Bál se, aby se hospodyně nedověděla, po čem pase, protože v momentě, kdy by se dopídila, co chce, byla by to ona, kdo by sbalil ty dopisy od Charlotty Morayové. Bain se do té Morayové dočista zbláznil a měl strach, co by jí mohla tahleta potrhlá, žárlivá ženská udělat.“

„Ne že bych si tím byl dvakrát jistej, ale radši bychom měli sami něco podniknout,“ řekl Tragg, „než jí to začne docházet. Myslím, že tam skáknu a tu Imogene Rickerovou seberu. A tyhle nahrávky chci doručit na stanici.“

„Budete je tam mít,“ slíbil Drake.

Tragg pohlédl zamyšleně na Drakea a řekl: „Do téhle věci jste se pořádně namočil, Paule.“

Drake uhnul pohledem.

„Jednal podle mých příkazů,“ zasáhl Mason.

Tragg potutelně nakrčil obočí. „No jo, Perry, holt jste se šťoural v ohníčku a vytáhl pečenou bramboru. Jednoho krásnýho dne tam však žádná nebude. Akorát si spálíte prsty a to pak bude holt moc špatný.“

„Co já vím,“ řekl Mason, „tak moc jsem zas tentokrát neriskoval. Koneckonců byla to jistota téměř matematická a ve chvíli, kdy svitlo, že se Bain bojí věřit hospodyni stran růžových psaníček, co psala Charlotta Morayová —“

„Dobrý, vyhrál jste,“ přerušil ho Tragg. „Nemáte zapotřebí vysvětlovat, když jste vyhrál. Vítězové nikdy nic nevysvětlujou. To musej vždycky ti, co to projedou. Jdu tam a seberu Imogene Rickerovou. Chcete jít se mnou?“

Mason přikývl.

„Já zůstanu tady,“ řekl Drake.

„Dopravte tyhle nahrávky na stanici,“ připomněl mu Tragg, „a moc dobře se postarejte, aby se jim nic nestalo.“

„Mně to povídejte,“ řekl Drake procítěně.

Tragg se vsoukal do svého policejního vozu. „Je to jenom kolem bloku, Perry, ale chci tam mít auto, protože povezu tu Rickerovou na stanicí. Chcete jet tou svou plechárnou?“

„Přesně tak, poručíku. Zastavím rovnou za vámi. Kdyby chtěla vypovídat, můžete si půjčit Dellu Streetovou, aby vám to zapsala těsnopisem.“

„To bych si sichr chtěl k tý výpovědi půjčovat vaši sekretářku,“ kývl Tragg. „Perryho Masona se chystám vynechat ze hry, jak nejvíc to bude možné. Okresnímu prokurátorovi by se to nezamlouvalo.“

„K čertu s okresním prokurátorem,“ odpověděl Mason. „Když budete mít výpověď, zavolejte novináře a nechte okresního prokurátora, ať si o tom zítra počte v novinách.“

„Chcete mi radit,“ zeptal se Tragg, „jak mám dělat svoji práci?“

„Samosebou,“ zašklebil se Mason.

„Tak teda zrovna takhle to nepůjde,“ řekl Tragg. „Měl bych okresního prokurátora zavolat a vysvětlit mu, co se semlelo, a říct mu, že by měl nejspíš mazat na stanici, ale než by tam dorazil, měli by novináři tak nebo onak dostat tip. Volali by zrovna v ten moment, co by okresní prokurátor přijuchal… Dejte mi tak dvě minuty fóra,“ pokračoval Tragg a najednou začal být ostře komisní, „pak jeďte k domu a koukejte, co a jak. A ti vaši parťáci ať nechají záznam běžet přes mikrofon, abyste všecko slyšel. Když si bude chtít vylít duši, dohlídnu, aby mluvila v pokoji u telefonu. Okay, jde se.“

Tragg odjel. Mason mu dal dvě minuty náskok a potom s Dellou Streetovou jeli za ním.

Policejní vůz stál před domem. Po poručíku Traggovi nebylo ani vidu.

Jeden z lidí Paula Drakea, který hlídal dům, se přikolíbal k Masonovu vozu. „Tragg šel zrovna před pár minutama dovnitř," oznámil.

„To vím," řekl Mason. „Kdo ho dovnitř pouštěl? Hospodyně?"

„Ne. Hlavní dveře nebyly zaklapnutý. Když se nikdo neozýval, otevřel si a šel tam."

„Hele, hele," podotkl Mason.

V tu chvíli se dveře otevřely. Poručík Tragg na něho kývl.

Mason vyběhl po schodech na verandu.

„Vlezte do vozu, seberte Drakeovy chlápky a pakujte se pryč, Perry. Zrovna jsem volal k nám na stanici pro přepadovku."

„Chcete říct," ptal se Mason, „že —"

„Evidentně ji uškrtil… byl úplný cvok do té Morayové. Když na sebe s Imogene začali vybalovat svý špinavosti, pustil se do ní. Nejspíš ji chtěl jenom uzemnit, aby mohl vypadnout… Na každej pád je z toho teď pěknej maglajz a hraju to po svém. Nezapomeňte, že to je můj mikrofon. Sežeňte Drakeovy chlápky. Řekněte jim, ať zmiznou, a fofrem."

„A co s Bainem?" zeptal se Mason s obavami. „Charlotte Morayová může být v nebezpečí. Kdyby tam zamířil a —"

„Nemusíte mi *v jednom kuse* vykládat, jak mám dělat svoji práci," zarazil ho poručík Tragg. „Do šedesáti vteřin bude před penziónem Rapidex zapíchnutý auto s vysílačkou. Kdyby se tam Bain ukázal, sbalej ho. Trhněte si nohou, Masone, a ať ty frajeři odtud vypadnou."

Mason přikývl, obrátil se, vzal Dellu Streetovou za paži a pustil se dolů po schodech verandy.

„Tedy,“ začala Della Streetová, když Tragg tiše zavřel hlavní vchod, „možná je to nakonec takhle lepší, šéfe. Ta ubohá ženská musela být skoro blázen. Nemyslíte, že to je lepší?“

„Zpropadeně lepší,“ řekl Mason ponuře. „Vyženu odtud Drakeovy lidi a vy pak půjdete zavolat do hotelu a zajistíte hezký, vzdušný pokoj se slušnou, velkou koupelnou.“.

Della Streetová zvedla obočí. „Copak, copak?“

„Řekněte jim, že je to pro Victorii Braxtonovou, která se nastěhuje někdy později dnes v noci.“